„Combinație perfectă între intensitate emoțională și suspans."
Publishers Weekly
Ducele dorințelor ei
SOPHIE BARNES

COLECȚIA

Jubiri de poveste

SERIA „DIAMANTE NEȘLEFUITE"

Când Thomas Heathmore, duce de Coventry, este de acord să devină protectorul și însoțitorul Ameliei Matthews, sora mai mică a prietenului său, cât timp acesta este plecat din Londra, nu se așteaptă ca tânăra să fie atât de încăpățânată și de reticentă față de regulile aristocrației. Ba chiar nu pare deloc interesată de balurile din înalta societate și nici de găsirea unui soț potrivit. În schimb, vrea să deschidă o școală pentru copiii săraci, și nimic nu îi stă în calea îndeplinirii acestui vis. Forțat de împrejurări, Thomas se oferă să o ajute în acest demers, pentru a o proteja. Dar ceea ce la început este o simplă responsabilitate se transformă curând într-o adevărată ispită.

Viața Ameliei s-a schimbat complet de când fratele ei a moștenit titlul de duce, fiind nevoită să ia lecții de etichetă și să se comporte conform normelor. Ea refuză să accepte sfaturile lui Thomas, dar nu îi este deloc ușor să ignore prezența chipeșului duce pe care îl iubește în secret din clipa în care a dansat prima dată cu el. Însă Amelia descoperă că înalta societate e un loc periculos și că o indiscreție poate declanșa un scandal – sau o poate ademeni să cedeze complet în fața ducelui dorințelor ei...

„Sophie Barnes creează personaje de secol XVIII
în care cititoarele din secolul XXI se pot regăsi cu ușurință."
Kirkus Reviews

Sophie Barnes s-a născut în Danemarca, dar a locuit până acum în cinci țări de pe trei continente, și vorbește daneza, engleza, franceza, spaniola... și româna. A debutat în 2012 și de atunci a publicat 22 de romane, foarte apreciate de public.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3623-2
9 786063 336232

Alma

LIBERTATEA femeii

Capitolul 1

Reședința Huntley, Londra, 1818

Când Thomas Augustus Heathmore, cel de-al treilea duce de Coventry, veni în vizită la reședința Huntley într-o dimineață de luni, ultimul lucru la care se așteptase era să o găsească acolo pe sora ducelui de Huntley, Lady Amelia, întinsă pe spate în iarba umedă.

Și totuși, exact acest lucru se întâmplă, datorită unei sincronizări norocoase, pentru că el pornise, de fapt, spre biroul lui Huntley. Doar că ușile franțuzești din capătul coridorului erau larg deschise, permițându-i să o audă pe sora mai mică a lui Huntley, Lady Juliette, strigând chiar în acel moment:

– Ai grijă!

Era genul acela de avertisment care nu putea, *nu trebuia* ignorat, astfel că i se păru firesc să treacă de birou, la ușa căruia se opri și ciocăni Pierson, majordomul lui Huntley, și să-și continue drumul spre grădină, prin ușile franțuzești.

– Dumnezeule! exclamă Juliette, ochii ei întâlnindu-i pe ai lui printre sclipirile unei raze de soare ce se strecura printre ramurile unui ulm din apropiere.

Privirea lui se opri apoi direct asupra lui Lady Amelia, chiar când ea se întoarse spre el. Femeia făcu ochii mari pentru o fracțiune de secundă, apoi își feri privirea și se ridică de la pământ.

Thomas simți un zâmbet amuzat apărându-i pe buze.

– Văd că urmezi sfaturile cumnatei tale.

Lady Amelia îi tratã comentariul cu o privire încruntată, lucru deloc surprinzător, având în vedere că ducesa de Huntley încercase în ultima lună să o învețe tainele comportamentului adecvat.

După ce trăiseră o perioadă îndelungată în mahalalele din St. Giles, Raphe Matthews, duce de Huntley, și surorile lui, Amelia și Juliette, se treziseră cu viața dată peste cap când fratele lor

moștenise titlul. De la sosirea lor în Mayfair, își dăduseră cu toții silința să se adapteze la așteptările înaltei societăți, lucru care, după cum înțelegea Thomas, nu fusese ușor.

– Nu este la modă ca tinerele domnișoare să aibă pete de iarbă pe poalele fustei? întrebă pe un ton sec Lady Amelia, ștergându-și mâinile pe rochie, lăsând pe muselina albă dâre de umede de pământ.

– Din câte știu eu, nu, răspunse Thomas, privind-o din cap până în picioare și neputând să-și înăbușe un oftat pricinuit de înfățișarea ei răvășită. Sper că ești bine.

Ea încuviință ușor din cap, o buclă castanie căzându-i tulburător pe frunte. I se legănă în fața ochilor căprui până când Amelia o suflă într-o parte.

– Da, sunt bine, băigui ea.

– Bine atunci, spuse el, mutându-și privirea asupra lui Lady Juliette, care părea să admire trandafirii profund absorbită, înainte de a i se adresa din nou Ameliei: Acesta este cel mai important lucru.

Thomas se opri, observând cât de tare i se îmbujoraseră obrajii, apoi întrebă:

– Îmi spui ce s-a întâmplat?

Trecu un moment până când Lady Amelia se hotărî să arate spre ramurile unui copac din apropiere.

– Voiam să pun înapoi în copac un cuib căzut și mi-am pierdut echilibrul.

El încuviință din cap. Desigur că asta făcuse. Niciodată nu se putea abține să nu ajute creaturile mai puțin norocoase. După spusele fratelui ei, Amelia luase de pe stradă câteva pisici fără stăpân, cărora el fusese obligat să le găsească un cămin nou.

– Poate că ar fi trebuit să îl rogi pe grădinar să te ajute, zise Thomas.

La urma urmei, cățăratul în copaci nu avea să-i îmbunătățească reputația. Mai ales că grădina lor se învecina cu Green Park, iar oricine se plimba pe cea mai apropiată alee putea fi martor la comportamentul ei neortodox.

– Desigur, spuse ea, încrucișându-și brațele la piept, iar Thomas se întrebă dacă trebuia să adauge ceva.

La urma urmei, ce prieten ar fi fost dacă nu și-ar fi spus părerea sinceră? Meditâ preț de o clipă la acel gând și, în cele din urmă, îi zise:

– De asemenea, ți-aș sugera să îți scoți crenguțele acelea din păr și să te aranjezi. Se apropie ora vizitelor.

Văzând că obrajii ei se îmbujorează și mai mult, Thomas alese să se retragă pentru a nu o stânjeni mai tare. Așa că făcu o plecăciune ușoară din cap și dădu să plece, cu intenția de a-l căuta pe Huntley, dar îl văzu pe prietenul lui sprijinindu-se de tocul ușii din spatele lui.

– Pierson mi-a spus că ești aici, zise Huntley zâmbind. Acum, că ai terminat cu mustrarea surorii mele, mă gândesc că ți-ar plăcea niște cafea.

– Da, te rog, spuse Thomas, urmându-l înăuntru. Îmi pare rău dacă am întrecut măsura în vreun fel, dar cred că a fost înțelept din partea mea să îi spun că murdărirea rochiei și căzăturile din copaci nu sunt demersuri asupra cărora să se concentreze.

Huntley îi aruncă o privire amuzată în timp ce intrară în biroul lui.

– Nu este nevoie să te scuzi, Coventry. Îți apreciez critica. De fapt, întâmplarea face că acesta este unul dintre motivele pentru care voiam să îți vorbesc. Vrei să iei loc, te rog? spuse gesticulând spre fotoliul preferat al lui Thomas.

– Mulțumesc, zise el, așezându-se picior peste picior pe fotoliul din catifea, lăsându-se pe spate și privindu-l pe celălalt duce. Despre ce este vorba? Nu ai menționat în biletul pe care mi l-ai trimis.

Huntley îl studie pe Thomas preț de o clipă, strânse din buze, apoi răspunse:

– Știi cât prețuiesc prietenia noastră. Am dreptate?

Întrebându-se ce ar fi putut naște o asemenea întrebare, Thomas se foi ușor, dar încuviință din cap.

– Da, desigur.

– Cu trecutul meu, a fost al naibii de dificil să găsesc oameni în care să pot avea încredere, spuse Huntley, afișând o expresie gânditoare. Dar tu... tu nu ai avut nici o obligație față de mine sau de familia mea și totuși nu ne-ai întors spatele. Într-adevăr, dacă nu ai fi fost tu, Gabriella ar fi putut la fel de bine să se mărite cu ticălosul acela preferat de părinții ei.

Thomas își trosni degetele.

– Fielding, băigui el printre dinții încleștați. Bărbatul acela nu o merita.

– Așa este, spuse Huntley, aplecându-și ușor capul. Dar a fost vorba și de educația mea precară, de meciul de box și de legătura mea cu Carlton Guthrie. Mulți îl suspectează că ar fi unul dintre cei mai mari infractori din țară. Totuși, nimic din toate acestea nu te-a deranjat.

Thomas ridică din umeri.

– Mi s-a părut fascinant – un puzzle numai bun de rezolvat. Iar odată ce am ajuns să te cunosc mai bine, mi-am dat seama că este posibil să fii unul dintre cei mai onorabili bărbați pe care am avut vreodată plăcerea de a-i cunoaște, ca să nu mai spun că titlul tău impune respect, indiferent care îți este trecutul. Dar, în mare parte, îmi place că ești foarte diferit de restul lumii, spuse el, înclinându-și capul și ridicând din sprâncene. Ești o curiozitate revigorantă, Huntley.

Ducele râse.

– Mulțumesc, Coventry. Fără îndoială, sprijinul tău a fost de mare preț pentru mine și pentru surorile mele, adăugă Huntley, expresia devenindu-i serioasă în timp ce îl privea pe Thomas. Nu-mi place că sunt nevoit să îți cer și altceva.

Se auzi o bătaie în ușă, apoi intră o servitoare. Puse o tavă pe biroul dintre cei doi bărbați și plecă. Huntley turnă cafea în două cești, împingând una spre Thomas.

– Dar adevărul este că nu știu la cine altcineva aș putea apela.

Seriozitatea cu care vorbea îl puse pe gânduri pe Thomas, care luă o gură din lichidul fierbinte, apoi zise:

– Spune-mi de ce ai nevoie, Huntley, iar eu voi vedea dacă te pot ajuta sau nu.

– Ce mai face mama ta, apropo? întrebă Huntley, ducând ceașca la gură.

Întrebarea îl luă complet pe nepregătite pe Thomas.

– Ah... Este foarte bine, mulțumesc, spuse el, ridicând îngrijorat din sprâncene.

Huntley încuviință din cap.

– Bun, zise și puse ceașca deoparte.

Încruntarea lui Thomas se adânci. Așteptă o secundă, apoi exclamă:

– Of, pentru Dumnezeu, Huntley! Vrei să îmi spui odată despre ce este vorba? Eu deja...

– Fii însoțitorul Ameliei și al lui Juliette vreme de trei săptămâni... maximum patru!

Thomas aproape că scuipă pe birou a doua gură de cafea. Din fericire, reuși să o înghită, tușind ușor și tresărind.

– Ce ai spus? *Poftim?*

Ultimul cuvânt ieși gâtuit.

Încrucișându-și brațele la piept, Huntley îl privi de parcă nu rostise o cerință absurdă.

– Eu și Gabriella nu am avut prea multă intimitate de la nuntă. Ea simte că are o responsabilitate față de Amelia și de Juliette. În ciuda scandalului, au început să sosească din nou invitații, iar pregătirile pentru însoțirea lor la diverse evenimente îi ocupă Gabriellei foarte mult timp. Huntley răsuflă adânc și continuă: Speram s-o invit într-o călătorie cu prilejul nunții. Dac-am putea să scăpăm puțin d-aici...

Se scărpină în cap și afișă un zâmbet nătâng.

După cum se întâmpla adesea când avea emoții mari, Huntley revenise la vocabularul lui nerafinat, folosit în perioada în care trăise în St. Giles. Thomas ridică o sprânceană.

– Îți înțeleg perfect raționamentul, amice, dar, în mod obișnuit, în această chestiune se cere ajutorul unei cunoștințe de sex feminin.

Huntley se încruntă.

– Părinții Gabriellei au rămas în Gloucester după nuntă, pentru a petrece mai mult timp cu sora ei.

Căzută în dizgrație după ce se căsătorise cu un om de rând, care apoi o părăsise când rămăsese însărcinată, Lady Victoria își clădise o nouă viață cu prietenul lui Huntley, Benjamin Thompson, recent numit administratorul proprietății ducelui.

– Dar mătușa Gabriellei, Lady Everly, este venită în vizită, astfel că, în mod firesc, am vorbit cu ea. De fapt, a fost de acord să se mute aici în absența noastră.

– Excelent!

– Totuși...

Pauza lui Huntley îl făcu pe Thomas să ridice din sprâncene.

– Da?

– Ai cunoscut-o pe Lady Everly?

– Desigur. Are un excelent simț al umorului și este mult mai relaxată decât fratele și cumnata ei. Dacă nu mă înșel, am văzut-o

fumând un trabuc la un bal – nu părea câtuși de puțin deranjată de cât de șocați erau cei din jur.

– Iartă-mă, dar doamnelor le este permis să fumeze?

– Nu în public și, în mod sigur, nu în mijlocul unei săli de bal. Mulți îl consideră un gest îngrozitor.

– Ceea ce mă duce întocmai la ceea ce vreau să subliniez, spuse Huntley, privindu-l în ochi pe Thomas fără să ezite. Oricât de mult aș plăcea-o pe Lady Everly, nu sunt pe deplin convins că le va oferi Ameliei și lui Juliette îndrumarea de care au nevoie. Mi-e teamă că vor avea probleme dacă vor fi doar sub supravegherea ei. Tocmai de aceea sper că vei sta și tu cu ochii pe ele. În plus, cred că asocierea lor cu un duce respectabil le va fi de mare folos.

Strângând din buze, Thomas pufni pe nas. Începea să înțeleagă de ce îl întrebase Huntley de mama lui. Evident, nu avea încredere să își lase surorile pe mâna lui Lady Everly și spera ca văduva ducesă de Coventry să poată umple golul rămas în educația lor. Thomas se gândi pentru un moment la propunere, cu mai multă seriozitate decât mai devreme, și întrebă în cele din urmă:

– Lady Amelia și Lady Juliette sunt la curent cu planul tău?

Huntley își feri privirea.

– M-am gândit să mă asigur de disponibilitatea și de voința ta de a mă ajuta înainte de a le menționa acest lucru.

– Presupun că are sens, spuse Thomas, încuviințând din cap.

Huntley îl privi cu o expresie sinceră.

– De fapt, cred că absența mea le-ar putea ajuta.

– Cum așa?

– Eu încă încerc să-mi salvez reputația, dar tu ești foarte respectat. Cu sprijinul tău și cu absența mea, societatea ar putea începe să le vadă într-o lumină nouă. Iar luând în considerare vârsta Ameliei, timpul pentru a-i găsi un soț este limitat. Dacă ar mai trece un an, ar putea rămâne fată bătrână.

Thomas îl privi lung, cu o incertitudine crescândă.

– Cu alte cuvinte, nu îmi ceri doar să fiu însoțitorul surorilor tale, ci și să încerc să le așez la casele lor?

– Doar pe Amelia. Juliette mai are destul timp.

– Nu știu, Huntley. Ce îmi ceri tu nu este doar neobișnuit. Este...

Cum putea să continue această frază fără să-l jignească?

– O provocare? completă Huntley. Crede-mă, sunt conștient de asta. Adevărul este că adaptarea la noul stil de viață a fost mai dificilă pentru Amelia.

– Mai mult decât pentru tine?

– Da, așa cred, răspunse Huntley, încuviințând din cap.

Șocat, Thomas se lăsă pe spate în fotoliu. Nu îi trecuse prin cap până în acel moment că pentru ea ar fi fost mai dificil să fie expusă decât fusese pentru fratele ei.

– Mereu mi-am imaginat că s-ar bucura dacă ar merge să-și cumpere lucruri drăguțe pentru baluri. Celor mai multe tinere domnișoare le place să facă acest lucru.

– Cele mai multe tinere domnișoare și-au petrecut viața pregătindu-se pentru debut. Cred că experiența a fost mai degrabă intimidantă decât plăcută pentru ambele mele surori, dar acum, că au și-au făcut ieșirea în societate, nu mai există cale de întoarcere.

Admițând că era o situație dificilă, Thomas se gândi la propunerea lui Huntley.

– Trei săptămâni spui?

– Cel mult patru, îl asigură Huntley.

– Prea bine atunci, spuse Thomas. O voi face. Și chiar o voi ruga pe mama să dea o mână de ajutor.

Un zâmbet se ivi pe buzele lui Huntley.

– Știai că o să te rog asta?

– Știam că mai devreme ai întrebat de ea dintr-un anumit motiv.

Huntley se încruntă ușor.

– Crezi că se va opune?

– N-aș putea spune, zise Thomas, bătând cu degetele în brațul fotoliului, apoi ferindu-și privirea pentru un moment. A fost foarte retrasă în ultimii ani, dar, dacă reușesc să o conving, ar putea fi o distracție bine-venită pentru ea.

Expresia lui Huntley deveni gravă și tristă.

– Cât de insensibil din partea mea, șopti el cu părere de rău. Am uitat de sora ta. Eu...

– Nu face asta, îi ceru Thomas, încleștându-și maxilarul. Aș prefera să nu discut despre Melanie.

– Coventry...

– Nu sunt singurul care a pierdut o soră. Nu-i așa?

Când Huntley oftă adânc, Thomas adăugă:

– Propun să vorbim despre altceva.

Așteptă ca ducele să încuviințeze din cap, apoi continuă:

– Voi vorbi cu mama și îți voi spune părerea ei până la sfârșitul zilei.

– Mulțumesc, Coventry, zise Huntley, apoi se ridică și îl conduse pe Thomas spre foaier. Sper că vei avea nevoie în curând de o favoare, pentru a-ți putea răsplăti generozitatea.

Thomas zâmbi.

– Suntem prieteni, Huntley. Este datoria mea să te ajut cât de bine pot.

Și poate că făcând-o, avea să reușească să învingă demonii care îl bântuiau și să găsească liniștea.

– Sper că veți avea o vacanță minunată împreună, îi spuse Amelia Gabriellei în timp ce o îmbrățișă în foaier o săptămână mai târziu.

Îmbrăcată într-o rochie elegantă din muselină de culoare liliacului, ducesa arăta ca o adevărată lady din înalta societate, așa cum fusese crescută să devină. Ce o diferenția de restul societății erau modestia și lipsa răcelii față de ceilalți. Amelia o plăcuse datorită acestor calități din prima clipă în care o cunoscuse.

– Ești absolut convinsă că tu și Juliette veți fi bine în absența noastră? întrebă Gabriella probabil pentru a zecea oară. Încă putem anula...

– Nu. Sub nici o formă! replică Amelia, făcând un pas înapoi și privind-o în frumoșii ochi albaștri. Tu și fratele meu meritați să vă bucurați unul de compania celuilalt undeva departe, unde noi nu vă putem distrage. Nu trebuie să îți faci griji, te asigur!

Gabriella șovăi, parcă vrând să mai spună ceva. Dar orice ar fi fost, acel lucru rămase nerostit, întrucât Raphe intră în foaier din stradă, unde supraveghease pregătirea trăsurii.

– Toate cuferele au fost încărcate, spuse el, luându-și pălăria din fetru pe care valetul său o pusese pe măsuța din hol. Examinând-o preț de o secundă, clătină din cap de parcă obiectul acela l-ar fi derutat. Ești pregătită de plecare?

Raphe puse pălăria înapoi pe măsuță în timp ce rostea întrebarea, părând să uite de existența ei.

– Da.

Cu un zâmbet liniștitor către Amelia, Gabriella merse să își ia la revedere de la Juliette și de la Lady Everly, care stăteau aproape de ușa principală. Casa avea să pară pustie fără ei. Mai ales că Raphe le dăduse valetului și secretarului său permisiunea de a-și vizita familiile în absența lui.

– Ne vom întoarce înainte să vă dați seama, îi spuse Raphe Ameliei, aplecând ușor capul și sărutând-o pe obraz. Apoi îi întâlni privirea sobră. Între timp, sper că veți profita de îndrumarea lui Lady Everly și a ducesei de Coventry. Ambele doamne au multe să vă învețe.

Răspunzând cu un zâmbet cu care ea spera să își ascundă îngrijorarea, Amelia își conduse fratele la ușă, unde îl aștepta Gabriella, apoi îl privi conducând-o pe cumnata ei pe trepte și ajutând-o să urce în trăsură. După ce urcară amândoi, vizitiul smuci hățurile, iar Amelia rămase lângă Juliette și Lady Everly, făcându-le cu mâna până când trăsura dădu colțul și dispăru de sub privirile lor.

– Sper să ajung și eu la Paris într-o bună zi, zise Juliette, oftând visătoare în timp ce se întoarseră în casă. Se spune că este un oraș extrem de romantic.

– Așa este, zise Lady Everly. Nu am nici o îndoială că ducelui și ducesei le va plăcea. Bem ceaiul în timp ce așteptăm sosirea lui Coventry?

– Desigur, reuși Amelia să spună, în ciuda gâtului încordat.

De când îi spusese fratele ei despre înțelegerea pe care o făcuse cu Coventry în urmă cu o săptămână, gândurile i se învolburaseră atât de tare, încât somnul nu îi fusese deloc liniștit.

– Trebuie să mărturisesc că sunt puțin neliniștită de faptul că o voi cunoaște pe ducesa văduvă, zise Juliette în timp ce intrară în salon. Traversând camera spre clopoțel, sună ușor din el, apoi se alătură Ameliei și lui Lady Everly, care se așezaseră pe o canapea îmbrăcată în damasc argintiu. Juliette se așeză pe un fotoliu asortat, lăsând cealaltă canapea liberă pentru oaspeții lor.

– Nu trebuie să fii neliniștită, spuse Lady Everly. Ducesa este foarte plăcută și amabilă. De fapt, asemenea fiului ei, iar în privința lui știu că nu aveți îndoieli.

– Desigur, murmură Amelia, încercând în același timp să ignore învolburarea bruscă din stomac.

Simplul gând de a petrece o perioadă îndelungată în compania acelui bărbat și de a-și expune toate defectele în prezența lui, în vreme ce el era perfect, îi dădea o stare de greață.

Amelia sperase să își continue lecțiile de etichetă și de comportament adecvat ținându-l la distanță, planul fiind ca el să se minuneze de progresul ei când mai aveau să se întâlnească. În schimb, bărbatul ieșise pe terasa grădinii lor cu o săptămână în urmă și o găsise arătând ca o sperietoare. Experiența fusese umilitoare – o lovitură clară pentru stima de sine.

– Coventry a fost extraordinar de bun cu noi, spuse Juliette, un zâmbet firav apărându-i pe buze pentru a-i demonstra aprecierea. Sincer, nu îmi pot închipui ce am fi făcut făr' el.

– *Fără* el, o corectă Lady Everly.

– Ah, da, spuse Juliette. Zâmbetul i se stinse, iar sprâncenele i se unire când se concentră: Fără el.

După ceva mai mult de o lună de lecții intensive, dialectul grosolan și neșlefuit pe care Amelia și frații ei se obișnuiseră să îl folosească în mahala fusese înlocuit de o pronunție clară. Desigur, existau momente când uitau sau nu erau atenți. Amelia știa că ei și fratelui ei i se întâmplau acest lucru atunci când erau neliniștiți ori nervoși. Dar atâta vreme cât se concentra asupra acestui lucru, dicția corectă era pentru ea mult mai ușor de gestionat decât postura adecvată.

Surprinsă de acel gând, își îndreptă în mod intenționat spatele și își trase umerii înapoi chiar când sosi o servitoare pentru a le auzi ordinele.

– Cred că Thomas Coventry a profitat de această legătură la fel de mult ca voi, zise Lady Everly de îndată ce servitoarea plecă să aducă ceaiul. Ani întregi a avut un aer de neliniște mocnită – de când a murit sora lui. Dacă mă întrebați pe mine, ajutorul dat fratelui vostru să reușească în societate a fost exact tipul de provocare de care avea nevoie. S-a mai destins de când l-a cunoscut pe Huntley.

– Iertați-mă, dar cum a murit sora lui? întrebă Amelia, neputând să se abțină.

Din clipa în care el o invitase la dans la balul găzduit de fratele ei în urmă cu trei săptămâni, ducele de Coventry îi umplea gândurile cu fascinație. Devastator de chipeș, părul lui nisipiu era ciufulit suficient cât să nu îi dea înfățișarea unui lord răzgâiat, iar ochii lui aveau

o nuanță caldă de căprui, încrețindu-se la colțuri când îl amuza ceva, în timp ce gura...

– Din câte am înțeles, spuse Lady Everly, trezind-o pe Amelia din reverie, biata fată s-a îmbolnăvit de gripă în timp ce călătorea prin Europa. A murit la scurtă vreme după ce s-a întors acasă.

Amelia se înfioră. Înțelegea prea bine durerea pricinuită de pierderea unei surori. Moartea lui Bethany îi întorsese lumea pe dos. Știa că nu avea să treacă niciodată peste asta, chiar dacă timpul făcea ca durerea să fie mai ușor de suportat.

– Trebuie să fi fost groaznic de greu pentru familie.

Oftând, Lady Everly încuviință din cap.

– Ei bine, tatăl lui Coventry deja plecase la Ceruri cu un an înainte, așa că măcar a fost scutit de durerea de a-și înmormânta fiica. Cât despre ducesa văduvă și despre duce, nimeni nu i-a văzut o lungă perioadă după aceea. Veți vedea că Excelența Sa încă poartă doliu după atâția ani.

– Cât timp a trecut? întrebă Juliette.

– Cel puțin patru sau cinci ani, răspunse Lady Everly.

Servitoarea se întoarse cu o tavă pe care o așeză pe masa din mijlocul încăperii. Tocmai se retrăgea, când intră Pierson, majordomul.

– Ducesa de Coventry și fiul Excelenței Sale, ducele de Coventry, au venit în vizită, zise ea. Îi pot conduce înăuntru?

Ezitând, Amelia îi aruncă o privire lui Lady Everly, care o privi înapoi răbdătoare, dar șopti în cele din urmă:

– Este casa ta, Amelia, așa că e responsabilitatea ta să răspunzi. Eu sunt un simplu oaspete aici.

Apreciindu-i sfatul, Amelia îi spuse lui Pierson să îi conducă pe oaspeți în salon, apoi se încurajă pentru apariția celui care probabil avea să îi pună inima pe jar.

Coventry nu îi înșelă așteptările când intră în spatele mamei sale, înălțimea lui făcând-o pe femeie să pară foarte scundă când el privi cu ușurință peste capul ei și zâmbi. În acea zi, alesese să poarte o jachetă bleumarin, a cărei croială îi evidenția umerii lați. Sub ea, Amelia îi zări vesta într-o nuanță mai deschisă, ce atrăgea atenția asupra pieptului, completând pantalonii bej, care îi îmbrățișau coapsele de parcă ar fi fost cusuți pe picioarele lui.

Stomacul Ameliei se învolbură. Nici unui bărbat nu ar fi trebuit să i se permită să fie atât de atrăgător, să posede un maxilar perfect

sculptat sau o gură atât de ispititoare, care o trimise cu gândul la cupluri sărutându-se pasional și lăsându-se pradă dorinței. Amelia văzuse de multe ori acest lucru de-a lungul anilor. Locuitorii din St. Giles nu fuseseră timizi sau rușinoși în privința dorințelor lor, potolindu-și bucuroși nevoile în orice spațiu disponibil pe care îl puteau găsi. Și probabil nu era genul de lucru la care ea ar fi trebuit să se gândească în timp ce bea ceaiul cu nobilimea.

Prin urmare, se ridică – puțin mai repede decât intenționase, din pricina tensiunii care îi încordase fiecare mușchi din corp – și merse să o întâmpine pe mama lui Coventry.

– Bine ați venit, spuse ea, făcând o reverență, deși ura gestul din pricina senzației stânjenitoare pe care i-o dădea. Este o plăcere să vă cunosc, Excelență.

– Mulțumesc, draga mea, spuse ducesa, plecând ușor capul spre Juliette și Lady Everly, luând astfel act de prezența lor. După tot ceea ce mi-a spus fiul meu despre tine, trebuia să te văd cu ochii mei, zise ea zâmbind, apoi se întoarse spre Coventry. Să îți fie rușine că nu mi-ai spus cât de adorabile sunt în realitate surorile ducelui de Huntley!

– Scuzele mele, mamă, spuse Coventry pe un ton sec, care ar fi fost ușor sever dacă nu ar fi existat licărul jucăuș din ochii lui. După cum știi, încerc să evit să spun lucruri evidente.

– *Touché!* aplaudă Lady Everly în timp ce ducesa îl lovi jucăuș peste brat pe fiul ei, îndreptându-se apoi spre canapeaua liberă.

Conștientă că o nuanță îngrijorătoare de roz îi urca în obraji, Amelia îl invită pe duce să se așeze înainte de a se întoarce la locul ei – din fericire, îi despărțeau o masă și un serviciu de ceai. Deși știa că pentru el era un lucru obișnuit să complimenteze femeile și că se referise și la sora ei, nu doar la ea, inima Ameliei răspunse cu o bătaie violentă, care putea fi îmblânzită doar dacă reușea să păstreze distanța față de duce.

Tot ce mai trebuia să facă acum era să toarne ceaiul fără să îl verse.

„Perfect!"

Întinzându-se spre ceainic, își încleștă ferm degetele pe toarta lui, în încercarea de a le împiedica să mai tremure. Trase adânc aer în piept și își ținu respirația până ce își îndeplini sarcina cu succes. Aerul îi părăsi plămânii printr-un oftat de ușurare când puse

ceainicul înapoi pe masă, însă abia atunci își dădu seama că nu reuși ce își propusese, ba chiar atrase atenția.

– Încearcă să te relaxezi, îi spuse ducesa văduvă în timp ce își puse zahăr și un strop de lapte în ceașcă. Sper că aici suntem toți prieteni, așa că nu este nevoie să te agiți pentru noi. Eu și fiul meu ne aflăm aici ca să vă ajutăm, la fel și Lady Everly. Nu este așa?

– Cu siguranță, fu de acord Coventry. Se lăsase pe spate în canapeaua pe care stătea împreună cu mama lui și își întinsese picioarele într-o postură relaxată, care sugera un confort satisfăcut.

Amelia nu se putu abține să nu îl invidieze. Își privi ceașca, gândindu-se dacă reușea să ia o gură de ceai fără să zdrăngănească porțelanul, dar apoi renunță la idee și își împreună mâinile în poală. Poate că, dacă rămânea nemișcată, reușea să se prezinte drept o lady cu mai multă ușurință decât dacă s-ar fi mișcat.

– Chiar și așa, ați progresat amândouă foarte mult, spuse Lady Everly. Să îți imaginezi că sunteți aceleași tinere femei pe care le-am cunoscut în biroul fratelui vostru chiar după ce el și-a revendicat titlul este absolut uluitor.

Amelia se înfioră la amintirea acelui incident – maniera în care ele stătuseră cocârjate și felul lor teribil de a insulta limba engleză.

– Asta nu înseamnă că nu mai este loc de îmbunătățiri, continuă Lady Everly. Iar din moment ce nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să deveniți genul de partide care să le facă până și pe cele mai dorite debutante să plângă de invidie, recomand să tindem spre perfecțiune în timp ce continuăm lecțiile.

– Oh, eu... Amelia privi în jur, observând privirile răbdătoare ale celorlalți. Trebuie să continuăm?

Deja se simțea de parcă fusese întinsă și apoi modelată pentru a încăpea într-o cutie specială pe care societatea o concepuse pentru ea. Cu Raphe și Gabriella plecați, se așteptase la o amânare și se gândise să se concentreze asupra unei noi aventuri – una despre care spera că avea să fie un succes, nu doar spre satisfacția ei, ci și a oamenilor din St. Giles.

– Fratele tău ne-a rugat în mod special să acordăm întâietate intenției de a-ți găsi un soț, spuse Coventry.

Ochii lui căprui îi întâlniră pe ai ei, provocându-i un fior în stomac.

– Ei bine, nu tre' să vă deranjați pentru mine, din moment ce n-am nici o dorință să mă aventurez pe drumul acesta, spuse Amelia, jucându-se cu faldul rochiei.

Ea plecă privirea în podea și se întrebă dacă putea să se ascundă sub covor. Poate că atunci cei prezenți i-ar fi ignorat dicția deloc măgulitoare pe care o avusese din pricina stării de agitație.

– Draga mea, începu ducesa văduvă oftând, de parcă vorbea unui copil foarte naiv, deși Amelia avu impresia că avusese un ton blând, având în vedere zâmbetul care însoțise oftatul. Îmi permiți să te întreb ce vârstă ai?

Ezitând, Amelia deveni foarte conștientă de ticăitul unui ceas din apropiere.

– 22 de ani, răspunse în cele din urmă.

Ducesa își înclină capul într-un gest compătimitor, care o făcu pe Amelia să se simtă nelalocul ei.

– Există mulți bărbați care nu te vor mai considera potrivită de măritat la anul pe vremea aceasta. Asta îți dorești?

Amelia o privi pentru un moment îndelungat pe ducesa văduvă, meditând la viața pe care ar o putea avea ca fată bătrână. Nu își închipuia să nu aibă familia ei într-o bună zi, să nu aibă copii. Mai ales că gândul de a fi singură o îngrozea.

În plus, ideea de a fi nevoită să trăiască pe spatele fratelui ei pentru totdeauna nu îi surâdea absolut deloc. Ura să se bazeze pe alții pentru ajutor. În St. Giles, lucrurile stătuseră diferit. Raphe aducea banii în casă, în timp ce ea îngrijea locuința și se asigura că aveau mâncare pentru burțile lor înfometate. Dar acum, că statutul lor se schimbase, iar Raphe se căsătorise, ea nu avea nimic de oferit în schimb, cu excepția unor cheltuieli și a unor griji în plus.

– Nu, spuse ea. Desigur că nu.

Lady Everly încuviință din cap satisfăcută.

– Tocmai de aceea mi-am luat libertatea de a alcătui o listă.

– O listă? întrebă Juliette.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Lady Everly merse să ia o foaie de hârtie de pe o măsuță. I-o oferi ducesei de Coventry, care o studie preț de un moment chinuitor, apoi miji privirea asupra celor două surori.

– Într-adevăr, cred că acești gentlemeni se potrivesc foarte bine.

– Care gentlemeni? întrebă Coventry, luând hârtia din mâna mamei lui și scrutând numele înșirate acolo, apoi ridicând din sprâncene. Este o colecție foarte impresionantă de pretendenți.

Când Lady Everly încuviință din cap, iar ducesa văduvă zâmbi încântată, Amelia știu că soarta îi era pecetluită. Cu siguranță, următoarele câteva săptămâni aveau să fie o vânătoare matrimonială, cu ea în centrul atenției. Iar în momentul acela îi simți teribil de mult lipsa Gabriellei, întrucât toate lucrurile pe care i le impusese cumnata ei pentru a-i îmbunătăți comportamentul nu puteau fi mai rele decât a fi prezentată unei liste lungi de gentlemeni, în timp ce unicul bărbat care o interesa susținea acea strădanie.

Capitolul 2

Când ducesa de Coventry veni în vizită în ziua următoare, o făcu fără fiul ei, lucru pentru care Amelia era extrem de recunoscătoare. Își petrecuse o bună parte din noapte convingându-se că spusese numai grozăvii cu o zi în urmă și că vărsarea accidentală a ceaiului într-un moment de disperare demonstrase că îi lipsea stilul sofisticat necesar pentru a putea spera măcar ca un bărbat atât de rafinat precum Coventry să se gândească să o ia de soție.

Abia dacă reușise să doarmă puțin, lucru care nu reuși decât să o irite și mai mult. Mai ales după ce se privise în oglindă. Se spălase pe față cu apă rece, care avusese un efect revigorant, dar nu suficient cât să o facă să se simtă câtuși de puțin atrăgătoare. Nu că ar fi avut des acel sentiment în ultima vreme – nu după ce auzise întâmplător remarcile unor tinere domnișoare la balul găzduit de fratele ei.

Fusese balul ei de debut, iar Amelia dansase doar cu Coventry pentru prima și singura dată. Seara promisese a fi una magică, până în momentul când, în drum spre camera de toaletă a doamnelor, trecuse pe lângă un salon a cărui ușă era ușor întredeschisă. Râsetele dinăuntru ajunseseră până la ea, tentând-o să intre și să se alăture distracției. Dar cuvintele care urmaseră o opriseră în loc.

– Îți vine să crezi că fetele alea chiar vor încerca să pună mâna pe un titlu? întrebase o voce pițigăiată.

– Ar trebui să fie interzis, spusese o voce mai blândă.

– Doar luând în calcul mediul din care provin, adăugase a treia voce, ca să nu mai spunem de încercările lor ridicole de a pretinde că aparțin clasei noastre sociale. Câtă îndrăzneală!

– Sunt total de acord cu tine, Susanne, spusese vocea pițigăiată. Este limpede pentru oricine are ochi și urechi că le lipsește orice formă de educație.

– Fi'ncă vorbesc așa?

Râsetele care urmaseră îi străpunseră inima Ameliei, o durere lentă umplându-i pieptul. Din seara aceea, petrecuse foarte mult

timp întrebându-se dacă avea să aparțină vreodată acelei lumi, dacă ea și sora ei aveau să fie vreodată suficient de bune încât să impună respect.

Raphe și-l putea câștiga prin puterea lui. De asemenea, el avusese norocul de a lega o prietenie cu Coventry și de a se căsători cu Gabriella. Ambele lucruri îi oferiseră un punct de sprijin, în timp ce Amelia simțea adesea că, dintr-un trecut neplăcut, aluneca direct spre un viitor la fel de neplăcut. Din acel moment, preluarea controlului devenise o necesitate pentru ea. Avea nevoie de un lucru pe care să îl comande după voia ei, fără vreo intervenție din partea altora – un proiect care să-i ridice moralul și să-i ofere sentimentul de împlinire ce îi era refuzat cu fiecare mișcare pe care o făcea.

– Ducele nu ne va însoți? întrebă Lady Everly când cele patru femei se pregăteau să iasă în oraș.

Punându-și boneta pe cap, Amelia încercă să facă o fundă voluminoasă, așa cum învățase de curând sora ei. Aruncând o privire fugară spre Juliette, văzu că a ei era legată perfect. Exasperată de propriile eforturi, Amelia oftă, dezlegă funda pe care tocmai o legase și făcu altă încercare.

– Fiul meu are un program încărcat în dimineața aceasta, explică ducesa văduvă. Stând lângă ușa principală, așteptă ca însoțitoarele ei să fie gata, surprinzând-o cu privirea pe Amelia. Cum este un bărbat responsabil, adăugă ea, nu ratează niciodată o ședință în Parlament.

Privirea îi coborî undeva lângă bărbia Ameliei, ceea ce o făcu pe fată să se chinuiască și mai mult cu funda din mătase pe care încerca să o stăpânească. Ducesa porni spre ea, se opri pentru o clipă, apoi ridică mâinile înmănușate și aranjă funda pe care Amelia o legase din nou greșit.

– Este important să îți iasă bine din prima, îi spuse blând ducesa. Altfel, funda va fi prea mototolită, deși cred că am reușit să o salvăm pe aceasta. Sunteți gata? le întrebă apoi pe Juliette și pe Lady Everly.

– Desigur, răspunse Juliette, deja îndreptându-se spre ușă.

După cincisprezece minute, ajunseră la magazinul unei croitorese. Intrând în spațiul foarte bine organizat, Amelia admiră diversitatea culorilor materialelor înfășurate sub formă de sul. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Când ea și frații ei sosiseră prima dată la reședința Huntley, fusese chemată o croitoreasă acolo, astfel că Amelia nu fusese nevoită să viziteze magazinul unei croitorese.

Acum însă, stând acolo, nu se putu abține să nu se minuneze de vibrațiile culorilor care creau un contrast izbitor cu nuanțele șterse de maro și de gri purtate de oamenii din St. Giles.

–*Mesdames!* Glasul vioi care răsună prin aer îi aparținea unei femei mai în vârstă, a cărei siluetă zveltă sugera că avea mare grijă la ceea ce mânca. Ce surpriză minunată! spuse femeia cu un accent franțuzesc. A trecut prea mult timp de când m-ați onorat cu prezența.

Limbajul acela îi aminti Ameliei de o femeie pe care ar fi preferat să o uite, întrucât accentul franțuzesc o făcea să se întoarcă într-un loc plin doar de suferință și de neajunsuri, în care mama ei își abandonase familia pentru a căuta aventura și bogăția. Înfiorându-se drept răspuns la acele amintiri nedorite, Amelia făcu un efort imens pentru a le alunga, concentrându-și întreaga atenție asupra unui văl de dantelă întins în dreapta ei.

–Îmi permiteți să vi le prezint pe surorile ducelui de Huntley? spuse Lady Everly. Vor avea nevoie de rochii de seară pentru viitoarele baluri și serate. Cel puțin zece, cred.

Amelia se întoarse uimită spre femeie.

–Zece? Dar am primit doar trei invitații!

–Da, dar o lady trebuie să aibă mai multe rochii dintre care să aleagă, ca să nu mai spunem că este posibil să sosească mai multe invitații.

Lady Everly își întrerupse explicația preț de o clipă, pentru a o ruga pe croitoreasă să aducă o selecție de modele pentru ele. Apoi continuă pe un ton blând: Sunteți surorile unui duce și, drept urmare, se cuvine să arătați ca atare, ceea ce înseamnă că trebuie să le eclipsați pe toate celelalte tinere domnișoare. Mai ales dacă vă veți găsi parteneri potriviți statutului vostru. Și cum știu că fratele vostru își permite această cheltuială, iar cea mai mare dorință a lui este să excelați amândouă, cred că ar trebui să vedem acest lucru ca pe o investiție, nu ca pe un lucru inutil și exagerat, pentru care voi să vă simțiți vinovate.

–Într-adevăr, nu trebuie să vă simțiți vinovate, spuse ducesa de Coventry. O ieșire ca aceasta este un motiv de bucurie, trebuie savurată.

Având senzația că orice argument pe care l-ar fi putut avea tocmai fusese demontat, Amelia rămase fără cuvinte în timp ce croitoreasa

le făcu semn spre fotoliile așezate în jurul unei mese pe care era așezat un teanc de mostre și de schițe.

– Acestea au sosit de la Paris săptămâna trecută, explică femeia. Vă rog, studiați-le în voie în timp ce eu selectez câteva sugestii.

Ezitând, Amelia le privi pe celelalte femei luând câteva schițe și începând să le răsfoiască. Prinsă între instinctul de a economisi bani, în loc să-i arunce pe frivolități inutile, și extravaganța tentantă de a se învălui în lux, Amelia luă cu grijă câteva schițe și își permise să le studieze îndeaproape. Fiecare model părea să îl eclipseze pe cel anterior, copleșind-o cu o senzație de indecizie pe care nu credea că o poate experimenta vreodată. Pentru Dumnezeu, cum să aleagă dintre toate rochiile acelea splendide? Nu își putea închipui cum putea să facă asta.

Dar, pe măsură ce treceau minutele, iar ea studia modelele rămase, câteva rochii îi atraseră atenția.

– Îmi plac mult acestea, spuse ea, ridicând cinci schițe, pentru ca însoțitoarele ei să le vadă.

– *Ah, oui,* spuse croitoreasa, venind lângă Amelia. Iar cu pieptul tău generos, rochiile vor arăta *merveilleux.*

Amelia se îmbujoră și puse schițele în poală întoarse cu fața în jos, de parcă astfel putea descuraja privirea atentă cu care o scrutau Lady Everly și ducesa văduvă. Juliette, slavă Domnului, era prea distrasă de propriile preferințe pentru diverse modele pentru a da atenție comentariului croitoresei.

– Permite-mi să arunc o privire, zise Lady Everly, întinzând mâna spre Amelia și așteptând.

Dorindu-și să poată scăpa cumva, Amelia privi cu jind spre ușă, dar apoi îi înmână contesei schițele, fără prea multă tragere de inimă. Femeia le studie pe fiecare în parte. Arătând spre una dintre ele, i se adresă croitoresei:

– Am putea să coborâm puțin decolteul și să-l împodobim cu dantelă pe margine?

– O recomandare excelentă, spuse croitoreasa, alegând imediat o superbă panglică de dantelă. Iar dacă îl împodobim cu cristale, domnilor le va fi imposibil să nu admire farmecele tinerei domnișoare.

Oh, dacă s-ar fi căscat o gaură în podea ca să o înghită în întregime, își spuse Amelia în timp ce roșeața îi urca pe ceafă.

– Perfect, declară ducesa. Atâta vreme cât nu arată vulgar.

– Vă asigur că totul va fi de bun-gust, deși aș vrea să sugerez un contrast îndrăzneț – mai ales pentru Lady Amelia. Cred că tenul ei permite acest lucru fără probleme.

Când se întoarseră acasă, după alte vizite la un pantofar și la o modistă, Amelia era epuizată. Însă dorința de a trage un pui de somn strașnic și de a-și odihni picioarele erau imposibil de realizat din moment ce Lady Everly o invită pe ducesă să ia împreună o gustare.

– Pierson, poți ruga o servitoare să aducă sus limonadă și sendvișuri? spuse contesa în timp ce înmâna toate cumpărăturile lor câtorva lachei. Le vom savura în sala de bal.

Alertată de neobișnuita cerință, Amelia nu își putu abține sentimentul de teamă pentru ce avea să se întâmple în continuare, în timp ce le urmă pe cele două femei mai în vârstă spre cea mai spațioasă încăpere din casă.

– Nu arată absolut deloc obosite, șopti Juliette. De ce nu arată obosite?

– Bănuiesc că au fost crescute să reziste celor mai solicitante eforturi fără să trădeze vreun pic de oboseala.

Juliette oftă.

– Eu abia așteptam să mă retrag cu o carte în bibliotecă după dimineața asta agitată.

– Fruntea sus, Julie! băigui Amelia. Cel puțin ție ți s-a permis să alegi modele de rochii, pe când mie îmi este sortit să îmi fac următoarea apariție publică cu pieptul la înaintare.

Chicotitul surorii ei fu curmat brusc când intrară în sala de bal, unde câteva servitoare pregăteau deja o masă, în timp ce un lacheu aranja câteva scaune. Amelia pur și simplu se holba la ei. Faptul că Pierson reușise să dea atât de rapid ordine servitorilor era cu adevărat remarcabil.

– Ne vom odihni o jumătate de oră, anunță ducesa văduvă, studiindu-le pe Amelia și pe Juliette. Apoi, veți exersa pașii de dans, pentru a ne asigura că vă ridicați la nivelul așteptărilor pentru balul Elmwood de vineri.

Trezindu-se devreme, Thomas își verificase înregistrările contabile împreună cu secretarul lui în acea dimineață, înainte de a discuta despre mărirea salariului pentru vreo doi servitori mai harnici. Apoi luase în calcul cheltuielile necesare reparațiilor la acoperișurile caselor câtorva dintre arendașii lui din Cornwall. Cum toamna dădea

semne că se apropia, era mai bine să se ocupe acum de chestiune, cât încă era vreme plăcută, așa că scrise o scrisoare către administratorul său, dându-și aprobarea pentru lucrări.

După îndeplinirea acestei sarcini, luase trăsura de la reședința lui de la intersecția dintre Weymouth și Wimpole Street până la White Hall. Petrecuse acolo mai bine de trei ore, sperând că legea pe care o propusese el avea să fie luată în considerare de către actualul prim-ministru, contele de Liverpool. Când deveni clar că acest lucru nu urma să se întâmple, Thomas își spuse în sinea lui că era nevoit să-l abordeze personal cu prima ocazie.

Deocamdată, trebuia să treacă pe la reședința Huntley, pentru a o lua pe mama lui, o sarcină care îl încânta din moment ce Lady Amelia și Lady Juliette aveau să îi ofere, fără îndoială, o distragere bine-venită de la alte chestiuni.

Abia când ajunse la destinație și îl urmă pe Pierson în sala de bal își dădu seama cât de mult aveau să-l distragă. Asta, întrucât cele două surori se plimbau de colo-colo prin salon, parcă încercând să danseze un menuet, în timp ce mama lui ținea ritmul bătând din palme, ecoul sunetului străpungând liniștea din încăpere. În clipa în care Thomas intră, femeia privi în direcția lui și încetă să mai bată din palme.

– Oh, ce bine! spuse ea venind spre el. În sfârșit, ai ajuns!

Brusc, brațul femeii îl trase pe al lui spre surorile Huntley. Amândouă păreau temătoare. Într-o parte a sălii, Thomas observă expresia amuzată a lui Lady Everly în timp ce privea ceea ce se întâmpla.

– Ne-ai putea ajuta, adăugă mama lui. Se pare că instructorul de dans la care au mers Lady Amelia și Lady Juliette și-a concentrat întreaga energie asupra fratelui lor. Trebuie să stăpânească anumiți pași până la balul de vineri. Dacă ai conduce tu, poate că tinerelor domnișoare le-ar fi mai ușor să învețe.

Thomas observă încuviințarea timidă a lui Lady Juliette, dar nu fără să citească spaima din ochii mari ai lui Lady Amelia. Pentru o fracțiune de secundă, ea păru îngrozită, ceea ce era ușor straniu, din moment ce el nu o credea atât de rușinoasă încât să fie îngrijorată că Thomas avea să fie martorul câtorva posibili pași greșiți. La urma urmei, erau prieteni și mai dansaseră împreună. Dar poate că Amelia încă era rușinată din pricina întâmplării din grădină și își făcea griji ca nu cumva el să fie martorul încă unei gafe. Înțelegător, Thomas

întinse mâna spre Lady Juliette, oferindu-i surorii ei mai mult timp pentru a se acomoda cu ideea de a dansa împreună.

– Aș fi încântat, zise el zâmbind.

– Excelent, spuse mama lui. Apoi se întoarse spre Lady Amelia: Poate vrei să îți odihnești puțin picioarele.

Lady Amelia își plecă ușor capul.

– Desigur.

Thomas o privi alăturându-i-se lui Lady Everly în colțul salonului, ochii lui zăbovind asupra gâtului ei expus pentru o clipă, înainte de a-și concentra atenția asupra partenerei de dans.

– Începem?

Lady Juliette se dovedi a fi foarte sigură pe picioare, ezitând doar de două ori în timpul a cinci dansuri.

– Vezi? spuse mama lui, aplaudând efortul lui Juliette. Știam că te vei descurca mai bine cu un partener. Vino, draga mea! spuse apoi întorcându-se spre Lady Amelia și gesticulând. Este rândul tău acum.

Lui Thomas nu îi scăpă privirea tăioasă a Ameliei când aceasta se ridică de pe scaun. Fata avea un aer vigilent, care o diferența de toate cunoștințele lui. Când se apropie de el, nu avu acea fluiditate în mișcare specifică domnișoarelor din înalta societate, ci merse încordată. Poate că gestul era rezultatul celor cincisprezece ani petrecuți în St. Giles, printre criminali și hoți, instinctul de a sta în alertă fiindu-i atât de adânc înrădăcinat, încât Amelia nu putea scăpa de el nici măcar pentru un dans.

Nu că pe Thomas l-ar fi deranjat.

Dimpotrivă, fu ca o gură de aer proaspăt pentru el – lucru valabil și când venea vorba de Huntley sau de Lady Juliette.

Dar în cazul lui Lady Amelia lucrurile erau diferite. Dacă stătea să se gândească mai bine, Thomas presupuse că totul se reducea la un imens respect. Pentru că, știindu-i trecutul, cunoscându-i lupta pe care o purtase și rolul pe care soarta o forțase să și-l asume la frageda vârstă de șapte ani, Thomas nu avea cum să nu o admire. Conform spuselor lui Huntley, Amelia se luptase să facă rost de mâncare, să mențină casa curată și îngrijită, gătise cât de bine putuse și își îngrijise frații când fuseseră bolnavi. Își asumase un rol pe care mama lor îl abandonase, o sarcină care necesitase mult curaj și inventivitate. Probabil tocmai acesta era motivul pentru care pe Thomas îl deranja să vadă nesiguranța cu care ea stătea acum în fața lui, fără îndoială, făcându-și griji pentru mișcările ei de dans.

Pentru că, dacă tot ceea ce îi spusese Huntley despre ea era adevărat, Thomas își închipuia că Lady Amelia nu avea doar nervi de oțel, ci și o coloană vertebrală întărită de ani întregi de nesupunere. Chiar dacă el încă nu zărise deloc aceste calități la ea.

– Milady, spuse Thomas, oferindu-i mâna, pe care Amelia o privi trăgând adânc aer în piept, de parcă ar fi avut nevoie de încurajare înainte de a o accepta. Nu trebuie să ai emoții. Nimeni de aici nu te va judeca. Suntem prietenii tăi și, ca atare, este datoria noastră să te ajutăm. Sper că îți dai seama de lucrul acesta

Lady Amelia își întoarse privirea spre el, permițându-i să îi observe hotărârea. Își strânse buzele, dar ochii ei trădau nesiguranța pe care încerca să o ascundă. Diversele nuanțe de verde și de căprui din privirea ei se înlănțuiau într-o durere atât de profundă, încât lui Thomas i se strânse inima cu compasiune.

Dar, în loc să se lase copleșită de emoțiile haotice, Amelia ridică bărbia și încuviință fermă:

– Mulțumesc.

Uluit de abilitatea ei de a depăși orice obstacol pentru a face ceea ce trebuia, Thomas îi conduse pașii într-un cadril, în timp ce mama lui ținea din nou ritmul bătând din palme. Urmară dansul scoțian, apoi un dans country și menuetul, pe care fură nevoiți să îl repete de trei ori, din moment ce Lady Amelia se tot încurca. Dar în loc să se recunoască înfrântă, adoptă o postură din ce în ce mai rigidă, până când greșelile deveniră aproape inevitabile.

– Trebuie să încerci să te relaxezi, îi spuse el blând, ghidând-o în timpul dansului.

Ea rămase tăcută pentru un moment, în timpul câtorva pași complicați, apoi spuse încet:

– Este dificil să mă relaxez când trebuie să mă concentrez asupra fiecărei mișcări.

Parcă pentru a-și demonstra punctul de vedere, Lady Amelia făcu o greșeală, băiguind ceva ce Thomas pretinse că nu auzise.

– Trebuie să...

– Sst!

El clipi uluit.

– Tocmai mi-ai spus să tac?

– Trebuie să mă concentrez, zise ea, fără a încerca să își ascundă iritarea.

Alegând să se conformeze dorințelor ei, Thomas rămase tăcut restul dansului, care fu finalizat fără alte incidente.

– Iar acum valsul, spuse mama lui de pe marginea ringului de dans.

Fusese foarte plăcut pentru Thomas să exerseze valsul cu Lady Juliette, din moment ce ea practic plutise cu grație în pași de dans, fără prea mult efort. Studiind-o pe Lady Amelia, care părea să fi devenit și mai rigidă în ultimele cinci minute, se întrebă dacă aveau să reușească să facă măcar o rotație completă fără să dea impresia că el o târăște de-a dreptul pe ring. Amelia trebuia să își relaxeze cumva postura.

Îmbărbătându-se, Thomas alese să acționeze impulsiv, sperând că astfel avea să o distragă de la ceea ce făcea. Fără vreun avertisment, o luă de mână și o învârti spre el, fără să se oprească vreo secundă până când ea nu ajunse în brațele lui, picioarele ei neavând de ales decât să se supună.

Expresia uluită de pe chipul ei fu evidentă. Buzele i se întredeschiseră ușor când Amelia chițăi surprinsă. Thomas aproape că râse de plăcere când o văzu atât de derutată, postura ei rigidă relaxându-se într-o clipită.

– Ce faci? întrebă ea când Thomas o învârti din nou, pentru ca următoarea mișcare să nu îi poată fi anticipată.

– Te învăț că dansul poate fi distractiv și nu trebuie să te mai gândești atât de mult la mișcări. Deja știi pașii. Tot ce trebuie să faci este să îi lași să vină natural.

– Faci ca totul să pară foarte simplu, zise ea, pe chip apărându-i din nou acea expresie familiară de concentrare, astfel că Thomas o ridică, luând-o din nou prin surprindere.

De data aceasta, chițăitul Ameliei fu urmat de un râset, iar un licăr îi lumină ochii. Determinarea ei de mai devreme fu înlocuită de amuzament, făcându-l pe Thomas să se simtă mai relaxat, de parcă fericirea lui în acel moment depindea de a ei. Ce gând straniu!

– În plus, adăugă el în timp ce pașii lor formau un arc de cerc deschis, rochiile voastre sunt suficient de lungi cât să vă ascundă picioarele. Chiar de-ar fi să greșești un pas la bal, mă îndoiesc că va observa cineva.

– Serios?

Speranța cu care Lady Amelia rosti întrebarea îl făcu pe Thomas să își dorească să o asigure de acest lucru, astfel că încuviință din cap

și îi strânse mâna într-a lui, observându-i roșeața din obraji. Probabil era pricinuită de efort. Cu toate acestea, avu un efect straniu asupra lui – îl făcu să își dorească să o audă din nou râzând, așa că o ridică din nou în brațe și o învârti în aer, fără să îi pese că gestul era deplasat. Pur și simplu era bucuros să o vadă încântată de ceva măcar o dată. Faptul că el fusese motivul bucuriei ei îl umplu de mândrie, chiar dacă îi atrase o privire aspră din partea mamei lui.

– Asta este tot pentru astăzi, spuse femeia de îndată ce dansul se încheie. Este târziu, Coventry, și ne așteaptă treburi de făcut acasă.

Comentariul îi aminti lui Thomas de propriile îndatoriri, de care reușise cumva să uite în timp ce valsase cu Lady Amelia.

– Desigur.

Sentimentul de vinovăție care îl cuprinse fu destul de puternic. Cum putuse să uite de Jeremy? Își primi destul de rapid răspunsul când își aminti relaxarea cu care râsese Lady Amelia. Cât de strălucitor îi licăriseră ochii când o ținuse în brațele lui! Arătase șocant de frumoasă în acel moment, își spuse el, ceea ce fu o constatare stranie, din moment ce până atunci nu acordase prea multă atenție înfățișării ei.

– Atunci, rămâne stabilit, spuse Lady Everly.

Thomas tresări.

– Poftim? Iertați-mă, ce rămâne stabilit?

– Reuniunea de la ceai de mâine, la reședința Dorset.

Mama lui îl privi lung câteva secunde, apoi oftă.

– Este programată pentru ora 3 după-amiază. Tocmai am asigurat-o pe Lady Everly că noi doi le vom însoți pe ea, pe Lady Amelia și pe Lady Juliette. Dacă nu cumva ai alte planuri, desigur.

Thomas clătină din cap, uimit că ratase atât de mult din conversație în timp ce se gândise la...

– Da. Atunci, vom veni să vă luăm la ora 14.30.

Nu avea să îi permită lui Lady Amelia să îl distragă a doua oară. Faptul că reușise o dată era oarecum o enigmă.

Câteva minute mai târziu, Thomas și mama lui plecară, nu înainte de a le asigura pe cele două surori că făcuseră amândouă progrese mari cu dansul.

– Nu-mi pot închipui ce a fost în capul tău, îi spuse femeia de îndată ce ajunseră în trăsură și se așezară unul în fața celuilalt. Un gentleman nu învârte o lady într-o manieră atât de... neglijentă. Nu este cuviincios!

– Avea nevoie să se relaxeze puțin, mamă. Îmi pare rău dacă nu ești de acord cu metoda prin care am reușit să obțin acest lucru.

– Pfiu! pufni femeia, apoi își împreună mâinile în poală, dându-și silința să rămână un părinte sever. Cu toate acestea, fu trădată de o zvâcnire a buzelor, după care ducesa îi zâmbi afectuos. Presupun că ar trebui să îți mulțumesc, spuse ea. Eram la capătul puterilor când ai ajuns. Ce ai reușit să obții astăzi de la Lady Amelia... Pot să spun că nu am văzut-o niciodată atât de veselă. A fost chiar minunat să o văd astfel.

Sprijinindu-se de spătarul tapițat, Thomas își întinse picioarele și își permise să se relaxeze.

– Mulțumesc, mamă.

Fără îndoială, acel succes îi ridicase moralul și îi oferise o senzație de împlinire cum nu mai simțise de multă vreme. Îl făcu să își dorească să danseze din nou cu ea, chiar și din simplul motiv de a fi iar învăluit de plăcerea adusă de râsetul ei.

Capitolul 3

Amelia nu plănuise să evite reuniunea de la ceai, dar era necesar să o facă dacă avea de gând să respecte ora întâlnirii pe care o stabilise pentru ziua aceea. Așadar, rămase intenționat în pat încă două ore după ce se trezi, până când Juliette veni să-i bată la ușă.

– Ești bine? întrebă ea, băgând capul în cameră.

Amelia gemu de sub pătura pe care și-o trăsese peste cap.

– Am cea mai groaznică migrenă.

– Vai de mine! spuse Juliette, intrând în încăpere și închizând cu grijă ușa în urma ei. Poate că te-ar ajuta puțin ceai de mușețel. Pot ruga o servitoare să ți-l aducă împreună cu micul dejun.

– Mulțumesc. Ar fi minunat.

Amelia mâncă de îndată ce îi fu adus micul dejun și își termină ceaiul în timp ce Juliette stătu pe un fotoliu lângă pat și îi ținu companie.

– Cum te simți acum? o întrebă când Amelia împinse tava deoparte și se lăsă pe perne.

– De parcă trei pitici furioși bat cu ciocanul în craniul meu aici, aici și aici, spuse ea, arătând la tâmple și creștetul capului.

– Vrei să trimit după doctor?

Amelia se forță să zâmbească vag.

– Nu sunt sigură că ar putea face prea multe. Migrena se va domoli de la sine, fără costurile unui doctor.

Juliette chicoti.

– Nu e ca și cum nu ni-l permitem. Și sunt sigură că pe Raphe nu l-ar deranja.

– Nu asta e ideea, Julie, spuse Amelia tresărind și începând să își maseze teatral tâmplele. Nu m-ar deranja să cheltuiesc banii dacă aș crede că un doctor m-ar ajuta, dar mă îndoiesc să îmi prescrie altceva în afară de odihnă. Iar dacă ar sugera să îmi ia sânge...

– Doctorul Florian nu susține această practică, Amelia.

Uimită de tonul neobișnuit de tăios și defensiv al surorii sale, Amelia nu se putu abține și întrebă:

– De unde știi?

Ridicând din umeri, Juliette își plecă privirea și începu să își scuture rochia.

– A menționat acest lucru când am avut pojar.

Boala ei din urmă cu cinci săptămâni fusese o experiență îngrozitoare pentru toți. Secretarul lui Raphe, Richardson, îl recomandase pe tânărul doctor pentru bunăvoința lui și pentru interesul arătat față de metode neconvenționale. Dar, în cele din urmă, Gabriella și Raphe fuseseră cei care o ajutaseră pe Juliette să depășească boala, din moment ce nu aveau altceva de făcut decât o să facă să se simtă confortabil.

– Dacă îți amintești, doctorul Florian m-a suspectat inițial de gripă. Abia la vizita de control și-a dat seama că am pojar. Când Raphe l-a întrebat dacă poate face ceva pentru mine, doctorul Florian s-a arătat a fi împotriva purgației, recoltării de sânge și a încă unui lucru despre care nu îmi amintesc în acest moment. Chiar a insistat că acest lucru face mai mult rău decât bine.

– Vorbești cu foarte mult respect despre el.

– Datorită profesiei și inteligenței lui.

Amelia se întrebă cât din inteligența bărbatului putuse sora ei să vadă în timpul scurtei lor interacțiuni. Din câte știa ea, cei doi se întâlniseră doar de două ori, iar acest lucru se întâmplase în timp ce fata fusese chinuită de febră și avusese o stare groaznică. Să presupună că se bucuraseră de o discuție filosofică ori că își împărtășiseră opiniile politice sau orice altceva care să o fi putut face pe Juliette să își formeze o părere despre inteligența bărbatului era foarte puțin probabil. Ceea ce făcea situația și mai interesantă, din moment ce deducția logică era că sora ei putea nutri un interes serios pentru doctor, chiar dacă nici ea însăși nu își dădea seama încă de acest lucru.

– Cât este ceasul? întrebă Amelia, hotărând să schimbe subiectul.

Mergând la comoda pe care era pus ceasul, Juliette îl studie.

– Unsprezece și treizeci de minute. În trei ore, ar trebui să plecăm.

Amelia oftă.

– Deja mi-e groază.

– Poate că ar trebui să stai acasă.

– Crezi că Lady Everly ar fi de acord? Își ia rolul mult mai în serios decât mi-am închipuit că o va face, cu toată lista aceea de petitori pe care a alcătuit-o și cu toate evenimentele la care plănuiește să ne ducă.

– Se pare că Raphe nu avea de ce să își facă griji în privința ei. Deși trebuie să mărturisesc că îmi face plăcere și compania ducesei de Coventry.

– Și mie, recunoscu Amelia.

Femeia era mult mai abordabilă decât își închipuise ea că ar fi fost o lady cu statutul ei.

– Ca să nu mai spun că îți dă ocazia să petreci mai mult timp cu fiul ei, spuse Juliette rânjind. Sincer, Raphe nici că ar fi putut să plănuiască mai bine toată treaba asta dacă ar fi știut de afecțiunea ta pentru Coventry.

– Nu e mare lucru.

– Desigur că nu, spuse Juliette, dar zâmbetul ei sugera că nu înghițise minciuna. Din fericire, fata alese să nu insiste și continuă: Las-o în seama mea pe Lady Everly, Amelia! Mă asigur eu că nu te va forța să ieși astăzi.

Apoi se ridică și se aplecă să o sărute pe Amelia pe obraz.

– Încearcă să dormi puțin. Astfel, îți va trece durerea.

Desigur, acest lucru era exclus. Mai ales din moment ce Amelia se simțea bine și era perfect trează. Era nerăbdătoare să se dea jos din pat și să își înceapă ziua, dar știa că nu poate risca făcând asta dacă voia să o convingă cu adevărat pe Lady Everly de nevoia ei de a sta acasă. Așa că rămase în pat, cu ochii în tavan, așteptând să treacă timpul. Orele trecură infernal de greu, permițându-i astfel să se gândească în voie la dansurile pe care le exersase cu Coventry în urmă cu o zi.

Bărbatul fusese foarte galant, desigur, și îi înțelesese neliniștea. Amelia încă spera că el nu bănuise cauza acelei tulburări și că o pusese pe baza lipsei ei de experiență în privința dansului. Ceea ce ar fi fost plauzibil dacă partenerul ei de dans ar fi fost oricine altcineva în afară de el. Dar nu fusese altcineva, iar Amelia își simțise inima în gât în clipa în care Coventry sosise, iar mama lui îl rugase să o ajute. Încă îi simțea căldura mâinii arzându-i pielea, stomacul fluturându-i din nou la amintirea zâmbetului lui în timp ce o conducea în pași de dans.

Iar Amelia, în loc să dea dovadă de eleganță și de rafinament, se mișcase cu la fel de multă ușurință cum ar fi făcut-o un bou arând un câmp noroios dacă ar fi târât în urma lui un car cu pietre. Gemu și își acoperi fața cu mâna. De ce trebuia să îi năucească el toate simțurile? Îi era oricum destul de greu să își amintească toate acele lucruri despre etichetă, despre postura corectă și despre limbaj fără ca el să se joace mereu cu mintea ei.

Știa că avea tendința de a se încorda în efortul de a-și alunga neliniștea, ceea ce o determina să facă și mai multe greșeli decât în mod normal, când el nu era prezent. Iar acum conștientiza și mai tare acele cuvinte răutăcioase auzite și își dădea seama că nu putea spera vreodată să cucerească un bărbat ca el. Iar totul făcea ca dansul cu el să fie cea mai dulce tortură.

Și totuși, Coventry reușise în mod miraculos să o facă să se simtă în largul ei în timpul valsului – ispravă pe care Amelia nu ar fi crezut-o posibilă dacă nu se întâmpla. Mâinile lui ajunseseră pe talia ei și ar fi fost suficient să îi taie răsuflarea dacă apoi bărbatul nu ar fi ridicat-o în aer. Fusese atât de șocată de gestul lui brusc, încât toată tensiunea dispăruse din corpul ei și fusese înlocuită de o plăcere pură pentru bucuria pe care o simțise. Pentru o clipă, Amelia își închipuise că probabil așa se simt și păsările, fără gravitația care să le ancoreze de sol. Își aminti că râsese la un moment dat – dacă un asemenea lucru nu garanta râsetele, atunci nimic nu putea să facă acest lucru.

Fusese incredibil – o distragere bine-venită de la gândurile ei. Și o făcuse să se relaxeze, exact așa cum își dorise Coventry, chiar și pentru o clipă. Dar, cu toate că întreaga experiență o lăsase fără suflare și mai îndrăgostită ca oricând, Amelia știa că nu trebuia să presupună că el putea simți la fel în privința ei. Coventry era pur și simplu amabil și dornic să ajute. Asta era tot și nu putea fi vreodată mai mult de atât, din moment ce ea nu era deloc genul de femeie cu care un bărbat asemenea lui s-ar fi gândit să se căsătorească. Nici măcar pentru o secundă.

Cu acest gând în minte, Amelia lăsă fanteziile despre Coventry deoparte și se gândi la sarcina care o ținuse acasă în acea zi. Așteptând până când ușa de la intrare se închise cu zgomot, merse la fereastră și privi spre stradă, unde Coventry le ajuta pe Juliette și pe Lady Everly să urce în trăsură. Amelia îi urmări cu durere în piept, până când se urcă și el lângă ele, iar trăsura plecă. Oftând ușurată,

se gândi apoi la următoarea dilemă – cum să plece de acasă neobservată, în special de Pierson. Ei bine, nu avea de ales decât să încerce. Omul cu care intenționa să se întâlnească nu avea să o aștepte mai multe de zece minute, ceea ce însemna că trebuia să plece dacă voia să nu rateze întâlnirea.

Mergând apoi în camera de garderobă, împinse într-o parte toate rochiile noi și frumoase și o scoase pe cea pe care o purtase în ziua în care sosise acolo. Croită din lână maro aspră, rochia îi provoca mâncărimi pe care nu le simțise până când nu încercase să poarte muselină și mătase. Dar având în vedere locul unde mergea, anonimitatea era o prioritate. Orice semn de eleganță probabil că ar fi atras hoții.

Se privi lung în oglindă de îndată ce fu pregătită, studiindu-și coafura simplă, lipsa podoabelor și croiala deloc atractivă a rochiei. Își completă imaginea punându-și pe cap o bonetă fără formă. Raphe i-o cumpărase cadou de ziua ei în urmă cu câțiva ani – o extravaganță care i se păruse îngrijorătoare pe atunci, deși fusese încântată de amabilitatea lui. Borul bonetei își pierduse fermitatea cu mult timp în urmă, fiind aplecat la mijloc. Comparată cu pălăriile pe care le avea acum, unii ar fi spus că acea bonetă era o catastrofă – în mod sigur, nu era genul de lucru pe care sora unui duce s-ar fi gândit vreodată să îl poarte. Ceea ce era perfect, din moment ce Amelia spera să nu trezească nimănui bănuieli cu privire la identitatea ei în timp ce își croia drum spre intersecția dintre Bainbridge și High Street, unde începea mahalaua St. Giles.

În mod straniu, Thomas se simți dezamăgit când Lady Everly îi spuse că Lady Amelia nu avea să-i însoțească. Deși Coventry nu plănuia să participe și el la reuniunea de la ceai, ci doar să le conducă pe femei până acolo, abia așteptase să petreacă puțin timp cu ea în trăsură.

– Sper să se simtă mai bine în curând, zise el în timp ce înaintau greu prin Piccadilly.

– Sunt convinsă că așa va fi, din moment ce nu este predispusă la migrene, zise Juliette gânditoare. De fapt, nu îmi amintesc să fi avut vreuna înainte. Eu sunt cea care se simte rău de obicei.

Această afirmație îi atrase atenția lui Thomas, care își îndreptă umerii.

– Crezi că ar putea fi simptomul unei probleme mai serioase? Poate că ar trebui să vă întoarceți acasă, în caz că începe să se simtă mai rău.

– Nu vom fi plecate prea mult, doar vreo două ore, interveni Lady Everly, iar din câte mi-a spus Juliette, Amelia vrea să doarmă în acest timp. Așadar, am îndoieli că prezența sau absența noastră va face vreo diferență.

– Sunt de acord, o auzi Thomas pe mama lui. Migrenele sunt o afecțiune banală, oricât de neplăcute ar fi.

Cedând în fața argumentelor lor, Thomas rămase tăcut tot restul călătoriei, în timp ce femeile discutară despre văduvele cărora urmau să le țină companie.

– Intenționez să fac câteva comisioane în timp ce voi vă beți ceaiul, spuse el când trăsura trase în fața casei Dorset câteva minute mai târziu. La ce oră să trec să vă iau?

– Patru și jumătate, să spunem? sugeră mama lui.

Thomas fu de acord și le conduse pe femei până la intrare, apoi așteptă până când fură invitate înăuntru, după care se întoarse la trăsură și își continuă drumul. Îi promisese lui Jeremy niște vopseluri noi și era bucuros să își respecte promisiunea, nu doar pentru că era limpede că băiatului îi plăcea să amestece culorile și să le întindă pe pânzele lui, ci și pentru că se vedea că era talentat.

După ce îi spuse vizitiului destinația, Thomas se lăsă pe spate și privi pe fereastră. Din păcate, magazinul se afla în capătul opus de pe Oxford Street, ceea ce însemna că urma să treacă pe la periferia mahalalei St. Giles. Desigur, ca să observi contrastul drastic cu Mayfair trebuia să te aventurezi mai adânc spre nord sau spre sud, dar chiar și așa era posibil să dai nas în nas cu câte un derbedeu sau un cerșetor. Din acest motiv, Thomas trimitea de obicei un servitor să se ocupe de această treabă. Dar, din moment ce era deja în oraș și nu se afla foarte departe de destinație, hotărâse să se ocupe el însuși de acest lucru.

Vedea pe fereastră clădiri cu diverse stiluri arhitecturale stând una lângă alta. Unele aveau forme pătrățoase și erau simple, fără ornamente, în timp ce altele erau împodobite cu figurine filigranate și coloane decorative. Thomas intrase în câteva dintre aceste case de-a lungul anilor și știa că ar fi fost o greșeală să le judece după exterior din moment ce unele dintre cele cu aspect simplist aveau cele mai luxoase interioare.

Intrând pe Princess Street, trăsura își croi drum spre Soho Square. Începu să burnițeze, micile picături căzând pe geamul ferestrei și făcându-i pe trecători să își plece capul în timp ce mergeau. Thomas le studie atent pe doamne, cu toate podoabele lor, și pe domnii purtând jobenuri și se gândi cât de ciudată și de exotică părea această lume pentru Huntley și pentru surorile lui. Da, duseseră o viață aristocrată în copilăria timpurie, dar erau toți atât de mici când își pierduseră părinții, încât Thomas se întreba cât de mult își aminteau din acea perioadă.

Pentru o secundă, încercă să își imagineze cum fusese pentru ei să piardă totul, să îndure atât de multe greutăți de-a lungul anilor, doar pentru a fi forțați să revină într-o societate care i-ar fi respins într-o clipită cu prima ocazie. Dădu din cap, incapabil să înțeleagă abilitatea lor de a persevera în fața unei opoziții constante și înverșunate. Poate...

Îndreptându-și spatele, Thomas se uită lung la oamenii de pe stradă. O femeie ieșea în evidență dintre ei din pricina hainelor sale. Nici măcar o spălătoreasă nu ar fi îndrăznit să se îmbrace astfel. Însă avea ceva în modul în care mergea, un gest familiar. Când trăsura trecu pe lângă ea, Thomas se întoarse pentru a-i vedea chipul. Îi era ușor ascuns de cea mai urâtă bonetă pe care o văzuse vreodată și plecat într-un unghi care îi permise să îi vadă doar partea inferioară a profilului. Dar fu suficient. Thomas nu avea nici cea mai mică îndoială că femeia de pe trotuar era Lady Amelia, grăbindu-se Dumnezeu știe unde. Furia subită pe care o simți din pricina uneltirilor ei fu înlocuită de un amestec de curiozitate și de teamă.

Unde naiba credea că se ducea? Trăsura continuă să înainteze, iar Thomas o pierdu din vedere. Așteptă un moment, apoi bătu în plafon, ca vizitiul să oprească. În secunda în care trăsura opri, Thomas sări pe trotuar, dar rămase în spatele vehiculului, pentru ca Lady Amelia să nu îl vadă.

– Așteaptă-mă aici! îi spuse vizitiului, apoi își croi drum în susul străzii, până ce o zări din nou pe Lady Amelia.

Femeia îl depășise în scurtul timp de care Thomas avusese nevoie să coboare din trăsură, așa că acum el putu să traverseze strada și să o urmărească neobservat.

Instinctul îl tenta să o strige sub pretextul de a o saluta. Ar fi simțit o satisfacție pură dacă i-ar fi văzut expresia surprinsă când ar fi întrebat-o ce punea la cale. La naiba, nici măcar nu se gândise

să ia o însoțitoare cu ea! Dacă i se întâmpla ceva, toate oalele se spărgeau în capul lui. Huntley l-ar fi ucis pe loc, și pe bună dreptate.

Dumnezeule, Thomas voia să-i rupă gâtul când avea să o prindă, dar nu înainte de a-și da seama ce nesăbuință putea să o împingă să se prefacă bolnavă pentru a hoinări prin oraș într-o asemenea ținută neglijentă. Un lucru era sigur – Thomas avea mai multe șanse să afle motivul dacă o urmărea, nu dacă o întreba direct. Așa că păstră distanța pe măsură ce înaintară spre High Street.

Păstrând o distanță de câțiva metri între ei, o privi traversând strada. Thomas trase adânc aer în piept și își simți inima încleștându-se. Dumnezeule, Lady Amelia se îndrepta direct spre Seven Dials, iar el era nevoit să meargă după ea, pentru a se asigura că era în siguranță. Doar că Thomas nu era îmbrăcat astfel încât să pară de-al locului, ci mai degrabă era un prim candidat la a fi tâlhărit. Luându-și inima în dinți, porni de-a lungul străzii, în tot acest timp gândindu-se la diverse moduri în care ar fi vrut să o strângă de gât pentru că era atât de nesăbuită. Evident, femeii nu îi păsa de propria siguranță, lăsând la o parte faptul că Thomas avea să se întoarcă la reședința Dorset probabil duhnind a canal. Duhoarea mizeriei care nu fusese spălată nici măcar de ploaie deja îl învăluia de pretutindeni.

Dar, în loc să o ia spre Bainbridge, așa cum se așteptase el, Lady Amelia se opri în fața unei clădiri mari, care ar fi fost destul de frumoasă dacă nu ar fi fost atât de neglijată, și ciocăni la ușă. Vopseaua era cojită, iar Thomas observă, din locul de unde stătea, la mică distanță, că lipseau câteva țigle de pe acoperiș. Ferestrele erau și ele într-o stare proastă. Câteva erau doar crăpate, altele aveau găuri în ele, dar una fusese baricadată cu scânduri, întrucât geamul lipsea. Nescăpând-o din ochi pe Lady Amelia, Thomas privi cu interes cum ușa de la intrare se deschide. În prag apăru un domn mai în vârstă, cu păr alb des și favoriți stufoși. O salută pe Lady Amelia și o invită înăuntru. Ușa se închise în urma lor, iar Thomas se întrebă unde îl cunoscuse ea pe domnul Gorrell și ce treabă putea avea o femeie ca Amelia cu unul dintre cei mai cunoscuți avocați din Londra.

Capitolul 4

Lemnul umed umplea aerul cu un miros de mucegai greu de suportat. Tușind, Amelia privi micile picături de apă stând să cadă de pe o pată din tavan. Una câte una, cădeau în băltoaca formată deja pe podea.

– Ploile din ultimele zile nu au fost de mare ajutor, spuse domnul Gorrell, urmărindu-i privirea. Poate că vreți să vă mai gândiți?

– Deloc, răspunse Amelia, dând din cap.

– Trebuie să știți că nu doar pe aici pătrunde ploaia, continuă bărbatul, târându-și pantofii pe scândurile neșlefuite și trecând pe lângă o scară ce părea mult prea fragilă pentru a susține pe cineva.

Amelia îl urmă în camera alăturată, care cândva probabil fusese folosită drept salon de oaspeți. Vopseaua începuse să se decojească de pe pereți. Crăpăturile se răsfirau asemenea unor vene pe tencuială. Era trist și minunat deopotrivă să se gândească la faptul că încăperea aceea – de fapt, casa aceea – fusese cândva la fel de grandioasă precum casa ei, iar cei bogați veneau acolo la ceai și la cină, uneori poate chiar la câte un bal.

Întorcându-se spre o fereastră soioasă, privi peisajul londonez de dincolo de ea. Era neobișnuit de luminos și de îmbietor acum, în contrast cu interiorul acela demn de milă, care părea să fi fost stors de orice culoare. Oftând, merse la masa unde aștepta domnul Gorrell și se așeză pe un scaun.

– Nu mă las așa de ușor intimidată, îi spuse ea avocatului. Cel puțin nu după ce îmi pun ceva în cap.

– Poate că lista aceasta cu lucruri necesare vă va face să vă răzgândiți, zise bărbatul, întinzându-i o foaie de hârtie. De la ultima noastră întâlnire, mi s-a părut prudent să rog câțiva muncitori să facă o evaluare a pagubelor și să spună de ce ar fi nevoie pentru a se putea locui din nou în această casă.

– Mulțumesc, spuse Amelia, studiind literele și lunga coloană de cuvinte pe care o alcătuiau. Trebuie înlocuit tot acoperișul?

– Vă surprinde acest lucru?

Mușcându-și buza, Amelia își întoarse atenția asupra reparațiilor necesare, care includeau marmura spartă din sala de bal, o gaură în peretele din salon, scânduri lipsă din podea și trei coșuri de fum înfundate.

– Știți cumva cât lemn a putrezit?

– Destul ca să fie o bătaie de cap.

Ridicând ochii de pe hârtie, Amelia îi aruncă domnului Gorrell aceeași privire pe care o avea când simțea că vânzătorii ambulanți din St. Giles încercau să o păcălească.

– Nu este un răspuns foarte util.

Domnul Gorrell ridică din umeri.

– Ce vreți să vă spun? Vedeți și dumneavoastră cât de dărăpănat este. Sincer, nu vă înțeleg interesul pentru locul acesta. Dacă ar fi după mine, probabil că l-aș dărâma.

– Ar fi păcat.

Aplecându-se în față, domnul Gorrell își împreună brațele pe masă și o privi pe Amelia cu o expresie aspră, care ar fi putut descuraja o femeie mai timidă. Având un trecut dur, ea nu se lăsă intimidată și îl privi direct în ochii mijiți.

– Ce ați putea să vreți de la locul ăsta? întrebă el.

– Dacă nu vă deranjează, aș vrea ca intențiile mele cu privire la proprietate să rămână private, zise Amelia, apoi împinse lista înapoi spre bărbat. Aceste reparații nu mă descurajează. Din contră, sunt pregătită să plătesc prețul întreg pentru ele chiar astăzi, dacă aveți actele necesare pe care trebuie să le semnez.

– Le-am adus cu mine, spuse el, dar mă tem că nu vor mai fi suficiente 3 000 de lire, așa cum am discutat anterior.

Un fior rece o străbătu pe Amelia, iar stomacul i se încleștă din pricina senzației că omul profita de ea. Ei bine, avocatul urma să descopere că, în această chestiune, nu avea să se confrunte cu sora manierată a unui duce, ci cu o femeie obișnuită a se tocmi cu hoți.

– Când am vorbit ultima dată, mi-ați spus că acesta este prețul clădirii și m-ați asigurat că mi-o vindeți dacă reușesc să strâng banii. Ei bine, am reușit și sunt pregătită să plătesc.

– Din păcate, a intervenit ceva.

– Ce anume?

Domnul Gorrell ridică din umeri, de parcă interesul ei față de proprietate nu mai conta, ceea ce era o schimbare majoră față

de nerăbdarea cu care o întâmpinase prima dată când Amelia venise să întrebe care era prețul clădirii. Din câte înțelesese ea, proprietara fusese o moștenitoare bătrână adusă la sapă de lemn de un lung șir de amanți cu care își cheltuise averea. Uitată de toți și săracă, murise singură într-o zonă a orașului în care nici unul dintre oamenii pe care îi cunoscuse în tinerețe nu voia să calce. Femeia neavând moștenitori, casa fusese predată avocatului ei, care acum încerca să o vândă pentru a obține un profit.

– Din câte se pare, spuse domnul Gorrell, nu sunteți singura interesată.

Amelia se gândi preț de o clipă la cuvintele lui.

– Cu cine concurez?

– Ei bine, nu vă pot dezvălui acest lucru fără să intru în probleme.

– Prea bine, zise Amelia, lăsându-se pe spate și încrucișându-și brațele. Care este contraoferta acestei persoane?

Domnul Gorrell afișă un zâmbet care îi aprinse un licăr lacom în ochi, iar Amelia intră în alertă.

– 5 000.

Îi fu greu să se prefacă indiferentă, așa că îl privi pe lacomul avocat cu o expresie șocată și clipi.

– Iertați-mă, dar ați spus cumva *5 000?*

– Și eu sunt la fel de uimit, vă asigur. Chiar credeam că suma de 3 000 ar putea fi exagerată, dar se pare că această adresă este foarte căutată, răspunse bărbatul și chicoti.

– Înțeleg, spuse Amelia, încleștându-și pumnii și îndreptându-și umerii. Ați acceptat deja oferta?

Domnul Gorrell dădu din cap.

– Nu, milady. Ați fost primul potențial cumpărător care s-a arătat interesat, așa că m-am gândit că ar fi cinstit să vă informez despre această întorsătură în cursul evenimentelor înainte de a continua discuțiile cu altcineva și să vă ofer șansa de a reconsidera oferta, deși sunt sigur că nu o veți face.

– Ei bine, domnule Gorrell, vă înșelați. Amelia nu știa de unde avea să facă rost de restul de bani, dar era esențial pentru planul ei să cumpere acea clădire, astfel că era nevoită să se descurce cumva. Vă voi plăti 5 500 de lire pentru casă, dar numai dacă semnăm actele astăzi.

Avocatul căscă ochii.

– Doar nu ați adus atâția bani cu dumneavoastră.

– Desigur că nu. Dar vă pot da drept garanție cele 3 000 de lire la care ne-am înțeles inițial. Va trebui să îmi dați răgaz o săptămână ca să vă pot da restul.

Modul în care avocatul își strânse buzele sugeră că domnului Gorrell nu îi surâdea ideea, dar, în cele din urmă, probabil că îl convinse promisiunea câștigului a 500 de lire în plus, pentru că întinse mâna peste masă și așteptă ca Amelia să i-o strângă. Ea o făcu, dar nu reușea să scape de groaznica senzație că fusese păcălită. Dar măcar casa urma să fie a ei în cele din urmă, chiar dacă nu avea nici cea mai mică idee cum urma să plătească pentru ea.

– Atunci, să trecem la treabă!

Domnul Gorrell scoase un teanc de hârtii din servietă, le puse pe masă, iar lângă ele aranjă o peniță și o călimară. Amelia îl privi cufundând penița în cerneală și începând să adauge pe documente data și semnătura lui.

– Semnați aici, vă rog, spuse el, dându-i penița și împingând hârtiile spre ea, arătându-i un spațiu liber chiar sub propria lui semnătură.

– Ar trebui să menționăm în scris că suma nu va fi plătită în întregime astăzi? întrebă ea, adăugând propria semnătură lângă a lui și înapoindu-i penița.

Apoi scoase uluitoarea sumă de bani pe care o adusese cu ea și o puse pe masă între ei.

Degetele lui Gorrell înșfăcară bancnotele, buzele zvâcnindu-i ușor în timp ce bărbatul începu să le numere.

– Vă voi confirma în scris, spuse Gorrell. Se întinse după altă hârtie, scrise câteva propoziții, apoi i-o dădu Ameliei. De asemenea, voi scrie și o poliță, pe care o voi trimite acasă.

Apoi orice urmă de plăcere dispăru de pe chipul lui, iar bărbatul o privi cu asprime.

– Sper că înțelegeți care sunt consecințele dacă nu îmi plătiți banii pe care mi-i datorați.

Înghițind în sec, Amelia încercă să nu se lase intimidată de situația în care se afla.

– Mă va căuta un perceptor.

Avocatul încuviință din cap, iar Amelia își simți umerii încordându-se. Raphe trebuia să afle despre această situație neplăcută de această problemă, ceea ce nu ar fi fost atât de groaznic dacă el nu ar fi știut despre interesul ei pentru clădire. Dar fratele ei deja îi dăduse

în avans alocația pe un an întreg pentru a putea să plătească proiectul și toate renovările necesare. Ideea de a-i cere mai mulți bani nu îi surâdea deloc Ameliei. În plus, ar fi fost imposibil să facă acest lucru din moment ce el oricum nu s-ar fi întors la timp de la Paris pentru a o ajuta. În plus, Raphe credea că ea căuta să investească într-o casă din Mayfair. Iar aceea probabil avea să-l șocheze.

– Se va adăuga și dobânda, spuse domnul Gorrell, care apoi își puse toate lucrurile înapoi în servietă, se ridică și îi aruncă o privire gravă. Așadar, sper că știți ce faceți.

– Vă mulțumesc, domnule. Nu trebuie să vă faceți griji în privința plății, îi promise Amelia, apoi îl conduse până în foaierul expus curentului. Dacă nu vă deranjează, aș vrea să mai stau puțin aici și să ma uit mai atentă la zonele cu probleme.

Fără să obiecteze, avocatul îi dădu cheile casei.

– Doar asigurați-vă că încuiați ușa la plecare, altfel vă treziți cu vagabonzi instalați aici până la sfârșitul zilei. Mai am o copie a cheilor la birou, o veți primi când veți face ultima plată.

Mulțumindu-i pentru sfat, Amelia îi ură o zi bună și așteptă ca bărbatul să plece. Casa era aproape a ei și nimic în lume nu îi oferise vreodată o satisfacție mai mare decât aceasta. Nici măcar lipsa lambriului din bibliotecă nu îi putea distruge buna dispoziție pe care o avea în acea clipă. Din păcate, nici măcar o carte nu rămăsese pe rafturi. Probabil fuseseră vândute împreună cu mobilierul și celelalte lucruri; o viață întreagă vândută pe bucăți.

Merse în salon și observă petele de umezeală de pe pereți. Podeaua din lemn se umflase și era deformată sub picioarele ei. Priveliștea de dincolo de cele trei ferestre înalte era o încrengătură de tufișuri sălbatice și buruieni.

Când începu să urce scările și simți balustrada cedând din pricina putregaiului, Amelia se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșeală.

– 5 500 de lire.

Cuvintele răsunară în spațiul gol, ajungând înaintea ei pe coridor.

– Cred că am înnebunit, își spuse ea.

La prețul inițial de 3 000 de lire, în eventualitatea eșecului proiectului, Amelia ar fi putut să vândă casa și să obțină un profit.

Oftând, păși peste o băltoacă și merse să privească pe fereastra unuia dintre dormitoare. Ploaia se întețea, iar oamenii de pe stradă începură să grăbească pașii. Trebuia să li se alăture și ea în curând

dacă voia să ajungă acasă înainte ca Juliette și Lady Everly să se întoarcă. Și cum nu avea rost să mai piardă vremea acolo, hotărî să pornească spre casă înainte să înceapă să toarne cu găleata.

Cu acest gând în minte, dădu să iasă din dormitor, dar se opri la auzul unei bubuituri bruște, care zgudui pereții. Sunase ca și cum ușa de la intrare fusese trântită, ceea ce nu putea însemna altceva decât că acum mai era cineva în casă cu ea. Rămase pe loc și ascultă, ținându-și respirația atât de mult fără să audă nimic, încât aproape se convinse că își închipuise totul. Până când începură să se audă pași.

Amelia își simți inima bătând mai tare și se mustră în sinea ei pentru că fusese atât de naivă. Probabil era domnul Gorrell, care uitase să îi spună ceva. Dar de ce nu o strigase dacă era el? Privind în jur, văzu o bucată de lemn desprinsă din podea. Nu era tocmai cea mai bună armă, dar trebuia să se descurce cu ea.

Așa că o luă cu ambele mâini, apoi ieși pe vârfuri pe coridor. Ajunsă acolo, își îndreptă umerii și se forță să rămână calmă. Nu era o femeie neajutorată. Fratele ei îi arătase cum să se apere împotriva bărbaților care puteau reprezenta o amenințare.

Începu să coboare scările, oprindu-se din când în când și ascultând cu o atenție. Nimic. Apoi continuă să înainteze, ajungând pe podeaua de la parter fără să scoată un sunet. Ascultă din nou, dar de data aceasta auzi scrâșnetul unor pantofi pe podeaua de lemn. Amelia simți că i se strânse stomacul și strânse scândura în mâini. Privi spre ușa de la intrare și se gândi să fugă spre ea. Dar apoi? Ar fi încuiat casa cu un străin aflat în ea?

Din hol se auzi încă un sunet, iar Amelia se răsuci brusc într-acolo. Se hotărî să scape de persoana care alesese să intre fără permisiune, oricine ar fi fost ea. Dădu colțul și văzu o umbră înaintând și dispărând în birou. Simți cum i se usucă gura, dar nu se lăsă intimidată, vrând să încheie vânătoarea. Ea îl vâna pe intrus, nu invers. Ceea ce însemna că avea...

O siluetă înaltă, lată în umeri păși în fața ei, iar Amelia țipă și legănă scândura direct spre intrus. Doar că holul îngust nu îi permise să facă o rotație completă, astfel că izbi peretele cu zgomot, simțind șocul loviturii în mâini. Scăpă scândura și, trezindu-se neînarmată, își încleștă pumnii și dădu să atace.

O mână masivă îi înșfăcă încheietura înainte ca ea să lovească, așa că încercă lovitura cu celălalt pumn. Dar și acesta îi fu oprit

de atacator, lăsându-i o singură soluție. Își trase piciorul în spate, pregătindu-se să dea o lovitură puternică.

– Oprește-te!

Vocea care vorbi o făcu să încremenească, iar inima i-o luă la galop. Sub rochia de lână, Amelia își simți pielea inundată de un val de căldură. Trase adânc aer în piept și se forță să ridice privirea și să accepte că bărbatul care îi ținea mâinile captive era mai periculos decât un străin. Iar când ochii ei îi întâlniră pe ai lui Coventry, știu ce însemna să se teamă cu adevărat – niciodată în viața ei nu mai văzuse un bărbat privind-o cu o furie atât de intensă.

Capitolul 5

– Ce faci aici?

Ochii lui se înăspriră în timp ce o priveau.

– Ar trebui să te întreb același lucru.

Amabilitatea plăcută și familiară cu care el vorbea de obicei fusese înlocuită de o severitate înfiorătoare. Stând cu picioarele ușor depărtate, bărbatul avea o poziție fermă și o privire impunătoare, iar umerii îi păreau mai lați ca înainte.

Amelia simți cum un fior îi străbătu șira spinării. În fața ei nu mai era bărbatul blând și jovial de care se îndrăgostise, ci o persoană complet diferită – una pe care nu o mai întâlnise până atunci.

– Te rog. Ești...

– Spune-mi! îi ceru el poruncitor, printre dinții încleștați.

Retrăgându-se, Amelia încercă să își elibereze mâinile, dându-și silința să fie calmă. Dar el rămase neclintit, având mai multă forță decât ea. Și, cu toate că știa că nu ar fi rănit-o, nu își putu abține sentimentul de panică în fața unei asemenea forțe dominatoare.

– Dă-mi drumul!

Confuzia se citi în ochii lui când își coborî privirea și văzu cât de tare îi strângea încheieturile. Un val de durere îi străbătu expresia feței și o eliberă brusc, apoi se retrase câțiva pași. O privea încruntat, în timp ce pieptul îi sălta și îi cobora într-un ritm extenuant. Durerea pe care Amelia o observase pe chipul lui dispăruse, ascunzându-se în spatele unor emoții mai dure.

– Ne-ai mințit, ai spus că nu te simți bine.

Tonul lui nu era acuzator, Coventry doar afirma un adevăr. Cu toate acestea, modul în care o spuse o făcu să se simtă foarte vinovată.

– Îmi pare rău, dar trebuia să vin aici.

– Neînsoțită? întrebă Coventry îndreptându-și spatele, trosnindu-și degetele și apropiindu-se din nou de ea.

Amelia avu nevoie de toată stăpânirea de sine posibilă pentru a nu fugi.

– Ce naiba a fost în capul tău?

Furia glasului lui o izbi cu forța unei lovituri, învolburându-i stomacul, distrugându-i scutul acela calm și făcând-o să se simtă măruntă și vulnerabilă. Nici măcar când ea și frații ei se confruntaseră cu foamea nu o făcuse cineva să se simtă atât de mizerabil. Iar Amelia îl ura atât de tare pentru acest lucru, încât simți cum sângele îi gonea prin vene. Se înfierbântă atât de mult, încât nu avu de ales decât să își descarce furia la fel cum o făcuse și el.

– Nu țipa la mine!

Ochii îi licăriră, dar Coventry nu se retrase.

– Atunci, ar trebui să îți dau un premiu? Pentru excelență în comportament necinstit?

– Cum îndrăznești?

Coventry veni și mai aproape.

– Îndrăznesc pentru că am dreptate. Tu, pe de altă parte, ești o prefăcută, iar eu nu tolerez asemenea persoane.

– Ce coincidență, că nici *io* nu suport bărbații încrezuți.

„O, Dumnezeule!" O enervase atât de tare, încât își pierduse limbajul cult.

– Mă insulți, deși tu ești cea care a mințit și apoi a început să hoinărească prin Londra, fără însoțitoare și îmbrăcată în ce naiba e asta? spuse Coventry, gesticulând spre rochie. Doar ca să vii în locul acesta uitat de Dumnezeu, care, apropo, se întâmplă să fie chiar lângă unul dintre cele mai periculoase cartiere ale Londrei!

Ei bine, având în vedere aceste argumente, Amelia presupuse că bărbatul avea o oarecare dreptate să fie supărat. Totuși, nu îi plăcea deloc tonul vocii lui. Nici modul în care o privea, de parcă tocmai ar fi omorât pe cineva, iar el o găsise stând lângă cadavru cu un cuțit însângerat în mână.

– Ce treabă ai cu domnul Gorrell? întrebă Coventry, mai calm decât înainte, punând-o pe Amelia pe gânduri.

– M-ai spionat? întrebă ea.

Din pricina șocului și a furiei care urmase, nu avusese timp până în acel moment să se gândească la modul în care ajunsese el acolo. Dar acum? Ceea ce simțea era... Nu știa exact ce era. Desigur că îi înțelegea răbufnirea, dar, totodată, nu suporta faptul că nu îi dădea șansa să îi explice. Iar gândul că el o urmărise, că văzuse totul fără

să se deranjeze să își facă simțită prezența, doar pentru a se putea bucura de acel moment, o făcu să se întrebe ce o atrăsese de fapt la el.

– Prefer să spun că te-am supravegheat, Lady Amelia.

– Deci m-ai spionat.

Lui Coventry începu să îi zvâcnească o venă în colțul ochiului drept, așa că se întoarse cu spatele și își trecu degetele prin păr, care era mai închis la culoare în casa slab luminată, apoi se răsuci din nou spre Amelia.

– Nu încerca să schimbi subiectul, spuse el, apoi înjură când ea ridică din sprâncene. I-am promis fratelui tău că te voi proteja. Mi s-a părut o soluție bună să descopăr ce ai putea pune la cale. Singura soluție. Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva în mica ta escapadă? Dacă nu aș fi fost eu cel care să intre și să te găsească singură aici, ci un criminal periculos?

Încrederea Ameliei păli din nou când Coventry veni în spatele ei și șopti:

– Scândura ta și pumnii ar fi fost la fel de inutili pe oricine altcineva, nu doar pe mine.

Cutremurându-se, Amelia închise ochii la gândul realității sinistre despre care vorbea el.

– Ar fi trebuit să încui ușa după plecarea domnului Gorrell.

Respirația lui păru să se calmeze.

– În primul rând, nu ar fi trebuit să vii aici, spuse Coventry în cele din urmă, rămânând în spatele ei, asemenea unei amenințări pentru toate speranțele și aspirațiile ei. Ar fi trebuit să mergi la reședința Dorset pentru ceai. Și să nu minți.

– Îmi pare rău, repetă ea. Regretase acea minciună încă de la bun început, dar o considerase necesară.

– Pentru că dacă...

Respirația lui îi tremură pe ceafă, de parcă acum i-ar fi fost mai greu să vorbească. Rămânând complet nemișcată, Amelia își înăbuși senzația neplăcută pe care o simți din pricina apropierii lui. Coventry era foarte diferit de persoana caldă și amabilă care fusese cu o zi în urmă, când dansaseră împreună.

– Dacă aș fi fost nevoit să îl informez pe fratele tău că ai fost rănită?

Un fior rece o străbătu, realizând adevărul cuvintelor lui.

– Este un risc real, Lady Amelia, la care te-ai supus de bunăvoie.

Icnind, Amelia făcu un pas în față, îndepărtându-se de el. Trase adânc aer în piept, apoi spuse:

– Nu sunt o femeie neajutorată.

Își încleștă pumnii pe lângă corp și se întoarse pentru a-l privi, așteptând ca el să reacționeze.

– Nu. Ești mai rău de atât, spuse el, surprinzând-o cu acest comentariu. Ești genul de femeie care se consideră imună la pericol. La urma urmei, te-ai plimbat prin St. Giles fără probleme, așa că ai impresia că poți să o faci în continuare – sau măcar să îi păcălești pe atacatorii tăi prin metode ingenioase, cât să nu sfârșești bătută sau violată.

Cuvintele lui dure fură ca o lovitură în piept. Cu toate acestea, Amelia refuză să se lase înfrântă.

– Îți înțeleg punctul de vedere, spuse ea cu un calm pe care îl crezuse pierdut. Dar acum e timpul să îl înțelegi și tu pe al meu.

– Chiar te rog, convinge-mă că modul în care ai ales să vii aici nu a fost cel mai nesăbuit lucru din lume.

Luându-și inima în dinți, Amelia îi întâlni privirea.

– Mi s-a părut a fi cel mai potrivit loc pentru întâlnirea cu domnul Gorrell.

– Și de ce, mă rog? întrebă el, oftând exasperat și ridicând privirea în tavan.

– Pentru că era mai ușor să discutăm despre această clădire la fața locului, răspunse Amelia. Apoi trase aer în piept și continuă: Sunt pe cale de a o cumpăra de la domnul Gorrell.

Surprinderea de pe chipul lui în timp ce încerca să înțeleagă răspunsul ei o umplu de satisfacție. După câteva momente, alese să o întrebe:

– Pentru ce preț?

– Nu văd de ce ar fi relevant.

Vena de lângă ochiul lui drept începu să zvâcnească din nou. Coventry își încleștă maxilarul, iar Amelia, instinctiv, făcu un pas înapoi.

– Serviciile domnului Gorrell nu sunt ieftine. De fapt, are toate șansele să își înșele clienții dacă aceștia nu știu cum să se descurce cu el. Așadar, dacă ar fi să-mi închipui cum au decurs negocierile voastre, aș presupune că ți-a menționat un preț rezonabil, pe care l-ai acceptat ulterior. Mai târziu, probabil ți-a spus că mai există un client

interesat, care dorește să facă ofertă mai bună. Întrebarea mea pentru tine este: ai fost sau nu de acord să plătești ultimul preț cerut?

Din moment ce inima îi plonjase direct în vârful picioarelor, Amelia nu și-o mai simțea bătând în piept. Se simțea pustie pe dinăuntru. Fusese trasă pe sfoară. Dumnezeule, cum de nu își dăduse seama? Nerăbdarea ei de a finaliza achiziția îi încețoșase rațiunea, iar acum Coventry era pe punctul de a-și da seama cât de nesăbuită fusese.

Oh, dacă nu i-ar fi stat mintea doar la dorința de a-i ajuta pe oameni! Dar așa era ea, iar acum, că își permitea, voia să schimbe ceva în lume. Doar că nu avea prea multe șanse să facă acest lucru dacă se lăsa în continuare orbită de scopul ei suprem. Iar acum, lacrimi fierbinți amenințau să curgă. Nu! Nu avea de gând să fie o femeie plângăcioasă. Nu când Coventry era cu ochii pe ea. La naiba, mai degrabă ar fi murit decât să se întâmple acest lucru.

– Deci? insistă el.

Îmbărbătându-se pentru privirea dură pe care probabil că avea să o primească, Amelia ridică bărbia cu mândrie și îi spuse:

– Am plătit 3 000 de lire pentru casă.

Coventry rămase gânditor pentru câteva secunde, dar apoi spuse:

– Având în vedere mărimea și starea în care se află casa, nu e un preț atât de rău pe cât mă temeam. De fapt, cred că și eu aș fi investit suma asta dacă aș fi știut că este de vânzare.

– Nu este suma finală.

Coventry se încruntă, iar umerii i se aduseră ușor în față când se aplecă spre ea.

– Atunci, care este?

Concentrându-și privirea pe un punct în dreapta lui, Amelia se forță să spună cuvintele care trebuiau rostite.

– Ai dreptate. Domnul Gorrell a procedat întocmai cum ai spus mai devreme. Mi-a cerut 3 000, bani pe care i-am adus cu mine astăzi.

– Nici măcar nu te voi întreba cum ai făcut rost de o asemenea sumă.

– Huntley mi-a dat banii, spuse ea, iar Coventry rămase cu gura căscată – era evident că nu se aștepta la acest răspuns. Este un avans din alocația mea.

– Deci fratele tău... Coventry dădu din cap, apoi o fixă cu o privire dură. Huntley știa despre treaba asta?

– Într-un fel, răspunse Amelia, iar vocea i se sparse ușor. Din nefericire...

Lui Coventry nu îi scăpă acest detaliu.

– Și din ce motiv? întrebă el, ridicând din sprâncene.

Știind că probabil pierduse deja orice fărâmă de respect i-ar fi purtat el, Amelia oftă și mărturisi:

– Știe că s-a ivit oportunitatea unei investiții și că probabil că va dispărea până când se va întoarce el de la Paris.

– Mie nu mi-a spus nimic despre asta.

– Poate pentru că am vorbit cu el despre acest lucru doar cu o zi înainte să plece. A fost o discuție destul de rapidă, cu toată agitația din pricina bagajelor și a călătoriei. A încercat să mă convingă să aștept, dar când i-am spus cât de serioasă sunt cu privire la această oportunitate și că sunt convinsă de rentabilitatea ei, mi-a permis să continui, din moment ce îmi voi cheltui propriii bani și sunt singura care poate ieși în pierdere.

– Atunci de ce te ascunzi? întrebă Coventry. Dacă fratele tău știe despre acest lucru, de ce îl ascunzi de mine?

– Pentru că tu nu ești ca el.

Cuvintele îi ieșiră din gură pe un ton tăios, iar atmosfera păru să se tensioneze. Regretând modul în care o spusese, Amelia încercă să îi explice.

– Faci parte dintr-o lume care nu le permite femeilor nici un fel de independență. Dacă ai fi știut, ai fi insistat să vii și tu aici, să stai lângă mine în timp ce vorbeam cu domnul Gorrell. Și, mai rău, probabil că ai fi preluat controlul asupra negocierilor și mi-ai fi refuzat orice șansă de a mă ocupa de acest proiect ca fiind al meu și doar al meu.

– Având în vedere cum au decurs lucrurile, probabil că ar fi fost excelent dacă aș fi fost cu tine.

– Nu, nu ar fi fost! Cum ar fi putut să îl facă să înțeleagă, când el era pornit să vadă doar ce era mai rău? După cum am spus, continuă ea, bănuielile tale cu privire la domnul Gorrell au fost corecte. A menționat că există o altă ofertă, de 5 000, iar eu i-am oferit 5 500 de lire.

– Dumnezeule! La ce naiba te-ai...

– Îmi permiți să termin?

Încruntarea lui trădă reticența de a o lăsa să continue, dar Coventry încuviință din cap în cele din urmă.

– De când ne-am mutat în Mayfair, m-am simțit... pierdută. Nu aparțin aristocrației și nu cred că se va întâmpla vreodată acest lucru, oricât de mult aș încerca, spuse ea, amintindu-și șușotelile de la balul fratelui său. Dar există câteva beneficii ale noului meu statut și ale averii care vine odată cu el. Acum mă aflu într-o poziție din care pot face ceva constructiv cu viața mea, ceva relevant și... Aș prefera să îmi cheltuiesc banii pe achiziționarea și renovarea acestei case decât pe bijuterii și rochii. Nu am nevoie de acele lucruri. După cincisprezece ani de libertate, în care m-am simțit stăpâna propriului destin, oricât de trist ar fi fost el, trebuie să am ceva numai al meu, în care să nu intervină nimeni altcineva.

– Cauți putere și control.

Amelia nu se gândise la situație în acest fel, dar poate că bărbatul avea dreptate.

– Voi face greșeli, știu acest lucru. Dar vor fi greșelile mele și...

– Până acum, greșelile tale nu doar că au fost costisitoare, ci și complet zadarnice, spuse Coventry, privind-o cu o expresie indiferentă, care îi făcu stomacul să se învolbureze. Totuși, ce mă tulbură cel mai mult este faptul că ai mințit. Sincer, te credeam altfel.

– Eu... Nici dacă i-ar fi spus că o ura nu ar fi durut-o atât de tare precum dezamăgirea pe care o citi pe chipul lui. Nu știam cum aș putea să vă explic exact toate aceste lucruri ție, mamei tale sau lui Lady Everly. Exista posibilitatea ca unul dintre voi, dacă nu cumva toți trei, să încerce să mă împiedice să vin azi aici. Nu puteam permite asta, șopti ea, încercând să exprime în privire toată remușcarea pe care o simțea.

După ce trase adânc aer în piept, Coventry oftă și încuviință din cap.

– Prea bine, atunci.

– Prea bine?

– Voi încerca să mă gândesc la cea mai bună modalitate de a-ți accepta dorința de a face ceva util din clădirea asta dărăpănată. Dar acum trebuie să plecăm. În douăzeci de minute, trebuie să fiu înapoi la reședința Dorset și cred că ar fi mai bine să te duc mai întâi acasă.

Fiind de acord, Amelia îl urmă, încuie ușa, apoi îl însoți pe o stradă lăturalnică, unde aștepta trăsura lui. După ce o ajută să urce, Coventry se așeză pe bancheta opusă și o ignoră, făcând-o să se simtă

atât de vinovată, încât Ameliei îi era greu să stea locului. Își încleștă mâinile pe perna banchetei în încercarea de a-și controla agitația.

– Vreau să vii la mine de acum înainte, spuse Coventry în timp ce privea pe fereastră la clădirile bătute de ploaie pe lângă care treceau.

– Dar eu...

Coventry întoarse brusc capul, ochii lui sfredelind-o cu privirea.

– Nici un dar, o întrerupse tăios, buzele fiindu-i atât de încleștate, încât gura îi deveni o linie severă pe fața chipeșă. Astăzi mi-ai trădat încrederea și nu îți voi permite să o faci a doua oară. S-a înțeles?

Amelia știa că ea însăși se pusese în situația care o adusese la mila lui. Coventry avea puterea de a-i zdrobi visurile, acum că Raphe nu era acolo pentru a interveni. Așa că încuviință din cap.

– Desigur, Excelență, spuse ea pentru a-i evidenția autoritatea.

Coventry îi susținu privirea pentru o clipă, ochii lui căprui întunecându-se.

– Când trebuie să îi plătești domnului Gorrell banii datorați?

– De azi într-o săptămână.

– Bun. Te voi însoți. Iar când o voi face, am încredere că te vei îmbrăca adecvat, pentru că *asta*, chestia pe care o porți... Coventry tăcu și dădu din cap. Dacă te-ar fi recunoscut cineva?

– De aceea m-am îmbrăcat așa. Pentru a evita să fiu recunoscută, spuse Amelia, iar când el se încruntă, ea continuă să îi explice: Nici un aristocrat nu se va uita prea atent la o femeie îmbrăcată astfel. Mai degrabă ar traversa pe trotuarul opus.

– Și totuși, eu te-am observat, pentru că erai singura apariție ciudată, zise Coventry, încrucișându-și brațele la piept, lăsându-se pe spate și închizând ochii pentru a nu o mai vedea. De ce vor femeile tinere să caute mereu aventura? Nu duce decât la probleme și...

Trăsăturile i se înăspriră din pricina cuvintelor rămase nerostite. Tonul lui jos vibră în toată ființa ei, strecurându-i-se în piept și strângându-i inima atât de tare, încât Amelia icni.

Acela fu momentul în care își dădu seama că era imposibil ca furia lui să fi fost stârnită doar de acțiunile ei. Sigur era vorba de ceva mai complicat – o manifestare a mai multor emoții, nu doar a uneia singure. Amelia simți acea manifestare atât de profund încât, oricare ar fi fost cauza, era mai adâncă decât ceea ce făcuse sau ce spusese ea.

Neștiind cum să îl consoleze, întinse mâna, apoi se opri. Nu trebuia să îl atingă. Gestul acela era considerat necuviincios, cu toate

că instinctul ei era doar să ofere confort. Amelia făcuse asta de nenumărate ori pentru frații ei, dar acum era diferit. Coventry nu îi era rudă. Era un bărbat pentru care nu simțise altceva în afară de iubire și de adorație, până când el își arătase furia. Acum nu mai știa ce simțea, în afară de frustrare și de durere. Ceea ce trebuia să fie un lucru plăcut se transformase într-un coșmar. Entuziasmul pe care îl simțise pentru planul ei dispăruse complet în decursul ultimei ore, lăsându-i un gol imens în suflet, care nu îi plăcea deloc.

Așa că își retrase mâna și rămase în partea ei de trăsură, întrebându-se dacă avea să înțeleagă vreodată reacția lui din acea zi. Pentru că, deși știa că îl dezamăgise, nu credea că unele dintre vorbele lui dure sau modul amenințător în care le rostise erau justificate. Ceea ce o făcu să se întrebe dacă îl cunoscuse măcar puțin sau dacă faptul că fusese îndrăgostită de el o făcuse să îi ignore adevăratul caracter.

Capitolul 6

Sorbind din ceai, Amelia încercă să se concentreze asupra a ceea ce spunea ducesa de Coventry. Femeia sosise în urmă cu o jumătate de oră și acum stătea pe canapeaua din fața Ameliei, lângă Lady Everly, în timp ce Juliette se așezase pe fotoliul alăturat. Subiectul discuției era o bârfă aflată cu o zi în urmă la reședința Dorset, dar Ameliei îi era greu să urmărească șirul conversației. Gândurile îi tot rătăceau la alte chestiuni.

În primul rând, trecuseră douăzeci și patru de ore de când îl văzuse ultima oară pe Coventry. Își petrecuse o bună parte din acel timp gândindu-se la conversația lor și, totodată, încercând să își dea seama cum să facă rost de banii pe care îi datora domnului Gorrell. Ambele chestiuni o ținuseră trează aproape toată noaptea, până când fusese nevoită să accepte că ducele de Coventry avusese dreptate. Amelia se purtase nesăbuit și nu se gândise la nimeni altcineva în afară de ea însăși. Fusese atât de important pentru ea să își atingă scopul, încât nu se gândise la consecințele acțiunilor ei.

Nu se îndoia de faptul că Thomas Heathmore era un bărbat onorabil. Dacă îi promisese lui Raphe că urma să aibă grijă de ea în absența lui, atunci cu siguranță avea să ia în serios această sarcină. De asemenea, Amelia își aminti că el fusese crescut cu reguli sociale stricte, ce îi dictau fiecare mișcare, în timp ce ea nu avusese nevoie să fie însoțită de fiecare dată când ieșea. În cea mai mare parte a timpului, Raphe muncise și boxase, astfel că ea fusese nevoită să se ocupe și de treburile în afara casei – să cumpere mâncare, lemne de foc, să vândă hainele vechi peticarilor. Fusese nevoită să se confrunte cu indivizi dubioși de-a lungul anilor, dar domnul Gorrell era primul care reușea să profite de ea. Poate că nu fusese prea bănuitoare din pricina statutului bărbatului – o greșeală pe care nu avea de gând să o repete.

Odată ce supărarea pe ea însăși și pe Coventry se mai domoli, fu nevoită să admită că ducele îi oferise niște argumente solide. Dacă o recunoscuse cineva? Posibilitatea aceea existase din clipa în care

pusese piciorul afară din casă. Putea să se ierte pentru efectul negativ asupra lui Juliette al unui asemenea incident? Și cum rămânea cu Raphe? Fratele ei fusese de acord să îi dea banii pe care ea îi ceruse, dar avusese încredere că avea să îi folosească în mod chibzuit.

Oftând, o privi pe Lady Everly vorbind cu ducesa despre unul și altul. Nepăsându-i, alese să își continue cugetările. Acum era nevoită să facă rost de 2 500 de lire. Părea o sarcină imposibilă. Mai ales că timpul îi era monopolizat de lecții de dans, vizite de curtoazie, baluri și ce mai aveau în minte Lady Everly și ducesa de Coventry.

– Și ce părere ai? întrebă Lady Everly.

Amelia clipi când își dădu seama că întrebarea îi era adresată.

– În legătură cu ce?

– Cu gândurile noastre despre potențialii tăi petitori, explică ducesa, făcând semn spre hârtia de pe masă. Era aceeași pe care Lady Everly i-o arătase în urmă cu două zile, dar cu câteva nume noi adăugate la finalul listei.

Luând-o de pe masă, Amelia aruncă o privire lungă.

– Nu cred să cunosc pe vreunul dintre acești gentlemeni, spuse ea. Ce înseamnă asta? întrebă apoi, observând un număr în dreptul fiecărui nume.

– Venitul lor anual, răspunse zâmbind Lady Everly. Nu îl știm încă pentru fiecare în parte, dar vom afla în curând.

Amelia încuviință din cap în timp ce studie numerele.

– Deci Lord Yates câștigă... 3 000 de lire?

Lady Everly chicoti.

– Permite-mi să îți sugerez să adaugi un zero la acel număr.

– Un titlu *și* o avere? Ce partidă bună! băigui Juliette.

Tonul ei sec o făcu pe Amelia să râdă, lucru care o determină pe Lady Everly să își dea ochii peste cap, în timp ce ducesa le privi cu un zâmbet înțelegător.

– În caz că vă întrebați, spuse Lady Everly, susțin căsătoriile din dragoste, dar trebuie să începi de undeva când cauți un soț, iar acesta mi s-a părut un criteriu bun.

– Și nu e nimic rău în a te îndrăgosti de un bărbat bogat, adăugă ducesa. Din contră, cred că ar fi mai simplu astfel.

– Atât timp cât sentimentele lui sunt reciproce, spuse Amelia fără să gândească. Regretă imediat cuvintele când celelalte femei se opriră și o priviră lung. Dacă iubirea nu ar fi reciprocă, ar exista multă suferință, adăugă ea, ridicând din umeri. Nu că ar fi știut ceva despre

acel subiect, din moment ce nu fusese îndrăgostită înainte de a-l întâlni pe Coventry.

El nu ar fi făcut-o niciodată fericită. Cearta din ziua anterioară îi demonstrase cât de nepotriviți erau unul pentru celălalt. Ceea ce era bine, din moment ce, fără îndoială, el trebuia să curteze vreo viitoare ducesă la un moment dat.

– Presupun că este adevărat, fu de acord Lady Everly. Dar, te asigur, cel mai rău lucru ar fi ca el să își împărtășească sentimentele și apoi să se însoare cu altcineva.

– De ce Dumnezeului s-ar întâmpla un asemenea lucru? întrebă Juliette. Dacă el ar fi dintr-o familie bună, iar tu...

– O dispută în familie ar putea fi cauza, răspunse contesa ușor tristă. Ați fi surprinse cât de mult pot complota părinții și cât de negativ poate fi impactul faptelor lor asupra copiilor.

– Motiv pentru care vrem să facem tot ce este mai bine pentru voi, adăugă grăbită ducesa.

– Totuși, fratele meu nu insistă să ne căsătorim cu membri ai nobilimii, spuse Amelia. Prin urmare, nu cred că ar trebui să ne limităm opțiunile doar la gentlemeni cu titluri nobiliare.

De fapt, Amelia chiar se simțise stânjenită în această privință, chiar dinainte de a le auzi pe acele femei bârfind-o la bal. Ce drept aveau ea și sora ei să intre cu nonșalanță în înalta societate, de parcă ar fi meritat un conte, un duce – sau orice ar fi fost – la fel de mult ca domnișoarele care fuseseră crescute să se mărite cu asemenea bărbați? Faptul că părinții lor făcuseră parte din mica nobilime nu era suficient, având în vedere lipsa educației și a realizărilor lor. Până de curând, cei trei frați nici măcar nu știuseră că exista un cuțit special pentru pește.

– Desigur că nu trebuie, spuse ducesa privind-o pe Amelia, în ochii ei citindu-se o blândețe pură. Dar ce este rău în a aspira la măreție? Bineînțeles, trebuie să alegi un bărbat pe placul tău, cu care simți o anumită... compatibilitate. Cu cât aveți mai multe lucruri în comun, cu atât vă va fi mai ușor să vă bucurați unul de compania celuilalt, să deveniți prieteni și, cu timpul, să ajungeți să vă iubiți. Așa s-a întâmplat cu mine și cu soțul meu și am fost extrem de fericiți.

– În acest caz, este posibil să avem nevoie de mai multă hârtie, spuse Amelia, apoi luă o gură de ceai, dându-le timp celorlalte să îi acorde întreaga lor atenție. În mod sigur, numele și averile nu sunt suficiente ca eu și sora mea să ne formăm o părere clară despre acești

potențiali pretendenți. Va trebui să le notăm interesele și caracteristicile, de asemenea.

– Și aspectul fizic? întrebă Juliette.

Amelia o privi și zâmbi vag.

– Cu toate că ar putea conta pentru a-ți atrage interesul, este cel mai puțin important criteriu când vine vorba de fericirea conjugală. Trebuie doar să te gândești la mama pentru a-ți da seama cât de adevărat este acest lucru.

– De acord, spuse Juliette, apoi se ridică. Merg să aduc cele necesare pentru scris ca să putem începe să adăugăm informații.

Petrecură următoarea oră notând hobby-urile fiecărui pretendent, amplasarea diverselor lor proprietăți și orice alte detalii pe care și le putură aminti Lady Everly și ducesa de Coventry. Amelia tocmai nota perspicacitatea domnului Lowell la whist, când Pierson bătu la ușă.

– A sosit ducele de Coventry, anunță el chiar înainte ca Thomas să intre în salon.

Părul îi era mai aranjat față de ultima dată când îl văzuse Amelia, iar hainele îi erau impecabile, croite întocmai pe trupul lui puternic. Era întocmai aristocratul elegant care trebuia să fie, iar ea uită pentru o clipă cum o pedepsise cu o zi în urmă și cât de supărată fusese după aceea. Dar apoi ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar bărbia i se încordă. Bărbatul nu uitase cearta și, din senin, amintirea conflictului și toate sentimentele pricinuite de el năvăliră asupra Ameliei asemenea unei avalanșe.

– Doamnelor, spuse el, completându-și salutul cu o plecăciune. Arătați minunat.

Cel puțin Amelia era de acord cu el în această privință. Înfățișarea ei se îmbunătățise considerabil în acea zi, din moment ce alesese să poarte o rochie albă, croită din cea mai elegantă muselină. Avea mâneci bufante și o fundă din mătase albastră legată sub sâni. Hotărâtă să facă o impresie mai bună, Amelia își ținu spatele drept și mâinile împreunate pe genunchi. Dar inima îi tremura mai tare cu fiecare pas pe care Coventry îl făcea spre ea. În acel moment, își dădu seama că singurul loc rămas libere era cel de lângă ea, pe canapea.

Așezându-se în timp ce stomacul Ameliei se învolbură, Coventry se lăsă pe spate, așteptă câteva secunde și apoi o privi direct, ochii lui poruncindu-i să îi acorde atenție.

– Aș putea primi un ceai, te rog?

Ea trase adânc aer în piept când îi auzi cuvintele. Aceea era casa ei, iar Gabriella fiind plecată, poziția de soră mai mare făcea ca servirea ceaiului unui gentleman să fie responsabilitatea ei. Coventry zâmbi aproape imperceptibil, fără îndoială pentru că văzuse cum obrajii Ameliei se îmbujorează. Oare voia să o pedepsească analizându-i toate greșelile?

Înăbușindu-și un geamăt, Amelia luă ceainicul de pe masă și turnă cu o mișcare elegantă din încheietură, care o satisfăcu. Probabil că și pe el îl luă prin surprindere, pentru că îi mulțumi pe un ton surprins, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să verse ceaiul. Când îi întinse ceașca, Amelia fu cea care zâmbi aproape imperceptibil. Învățase în urmă cu mult timp că până și victoriile mărunte trebuiau savurate. Iar ea făcu întocmai acest lucru.

– Tocmai eram pe punctul de a hotărî care sunt cei mai eligibili pretendenți pentru Lady Amelia și Lady Juliette, îi explică ducesa lui Thomas.

– Ah, spuse el, rânjind. Am sosit la o partidă de vânătoare. Scoateți și ogarii din cuști?

– Nu e nevoie, spuse Lady Everly, luând lista cu nume de pe masă și fluturând-o în aer. Când acești tineri domni le vor vedea pe Lady Amelia și pe Lady Juliette vineri, la reședința Elmwood, se vor înghesui de bunăvoie să le câștige atenția, crede-mă!

Fruntea lui Coventry se încreți ușor, sugerând că el nu era convins de acest lucru, dar nu spuse nimic. În schimb, se întinse peste masă, luă lista de la Lady Everly și întrebă:

– Așadar, care dintre aceștia sunt țintele principale?

– Nu este nevoie să vorbești despre ei de parcă vor fi împușcați, bâigui Amelia.

– Cupidon nu folosește un arc cu săgeți?

Pufnind, Amelia își încrucișă brațele la piept, apoi își aminti că trebuia să țină mâinile împreunate în poală, așa că le coborî imediat. Nu își dădea seama de ce era atât de iritată de Coventry, deoarece bărbatul fusese curtenitor în tot acel timp. Dar era ceva... Modul în care o privea parcă îi spunea: „Îți cunosc secretul, voi avea întotdeauna acest avantaj asupra ta". Cea mai rea parte nu era că Amelia însăși era singura vinovată pentru situația în care ajunsese, ci conștientizarea faptului că era posibil ca el să fie singura persoană capabilă să o ajute. Dar să îi ceară ajutorul... Pfiu! Aproape că ar fi preferat mai degrabă să înghită un melc.

„Aproape."

– Am sfătuit-o pe Lady Amelia să îl ia în considerare mai întâi pe domnul Lowell, răspunse ducesa, care, în mod evident, hotărî să ignore comentariul despre Cupidon.

Coventry încuviință din cap gânditor, studiind lista.

– Bunicul lui este contele de Scranton, așa că într-o bună zi va moșteni un titlu. Chiar și în condițiile actuale, nu cred că va considera cineva o necuviință din partea lui să se însoare cu nepoata unui viconte, indiferent de educația ei.

Amelia se înfioră din pricina modului detașat și rece în care vorbea Coventry. Nici o urmă de emoție nu se strecură în cuvintele lui în timp ce continua să aducă argumente în favoarea potențialei căsătorii. Când termină, Amelia se simțea deja goală pe dinăuntru. El chiar spusese că le-ar face bucuros cunoștință, ceea ce însemna un singur lucru: că era încântat de perspectiva căsătoriei ei cu domnul Lowell. Probabil Coventry credea că, dacă ar fi fost curtată, Amelia s-ar fi gândit și la altceva, nu doar la minciunile legate de cumpărarea unei ruine supraevaluate. Încă se înfiora la gândul că el știa în ce manieră fusese trasă pe sfoară.

O parte din ea sperase ca el să nu fi fost atât de dornic să o vadă alături de alt bărbat. Cât de naivă fusese! El nu o privise niciodată altfel decât ca pe sora prietenului său, iar acest lucru nu avea să se schimbe.

Simțind un nod în stomac din pricina durerii ce o cuprinse, Amelia își spuse că lui nu îi păsa. Coventry nu era atât de amabil și de prietenos cum îl crezuse, ci chiar avea o parte brutală, pe care ea ar fi preferat să o evite în viitor. Cu toate acestea, trebuia să facă efortul de a-și cere scuze în mod adecvat. Poate că astfel putea reveni măcar la o relație de prietenie, în care Amelia să nu mai simtă că el o judeca tot timpul.

– Va moșteni o proprietate mare într-o zi, spuse Lady Everly, încă vorbind despre domnul Lowell. Între timp, cele 20 000 de lire pe care le produce anual reprezintă o sumă respectabilă. Dacă îmi amintesc bine, îi place să joace crochet.

– Adevărat? întrebă cu interes Amelia. Sportul acela îi fusese prezentat cu doar două săptămâni în urmă și îi plăcuse din prima clipă.

– Pari încântată de asta, zise Coventry. Îți place să joci?

– Ocazional, răspunse ea, ridicând ușor din umeri. Privindu-l, adăugă: Poate fi satisfăcător să lovești o minge cu un ciocan.

Coventry o privi bănuitor, dar spuse:

– În cazul acesta, aș sugera să încerci golful, dar necesită mai multă finețe decât poți căpăta din mânuirea unei bucăți greoaie de lemn.

Ameliei nu îi scăpă aluzia lui, făcând-o să riposteze.

– Singurul meu regret este atunci când ratez.

– Cred că se joacă golf la un club din nordul Londrei, interveni ducesa, nepărând să fie conștientă de cearta voalată dintre ei. Mă pot interesa, dacă ți-ar plăcea să înveți.

Amelia se forță să zâmbească.

– Mulțumesc, dar nu va fi nevoie. Cred că voi rămâne la crochet momentan. Mai ales dacă îi place și domnului Lowell.

– Cred că îi place și badmintonul, adăugă Lady Everly. De fapt, îi plac multe jocuri.

– Excelent, spuse Amelia, apoi se întinse spre ceașcă și mai luă o gură de ceai. Înseamnă că nu ne-am plictisi când am fi împreună. Ce ușurare!

Lângă ea, Coventry scoase un sunet asemenea unei tuse sugrumate. Amelia întoarse privirea spre el și văzu că, de fapt, bărbatul zâmbea. Sau, mai bine zis, că își dădea silința să nu zâmbească, eșuând lamentabil. Se opri când observă că ea îl privea, strângându-și buzele și aruncându-i o privire aspră.

Dând din cap, Amelia își întoarse privirea și, văzând biscuiții apetisanți de pe masă, care abia așteptau să fie devorați, hotărî să ia unul. Mușcă din el și se bucură de aroma de ghimbir și de mirodenii care îi asaltă limba.

– Atunci, ce-ați zice să reluăm lecțiile de dans? întrebă ducesa.

Amelia încremeni cu restul biscuitului în aer.

– Cred că domnișoarele s-au descurcat foarte bine data trecută, zise Coventry. Nu e nevoie să repete dansurile.

Pe masă, ceaiul lui rămase neatins, făcând-o pe Amelia să se întrebe dacă bărbatul îl ceruse doar pentru a o intimida.

– Nu sunt de acord, replică Lady Everly. Amelia a făcut câteva greșeli, așa că mi-ar plăcea să mă asigur că nu le va repeta în văzul societății.

Oftând, Amelia acceptă faptul că era din nou în centrul atenției nedorite. Puse biscuitul pe farfurioară și aruncă o privire scurtă spre Coventry, a cărui postură rămase la fel de rigidă ca întotdeauna. Cu toate acestea, lecțiile de dans le-ar fi permis să vorbească

oarecum între patru ochi, ceea ce nu ar fi un lucru atât de rău dacă Amelia chiar și-ar fi dorit să își exprime sincer regretele pentru cele întâmplate.

Era ca și cum trebuia să ia o înghițitură de ulei din ficat de cod. Un lucru pe care era nevoită să-l facă, nu pentru că îi plăcea. Iar în acel caz chiar asta trebuia să facă, așa că nu avea de ales decât să rezolve problema.

– Poate că aveți dreptate, rosti Coventry. Ar fi regretabil dacă cineva ar considera-o a fi mai prejos de o lady, ceea ce este adevărat.

Ridicându-se de pe canapea, se întoarse spre ea și îi oferi mâna, privind-o cu subînțeles.

Își pierdu curajul sub privirea lui, dar asta nu o împiedică să adopte o postură elegantă și să se ridice în picioare cu ușurință, de parcă ar fi plutit. Ridică bărbia cu mândrie, iar ochii ei sfidători îi întâlniră pe ai lui.

– Vă asigur că nu se va întâmpla acest lucru, Excelență, spuse ea, punându-și cu grijă mâna peste a lui, exact așa cum o învățase Gabriella, și însoți gestul cu un zâmbet. Începem?

O umbră de îndoială se strecură în privirea lui și, preț de o secundă, Coventry rămase pe loc. Dar apoi se adună și încuviință din cap.

– Desigur, spuse el, aruncând o privire spre mama lui. Mă bazez pe tine că vei ține din nou ritmul?

– Bineînțeles.

Coventry o conduse pe Amelia spre ieșirea din salon, apoi pe coridor.

– Atunci, să începem, șopti el, trădând lipsa dorinței de a fi partenerul ei de dans în acea după-amiază.

Dorința ei era la fel de stinsă.

Capitolul 7

Simțindu-se irascibil din pricina nopții nedormite, Thomas o conduse pe Lady Amelia spre sala de bal, urmați de restul micului lor grup. Ea nu îl privi nici măcar o dată în timp ce mergeau, ochii fiindu-i ațintiți cu încăpățânare spre destinația lor. Fără îndoială, o femeie mai slabă l-ar fi evitat după modul în care o tratase el cu o zi în urmă, dar nu Lady Amelia. Postura ei era mai corectă decât o văzuse Thomas vreodată, iar hotărârea de a-și apăra mândria era atât de fermă, încât îi conferea un aer regal. Femeia nu avea de gând să se lase descurajată de cuvintele lui furioase. Din contră, avea să le contracareze cu fruntea sus.

Thomas se văzu nevoit să îi recunoască meritele. În primul rând, o respecta pentru atitudinea ei. În al doilea rând, nu se putu abține să nu se simtă oarecum mândru de ea pentru că îl înfrunta cu o asemenea hotărâre. Majoritatea tinerelor domnișoare ar fi bătut în retragere. Dar majoritatea tinerelor domnișoare nu ar fi mințit în legătură cu locul unde se aflau, ca apoi să hoinărească pe străzile Londrei îmbrăcate asemenea unor cerșetoare și a-și da întâlnire cu un bărbat într-un loc nesigur. Amintirea faptei ei încă îl înfuria pe Thomas. Și totuși, oricât de convins fusese că ea greșise cu o seară în urmă, ajunsese la concluzia că era posibil ca Lady Amelia să fi avut dreptate în privința câtorva lucruri și că merita scuze pentru comportamentul lui agresiv.

– Vom începe cu un dans country tipic, anunță mama lui de îndată ce Thomas și Amelia ajunseră în mijlocul sălii.

Femeia începu să bată ritmul din palme, iar Thomas întinse mâna. Amelia își așeză mâna peste a lui, iar lui Coventry îi trecu prin minte faptul că ea făcea un efort să îl atingă cât mai puțin posibil, din moment ce aproape că nu simți când mâinile li se atinseră.

Iritat dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, Thomas îi conduse pașii într-un ritm relaxat, dar cu mișcări precise. În acea zi, Lady Amelia nu avu nici o problemă cu pașii. Execută cu succes până

și cadrilul și dansul scoțian. Parcă supărarea ei la adresa lui îi o făcuse să se concentreze mai mult ca niciodată. Ceea ce părea absurd. Mai degrabă ar fi trebuit să fie invers.

– Și acum valsul, rosti ducesa de Coventry. Dacă îl vei reuși și pe acesta la fel de bine ca pe celelalte, Lady Amelia, vei avea un succes garantat!

Thomas își ocupă poziția în fața ei. Lady Amelia încă refuza să îi întâlnească privirea, ochii fiindu-i ațintiți undeva lângă umărul lui. Efectul răcelii ei – la polul opus față de ultima dată când dansaseră împreună – fu atât de puternic, încât Thomas se simți obligat să o facă să reacționeze într-un fel. În acel moment, orice reacție ar fi fost potrivită. Astfel că păși spre ea în clipa în care mama lui începu să bată din palme și o trase în brațele lui.

Un icnet surprins îi scăpă printre buze din pricina faptului că el începuse dansul cu câteva secunde mai devreme decât se așteptase ea. Ochii i se luminară amuzați, dar apoi emoțiile îi fură mascate de o privire încruntată.

– Ce faci?

– Ce pare că fac? întrebă Thomas. Apoi o trase mai aproape, se aplecă spre ea și șopti: Dansez, Lady Amelia, atâta tot.

Acum erau apropiați nu într-un mod necuviincios, dar suficient ca Thomas să observe modul în care i se încordau mușchii gâtului sub bătaia rapidă a pulsului. O tulburase din nou, iar dacă respirația ei sacadată nu fusese suficientă pentru a confirma acest lucru, o făcură greșelile ei bruște.

– Blestemat să fii, Coventry!

Ochii i se aprinseră de furie, devenind de un verde uluitor.

Thomas o strânse mai tare în brațe pentru a menține ritmul – poate și din alt motiv, dar el alese să nu se întrebe care putea fi acela. Totuși, ochii ei... La naiba, nu se putea abține să nu îi privească fix, chiar dacă vedea în ei faptul că era supărată pe el.

Dar Thomas nu avea de gând să recunoască efectul pe care ochii ei îl aveau asupra lui, că păreau să îi taie răsuflarea și să îi tulbure inima. Așa că alese să îi spună un adevăr – unul pe care nu îl împărtășise nimănui până atunci. Nu l-ar fi menționat nici acum dacă ea nu i-ar fi oferit un oarecare imbold.

– De cinci ani sunt blestemat, milady. Nu văd cum un blestem din partea ta ar putea înrăutăți mai mult situația.

Chipul Ameliei deveni palid, în expresia ei uluită aproape citindu-se mila. Urând acel sentiment, Thomas o învârti într-o serie de cercuri largi, care le grăbiră pașii, până când începură amândoi să respire sacadat. Oare aveau să alunge vreodată acea tensiune dintre ei? se întrebă Thomas în sinea lui. Se înălțase asemenea unui zid de cărămidă, iar el nu era sigur că știa cum să îl doboare sau dacă era măcar posibil acest lucru. Spera că se putea, deoarece simțea lipsa zâmbetelor cu care îl obișnuise Lady Amelia. Mereu debordaseră de o fericire pură, care îl făcea și pe el să își dorească să zâmbească, indiferent cât de groaznică i-ar fi fost ziua.

Dar ea nu părea prea dornică de împăcare, iar Thomas fu nevoit să admită că ultima lui remarcă nu sugera că ar fi fost dispus să cedeze. Însă voia asta. Oricât de dezamăgit ar fi fost de ea, mai ales pentru că minținse, Thomas își dorea cu disperare să uite acea dispută și să revină la discuțiile lor amiabile. Continuă să se gândească la acest lucru până când mama lui bătu ultimul tempo, iar el o opri pe Lady Amelia din dans. Poate reușea dacă avea șansa să vorbească în privat?

– Mamă, spuse Thomas în timp ce o conduse pe Lady Amelia spre locul unde stăteau ducesa, Lady Everly și Lady Juliette. Dansurile ne-au epuizat. Te deranjează dacă luăm o pauză de aer proaspăt în grădină înainte de a continua cu Lady Juliette?

Ducesa se gândi o clipă la cerința fiului ei. Aruncă o privire spre ușile franțuzești care dădeau spre terasă, apoi ochii îi reveniră asupra lui.

– Nu văd nici un rău în asta atâta vreme cât rămâneți în raza noastră vizuală.

De parcă ar fi fost posibil să dispară din ochii lor pe peticul verde dintre casă și parc!

– Mulțumesc, spuse el, fără să facă vreo aluzie la acest lucru. Nu va dura mult.

Oricare ar fi fost gândurile lui Lady Amelia cu privire la tentativa lui de a o îndepărta de grup, ea nu le dădu glas. În schimb, îl însoți tăcută și cu o postură încordată.

– Trebuie să mărturisesc faptul că această ostilitate dintre noi începe să mă deranjeze, spuse el, conducând-o afară, pe terasă.

– Atunci, este limpede că nu ai pic de răbdare într-o bătălie, din moment ce au trecut puțin peste douăzeci și patru de ore de la disputa noastră.

Thomas afișă un zâmbet sec.

– Așa dorești să continuăm? Să aruncăm replici tăioase unul spre celălalt, până când, în cele din urmă, vom spune un lucru care ne va distruge prietenia pentru totdeauna?

– Nu, oftă Amelia, desigur că nu. Dar este evident că încă ești furios pe mine, iar eu... Să fiu sinceră, am crezut că îmi trecuse supărarea. Până când ai sosit în această după-amiază...

Neștiind cum să răspundă mărturisirii ei, Thomas o conduse spre treptele care coborau pe peluză. Într-un colț al grădinii, aproape de tufișurile care îmbrăcau gardul, erau câțiva copaci. Sub ei se afla o bancă din piatră, umbrită parțial de ramurile plecate. Era o zi mult mai plăcută decât cea precedentă. Soarele dăduse o nuanță luminoasă de albastru cerului lipsit de nori, razele aurii intensificând culorile din jurul lor cu o vitalitate aproape ireală. Acum erau doar el și ea, ascunși de lumea exterioară în acel mic colț de rai pe care îl avea de oferit grădina.

Ajunseră lângă bancă, iar Thomas îi făcu semn să se așeze, iar ea făcu întocmai, în timp ce el rămase în picioare.

– Nu sunt genul de bărbat care insistă cu încăpățânare că are dreptate. Deși îmi dau toată silința să evit greșelile, nu sunt perfect.

Ridicând ușor capul, Amelia îl privi diferit față de cum o făcuse încă de la sosirea lui. Ochii îi erau mai atenți, mai concentrați și, oarecum, mai vigilenți. Îl îndemnară pe Thomas să continue.

– Ținând cont de acest lucru, m-am gândit pe îndelete la conversația noastră de ieri și mi-am dat seama că... Era vital să își aleagă vorbele cu înțelepciune pentru a nu agrava situația. Modul în care am reacționat la comportamentul tău este inacceptabil. Te rog să îmi accepți scuzele, împreună cu asigurarea că nu te voi mai insulta niciodată în felul acesta.

– Mulțumesc, dar după ce m-am comportat astfel, așa cum ai spus tu, merit să fii furios pe mine. Am purtat nesăbuit pentru că voiam să îmi îndeplinesc țelul. Obstacolele din calea mea nu au contat – eram mult prea hotărâtă să le depășesc prin orice mijloace ar fi fost necesar.

Amelia își strânse buzele, părând brusc pierdută și nesigură. Thomas simți dintr-odată nevoia puternică de a se așeza lângă ea și de a o strânge în brațe. I se împotrivi doar din pricina strictei educații primite, apoi se întrebă imediat ce naiba se întâmpla cu el.

Următoarele ei vorbe îi alungară acele gânduri.

– Nu ești singurul care trebuie să își ceară scuze, Coventry. Ce am făcut eu a fost nesăbuit, exact așa cum ai spus, din numeroase motive. Faptul că te-am mințit a înrăutățit situația, iar acum mă tem că îți va influența părerea pe care o ai despre caracterul meu. Din acest motiv, mă văd nevoită să te asigur că nu îmi stă în fire să mint. Dar, la momentul respectiv, am simțit că este necesar să o fac, deși a fost o greșeală, și îmi pare sincer rău.

Trăsăturile Ameliei se îmblânziră, iar pe chipul ei se citea doar o remușcare sinceră, ochii ei parcă implorând iertarea.

– Acum îmi dau seama că nici măcar nu te-am întrebat ce motive ai avut, spuse el, pășind mai aproape și așezându-se lângă ea, dar păstrând o distanță respectabilă între ei. De ce ai făcut-o, Lady Amelia? De ce este atât de important pentru tine să cumperi casa aceea, încât ai risca atât de mult pentru a o obține?

Ameliei îi luă ceva timp să răspundă. De fapt, Thomas crezu că nu avea să primească un răspuns, ea fixându-și privirea asupra unui strat minunat de trandafiri. Mirosul lor dulce umplea aerul în timp ce albinele bâzâiau în căutarea lor energică după nectar.

– Unul dintre cele mai grele lucruri pricinuite de mutarea în această casă grandioasă și de purtarea acestor haine demne de o prințesă – în afară de conștientizarea faptului că nu mă voi integra niciodată cu adevărat în înalta societate și că unele persoane vor pune mereu la îndoială potrivirea mea cu această lume – este că îmi amintesc de oamenii pe care i-am lăsat în urmă. Mai ales de copii. Lady Amelia înghiți în sec și își încleștă bărbia, apoi îl privi cu ochii ei verzi și emoționați, după care continuă: Nu suport ideea că eu am atât de multe când ei au atât de puține, că un strop de noroc m-a ridicat la nivelul acesta. Și pentru ce? Dacă nu îmi pun bogăția în slujba binelui, dacă nu fac ceva eficient cu ea, pentru ce să o am?

– Nu știu ce să îți spun, în afară de faptul că îți oferă o viață confortabilă, care ți-ar fi fost refuzată dacă fratele tău nu ar fi moștenit titlul.

– Și uite ce a trebuit să se întâmple pentru ca acest lucru să aibă loc, spuse Amelia, dând din cap și râzând vag. Ani întregi mi-am acceptat soarta, crezând că m-aș putea căsători cu un fierar, dacă aș avea puțin noroc. Iar acum, m-am trezit aspirând la unii dintre cei mai înstăriți bărbați din Anglia.

– Dreptul tău din naștere te face demnă de ei.

– Nu ar trebui.

Lui Thomas i se păru ușor tulburătoare declarația ei directă.

– Descendența ta este...

– Nu ar trebui să se reducă totul la asta, ar trebui să se ia în calcul cel puțin o educație adecvată.

– Te înșeli dacă ai impresia că îți lipsește educația. Din câte am reușit să îmi dau seama, aptitudinile tale și ale surorii tale în materie de matematică și știință le depășesc pe cele ale multor tinere domnișoare care de obicei au doar o pregătire elementară în aceste domenii. Sunt crescute astfel cu scopul de a-și asigura o căsătorie profitabilă și de a da naștere următorului moștenitor. Rar se întâmplă ca pregătirea lor să meargă dincolo de abilitatea de a face calcule necesare pentru administrarea gospodăriei, în timp ce voi... Fratele tău mi-a spus că toți ați citit diverse cărți și aveți și cunoștințe solide de istorie, geografie și politică.

– Cărțile erau singura noastră sursă de divertisment. Am luat câteva cu noi când ne-am părăsit locuința. După ce le-am citit în mod repetat pe toate, Raphe a început să le dea la schimb pentru alte cărți. Ne tot spunea că, de fapt, cunoașterea înseamnă putere și nimeni nu ne poate lua vreodată acest lucru.

Impresionat de tristețea cu care vorbea Lady Amelia, Thomas ridică mâna cu intenția de a o pune peste a ei, dar imediat își dădu seama cât de nesăbuit ar fi gestul și în câte moduri greșite îl putea ea interpreta. Așa că și-o coborî înapoi pe genunchi.

– Fratele tău avea dreptate. S-a descurcat foarte bine cu tine și cu sora ta.

– Da, așa este, spuse Lady Amelia, zâmbind ușor. Iar dacă eu aș putea face același lucru pentru alții, probabil conștiința mea ar putea găsi puțină liniște.

– Cum adică?

Zâmbetul ei se umplu de o plăcere care parcă i se revărsa prin toți porii, dându-i o strălucire care îl învălui pe Thomas cu o căldură pe care nici soarele nu putea să i-o ofere. Pentru un moment, fu fascinat de frumusețea ei. Era rară și unică, genul de frumusețe care se dezvăluia treptat, până ce devenea atât de copleșitoare, încât nu mai putea fi negată. Iar când Amelia se aplecă mai mult, el reuși să îi observe pentru o secundă perfecțiunea genelor dese și negre ce îi adăposteau ochii și simți dintr-odată că se relaxează. De parcă femeia aceea ar fi fost capabilă să tragă de măruntaiele lui încordate și să le învăluie într-un calm desăvârșit.

– Intenționez să deschid o școală.

Răspunsul ei fu atât de șoptit, încât Thomas aproape că nu îl auzi. Fără să gândească, își coborî privirea spre gura ei, parcă pentru a căuta confirmarea că vorbise. În schimb, se trezi studiindu-i buzele. Se simți ușor tulburat, dacă nu chiar de-a dreptul confuz din pricina interesului brusc pe care păru să îl aibă pentru acea parte a chipului ei.

Apoi fu izbit de seriozitatea comentariului Ameliei și își ridică privirea spre ochii ei.

– O școală?

Ea încuviință din cap entuziasmată. Părea că acea tensiune care existase între ei se stinsese complet.

– Întocmai, răspunse Lady Amelia, ochii licărindu-i de plăcere în modul în care unei domnișoare obișnuite i-ar fi strălucit la auzul unei bârfe siropoase. Plănuiesc să renovez casa aceea și apoi să le ofer gratuit copiilor din St. Giles o educație adecvată.

– Gratuit, repetă el, simțindu-se ca un nătărău uluit în fața tentativei ei neașteptate de a face un act caritabil. Parcă pentru a-și reveni din șoc, Thomas își îndreptă umerii și încercă să se concentreze asupra implicațiilor acelei idei. Fără îndoială, școala ar fi fost primită cu entuziasm de cei săraci, dar costurile ar fi fost uriașe. Cum o vei finanța? întrebă Thomas.

– Nu știu sigur, mărturisi Lady Amelia. De fapt, aceasta a fost o decizie puțin pripită din partea mea.

El ridică din sprâncene.

– Serios?

– Nu este nevoie să fii ironic, îl mustră ea. Voi găsi o soluție într-un fel sau altul. Trebuie să existe o cale.

– Tenacitatea ta va găsi răspunsul, fără îndoială.

– Da... Ei bine, există o chestiune minoră în privința căreia m-am gândit să îți cer ajutorul.

Lady Amelia se ridică brusc în picioare, ceea ce îl obligă și pe el să facă același lucru. Thomas o privi pășind agitată, în timp ce mâinile ei nu aveau astâmpăr, gesticulând în fel și chip.

– Acum că suntem din nou prieteni...

„La naiba! Nu o să se termine cu bine."

– Da? o îndemnă el să continue când atenție ei păru distrasă de câteva păsări care stăteau cocoțate pe o creangă.

Lady Amelia se întoarse brusc spre Thomas, de parcă ar fi luat-o prin surprindere.

– Ei bine, eu... Vezi tu, problema este că...

– Ce anume?

Oprindu-se chiar în fața lui, Amelia oftă, părând să își adune astfel curajul.

– Cred că vei fi foarte furios când îți voi spune acest lucru. Dar adevărul este că nu mă pot gândi la nimeni altcineva căruia să îi cer ajutorul.

Încordându-și pumnii, Thomas se forță să își domolească panica pricinuită de cuvintele ei.

– Spune-mi, zise el, știind că trebuia să afle despre ce era vorba.

Oftând, Lady Amelia își încrucișă brațele la piept în felul acela pe care Thomas îl recunoștea deja drept un semn defensiv.

– Întâmplarea face să nu am banii pe care îi datorez domnului Gorrell.

Toți mușchii din corpul lui Thomas se încordară, iar el își înăbuși cu greu o înjurătură vulgară.

– I-ai avut?

– Nu.

Mușcându-și limba, Thomas tăcu preț de o clipă, forțându-se să se calmeze pentru a nu răspunde la furie.

– Atunci... „La naiba!" De ce ai oferit atât de mult?

– Dacă nu aș fi făcut-o, aș fi pierdut clădirea. Sunt convinsă de acest lucru.

– În detrimentul cui? întrebă el, din pricina frustrării cuvintele ieșindu-i mai răstite decât intenționase, așa că trase adânc aer în piept și își trecu mâna prin păr înainte de a continua. Nu cred că domnul Gorrell avea alt cumpărător. Te-a păcălit, Lady Amelia, forțându-ți mâna pentru a plăti mai mult decât valorează cocioaba aia.

– Nu este o cocioabă, spuse ea încruntată. Este oportunitatea de a face ceva mult mai important decât o paradă a rochiilor de mătase și a dansurilor la balurile înaltei societăți! Dintr-odată, îi strânse mâinile într-ale ei și continuă: Nu înțelegi? Aceasta este șansa de a face un lucru important!

În timp ce își coborî privirea spre chipul ei, Thomas îi simțea energia curgându-i direct prin mâinile lui, urcându-i prin brațe și inundându-i pieptul, făcându-l să înțeleagă totul într-o lumină nouă, de parcă până în acel moment trăise într-o lume confuză, iar

ca îi arătase calea. Tulburat de puternicul efect pe care îl avea asupra lui, Thomas își smuci mâinile dintr-ale ei și făcu grăbit un pas în spate. Ce fusese în mintea ei să îl atingă cu o asemenea intimitate? O făcuse cu bună știință sau doar fusese împinsă de focul ce îi ardea în ochi? Fără îndoială, acel entuziasm îi atinsese sufletul și o îndemnase la gestul nesăbuit.

Aruncând o privire iute spre terasă, Thomas se asigură că nu observase nimeni gestul și oftă ușurat. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca mama lui să suspecteze că interesul său pentru Lady Amelia avea o motivație mai profundă decât datoria față de Huntley. Ceea ce nu era adevărat. Era o nebunie să presupună asta, chiar dacă Thomas se putea pierde în ochii ei, iar gura Ameliei îl trimitea cu gândul la căpșune roșii ca focul savurate într-o după-amiază fierbinte.

– Prea bine, spuse el din simplul motiv de a înceta să se mai gândească la ea în moduri ispititoare. Ce propui?

Buzele Ameliei se întredeschiseră, iar ea îl privi încremenită.

– Ce propun?

– Da.

Lady Amelia continuă să îl privească lung, apoi se adună și întrebă:

– Mă ajuți cu un împrumut?

Luând în calcul toate informațiile, Thomas ar fi trebuit să se aștepte la întrebarea aceea. Mai târziu în ziua respectivă, se putea întreba de ce nu o anticipase. Dar în acel moment pur și simplu încercă să înțeleagă cerința ei.

– Vrei să împrumuți 2 500 de lire de la mine?

– Nu știu cui să cer altcuiva. Raphe – adică Huntley – nu se întoarce la timp pentru a mă ajuta, iar dacă nu plătesc suma datorată, domnul Gorrell va apela la un perceptor.

– Un perceptor poate fi amânat o vreme, suficient cât să-i permită lui Huntley să se întoarcă, spuse Thomas trăgând adânc aer în piept. Totuși, nu există nici o garanție că domnul Gorrell nu va folosi această amânare împotriva ta. Tot ce ar trebui să facă este să le spună tuturor că nu ți-ai respectat cuvântul – că nu ești de încredere, că sora lui Huntley nu își ține promisiunile –, iar scandalul iscat ți-ar distruge orice șansă de a-ți găsi un soț.

Închizând ochii parcă pentru a se ascunde de realitatea dură descrisă de el, Lady Amelia își plecă ușor capul.

– Atunci, ajută-mă! Te rog!

– Lasă-mă să mă gândesc la asta câteva zile, apoi îți voi spune ce am hotărât.

Era tot ce putea face Thomas în acel moment, cel puțin dacă voia să fie rațional. Pentru că alternativa ar fi fost să ia o decizie pripită, bazându-se pe noua și inexplicabila lui dorință de a o salva de dezastrul pe care îl provocase. Iar Coventry nu își putea permite să se pripească.

Capitolul 8

– Mă simt de parcă aș fi captivă într-un vis, îi spuse în șoaptă Amelia surorii ei în timp urcau treptele familiei Elmwood vineri seară.

Un șir lung de trăsuri trase de cai minunați trecea pe stradă, în urma lor.

– Să fii oaspete și să sosești cu atât fast este o experiență aparte, fără îndoială, adăugă ea.

– Eu mă bucur doar că rochiile noastre au sosit la timp, spuse Juliette. E plăcut să te bucuri de o serată cu ceva nou de purtat.

Amelia alese să nu menționeze că sora ei mai avea alte rochii în garderobă pe care nu le purtase niciodată înainte. Cel puțin două dintre ele ar fi fost potrivite pentru evenimentul din seara respectivă. Totuși, fu nevoită să recunoască faptul, și era încântată de acea perspectivă. După ce studiase atentă toate rochiile trimise de croitoreasă, Amelia alesese una aurie din mătase și dantelă, croită cu pricepere în mai multe straturi vaporoase în partea de jos, care se învolburau în urma ei în timp ce mergea. Corsetul, cu un decolteu mai adânc decât se așteptase, era pus în evidență de un șirag de mărgele sclipitoare, iar o panglică lată din satin era cusută sub sâni și se lega la spate cu o fundă.

Ajungând la intrare, Amelia își simți stomacul încordându-se de nerăbdare. Cu toate că hotărâse să își ia gândul de la încercarea de a-i câștiga afecțiunea lui Coventry – nu că și-ar mai fi dorit-o, din moment ce nu îl mai iubea –, nu se putu abține să nu spere că bărbatul avea să fie măcar puțin fascinat de ea în acea seară. Era o dorință firească să fie atras de feminitatea ei, să o privească cu acel licăr masculin și apreciativ în ochi și... Ei bine, voia ca el să o considere atrăgătoare. Ce era rău în asta?

Lady Everly le prezentă pe Amelia și pe Juliette gazdelor din acea seară, contele și contesa de Elmwood. Amelia reuși să ducă la bun sfârșit o reverență acceptabilă, apoi continuă să înainteze prin

lumina sclipitoare reflectată de trei candelabre din cristal și numeroase pietre prețioase.

Mergând alături de însoțitoarele ei, Amelia făcu politicos conversație cu cei care le abordau și voiau să se prezinte. Carnețelul de bal fu scos din săculețul ei și, în scurt timp, conținea numele a trei parteneri cu care urma să danseze. Recunoscu două nume de pe lista alcătuită de Lady Everly, dar cel de-al treilea nu îi suna cunoscut, deși avea impresia că era un baron. Titlul bărbatului se pierduse printre toate complimentele pe care i le făcuse.

– Doamnelor...

Timbrul profund al vocii lui Coventry îi atrase atenția când apăru în spatele lor.

Inima începu să îi bată atât de tare, încât Amelia se temu pentru rezistența corsetului ei. Trase adânc aer în piept și se întoarse încet exact când el făcea o plecăciune elegantă. Ochii li se întâlniră și, pentru o secundă, Coventry păru să rămână complet nemișcat. Apoi clipi și își îndreptă postura, privirea lui plimbându-se de la Amelia la Juliette și la Lady Everly și înapoi la Amelia.

– Fără îndoială, sunteți cele mai frumoase doamne de aici, cu excepția propriei mele mame.

Stând în dreapta fiului ei, ducesa văduvă chicoti, apoi merse lângă Lady Everly și îi șopti ceva la ureche. Contesa încuviință din cap și răspunse cu o șoaptă la fel de incoerentă. Coventry se întoarse spre Juliette.

– Speram să dansăm împreună, dacă mai aveți un loc disponibil pe carnețel, Lady Juliette.

Juliette zâmbi.

– Desigur că există. Aș fi încântată să îmi fiți partener în această seară, Excelență, răspunse ea, întinzându-i carnețelul, iar Amelia îl privi scriindu-și numele în el.

Apoi Coventry se întoarse spre ea și, pentru o secundă efemeră, suficient cât pielea ei să se înfierbânte sub intensitatea privirii lui, își coborî ochii spre decolteul rochiei.

– Milady? întrebă el, ochii lor întâlnindu-se din nou. Ați fi amabilă să îmi fiți parteneră, de asemenea?

Incapabilă să rostească vreun cuvânt din pricina gâtului uscat, Amelia încuviință din cap și îi întinse carnețelul de bal. Coventry îl studie pentru un moment îndelungat, iar ea începu să devină agitată. Fruntea bărbatului se încruntă. Ridică ochii și o privi într-un

mod apreciativ, apoi analiză din nou carnețelul și începu să își scrie numele.

Amelia aproape că i-l smulse din mână când Coventry i-l întinse, în cele din urmă, iar ochii îi zburară peste diversele nume scrise acolo, până ce îl găsiră pe al lui.

– Valsul? întrebă ea, privindu-l confuză.

– Din moment ce fratele tău m-a însărcinat cu protejarea ta, m-am gândit că ar trebui să împiedic vreun alt gentleman să își adjudece valsul.

– Dar... Amelia se uită la sora ei, a cărei privire se tot plimba de la ea la Coventry. Și Juliette?

Coventry zâmbi liniștitor.

– Cred că Lord Yates va fi mai mult decât bucuros să intervină. Va fi bine.

– Dar...

Făcând un pas în spate, Coventry făcu o plecăciune scurtă.

– Vă rog să mă scuzați acum. Am câteva treburi de rezolvat. Mamă? spuse el, atrăgându-i atenția ducesei. Pot să am încredere că, împreună cu Lady Everly, vei fi cu ochii pe Lady Amelia și Lady Juliette în următoarea oră?

– Desigur. Haideți să îl căutăm pe domnul Lowell, spuse ducesa întinzând gâtul și cercetând încăperea. Trebuie să fie pe aici, pe undeva.

Apoi cele două matroane le conduseră pe Amelia și pe Juliette în direcția opusă celei în care pornise Coventry.

Rezistând tentației de a-și slăbi lavaliera, Thomas porni cu pași mari spre camera de jocuri și merse lângă bufetul pe care fusese o înșiruită o selecție de sticle și carafe. Își turnă un coniac și îl dădu pe gât dintr-o gură lacomă, apoi își mai turnă unul. Ce Dumnezeu purta Lady Amelia? Încercă să își amintească, dar mintea îi rămase goală, cu excepția imaginii pielii ei catifelate sub o învălmășeală de ornamente aurii. Și sânii ei! Cum naiba nu le observase forma perfectă până atunci?

„La naiba!"

Trebuia să aibă o discuție fermă cu mama lui și cu Lady Everly în această privință. Nu că ar fi fost ceva inadecvat la rochia lui Lady Amelia – mai ales dacă scopul ei era să își facă partenerul de dans să se împlelticească –, dar Thomas era obișnuit să o vadă purtând ținute

mai modeste, astfel că această nouă imagine a ei fu ca o lovitură în fluierul piciorului.

Îi fusese al naibii de greu să se abțină să nu îi aducă vreun șal sau orice alt obiect vestimentar și să îi poruncească să se acopere. De fapt, fusese tentat să rămână lângă ea și să se asigure că toți gentlemenii cu care vorbea se uită la chipul ei, nu câțiva centimetri mai jos. Dar adevărul era că Thomas venise acolo din mai multe motive, iar din moment ce nu voia să îi distrugă seara lui Lady Amelia, alesese să plece de lângă ea înainte de a spune ceva regretabil și să o lase pe mâinile capabile ale mamei lui și ale lui Lady Everly.

Savurând încă o gură de coniac, Coventry studie încăperea până ce îl găsi pe Lord Liverpool. Prim-ministrul tocmai încheia un joc de faraon, astfel că Thomas porni spre el și se opri chiar lângă umărul lui. Aplecându-se, îi șopti la ureche:

– Mă întrebam dacă am putea vorbi.

– Excelență, spuse Liverpool, întorcând capul și ridicând privirea. Nu păru prea încântat de întrerupere, dar se scuză în fața celorlalți jucători, se ridică în picioare și îl urmă pe Thomas într-un colț mai retras. Cum vă pot fi de folos?

– Este vorba despre proiectul meu de lege, începu Thomas.

Liverpool ridică din sprâncene. Se legănă ușor pe călcâie, apoi spuse:

– Îmi pare rău, Coventry, dar nu văd un final pozitiv pentru el.

– De ce nu? Ai încercat măcar să îi convingi pe ceilalți de importanța lui?

Această lege însemna totul pentru el.

Lord Liverpool oftă și încuviință din cap.

– Nu este vorba de faptul că nu suntem de acord cu necesitatea protejării copiilor, dar nu e înțelept să îi forțezi pe bărbați să își recunoască progeniturile nelegitime și apoi să creezi o lege care să le acorde acestora aceleași drepturi ca ale unui copil legitim. Există femei care ar profita bucuroase de o asemenea lege. Și atunci ce se va întâmpla? Ai mai insista că toți nobilii care se întreține cu amantele ar trebui să le dea produselor indiscreției lor dreptul la moștenire?

Thomas se aplecă spre el, întâlnindu-i privirea necruțătoare.

– Vreau ca bărbații să își asume responsabilitatea pentru faptele lor. Și mi-ar plăcea ca toți să aibă șansa de a-și face progeniturile moștenitori, dacă își doresc acest lucru. Asta mi-ar plăcea *mie* să fac, adăugă după o clipă, domolindu-și tonul.

Liverpool îl privi lung pentru un moment, apoi spuse:

– Cu toate că simpatizez cu... situația dumitale, proiectul de lege este prea personal, Coventry. Și mult prea absurd pentru a fi măcar luat în seamă. Nimeni altceva nu se regăsește în el, așa că aș sugera să te gândești la altceva – la o propunere mai atractivă. Cum ar fi o modalitate de a reduce rata criminalității sau de a crea condiții de muncă mai bune pentru clasele muncitoare. Până și Camera Comunelor ar susține o asemenea lege.

Încleștându-și mâna pe pahar, Thomas acceptă refuzul lui Liverpool. Era o lovitură pentru el, în mare parte din pricina efectului lui asupra viitorului lui Jeremy. Simplul gând îi întoarse stomacul pe dos, dar nu putea face mare lucru. Era dificil să se aprobe un astfel de proiect de lege, iar Thomas știuse de la bun început că îl aștepta o luptă imposibil de câștigat. Nevrând să își trădeze dezamăgirea, încuviință din cap.

– Mă voi gândi la asta, spuse el.

Îi ură lui Liverpool o seară bună în continuare și se întoarse în sala de bal, unde un menuet era în plină desfășurare.

Câteva domnișoare îi zâmbiră, fluturând din gene. El le salută încuviințând din cap într-un mod indiferent, sperând că astfel avea să le descurajeze pentru a nu-și face speranțe că puteau pune mâna pe el. Thomas nu avea în plan să se gândească la căsătorie – nu atâta vreme cât trebuia să aibă grijă de Jeremy. Bunăstarea și educația băiatului erau principala lui grijă. Orice altceva părea nesemnificativ în comparație cu ele.

Deși...

Trecând pe lângă o coloană, avu o priveliște nestingherită spre ringul de dans, unde cel puțin zece domnișoare și gentlemeni se învârteau în ritmul muzicii care se înălța din cele cinci vioare ale orchestrei. Cu toate acestea, un singur chip îi captă interesul. Lady Amelia. Chiar în acel moment, femeia radia, iar efortul dansului îi picta obrajii într-o frumoasă nuanță de rozaliu. Și zâmbetul ei... era suficient să îl facă până și pe cel mai convins burlac să o ceară de soție. Era limpede că se simțea bine și că se bucura de atenția pe care domnul Lowell i-o oferea prin ocheadele și cuvintelor rostite în șoaptă. Între ei exista o oarecare intimitate care, dintr-un motiv necunoscut, aproape că îl împinse pe Thomas să meargă pe ringul de dans și să o ia de sub privirea lacomă a bărbatului.

Trase adânc aer în piept și se forță să își alunge din stomac acea senzație neplăcută. Era doar un dans, atâta tot. Ca să nu mai spună că domnul Lowell ar fi fost o partidă foarte potrivită pentru ea. Thomas îl cunoștea bine – chiar îl considera prieten. Ar fi un prost dacă ar fi stricat lucrurile între domnul Lowell și Lady Amelia purtându-se ca un pretendent gelos. Ceea ce nu era – nici pe departe!

– S-a descurcat, a ajuns foarte bine.

Aruncând o privire spre bărbatul care vorbise, Thomas îl salută pe unul dintre prietenii săi, baronul Hawthorne.

– Așa s-ar părea, nu?

Hawthorne își schimbă poziția, astfel încât cei doi stăteau acum umăr la umăr în timp ce urmăreau dansul.

– Și sora ei la fel, că tot veni vorba. Punem pariu pe cât le va lua până când se vor căsători?

Thomas luă o gură de coniac, apoi îl privi pe Hawthorne.

– Aș prefera să nu o fac. Ambele domnișoare sunt sub protecția mea până la întoarcerea lui Huntley. Nu s-ar cuveni.

– S-a înțeles. Dar tot îți voi spune părerea mea cu privire la această chestiune.

Thomas nu spuse nimic, astfel că baronul continuă:

– Mă aștept ca amândouă să primească vizite de la gentlemeni începând de mâine. Lowell cu siguranță e îndrăgostit lulea.

Încruntându-se, Thomas studie modul în care ochii bărbatului urmăreau fiecare mișcare a Ameliei. Nu i-ar fi păsat câtuși de puțin de trecutul ei. Dimpotrivă, i-ar fi surâs ideea de a se căsători cu sora unui duce și s-ar fi bucurat de legăturile sociale asigurate de o asemenea căsătorie.

– Cât va mai dura până când o va cere? întrebă Thomas, știind că nu mai era vorba de faptul *dacă* avea să o ceară, ci *când* urma să se întâmple asta.

– N-aș putea spune sigur. Poate o săptămână?

Thomas întoarse brusc privirea, ochii poposindu-i pe chipul serios al prietenului său.

– Așa de curând?

Hawthorne ridică din umeri.

– Repet, nu pot spune sigur, dar așa cred. Lowell va dori să încheie afacerea înainte ca altcineva să încerce să o facă. Și vor încerca și alții. De *asta* sunt sigur.

Neștiind ce părere să aibă în această privință, Thomas își întoarse atenția asupra dansului, care tocmai se încheia. Lady Amelia acceptă brațul lui Lowell și îi permise bărbatului să o conducă de pe ringul de dans, îndrumând-o în direcția lui Thomas și Hawthorne.

– Coventry, spuse Lowell când ajunse împreună cu Lady Amelia în fața lor. Arăți bine în această seară.

– La fel și tu, rosti Thomas. Incapabil să se abțină, îi aruncă o privire Ameliei înainte de a întâlni din nou ochii lui Lowell. Nu am știut niciodată că ești un dansator atât de priceput.

– Trebuie să îți dai silința când ai drept parteneră o lady minunată precum Lady Amelia. Aruncându-i o privire fascinată femeii de lângă el, Lowell continuă: Cred că m-a vrăjit cu farmecul ei. Sunt pierdut, nu am nici o îndoială.

Lady Amelia roși, nuanța din obraji potrivindu-i-se de minune. Își plecă foarte ușor genele, într-un mod inocent, iar zâmbetul pe care îl afișă ar fi putut înfrânge o armată întreagă.

Stând complet nemișcat de teama de a nu face sau de a nu spune ceva pripit și nelalocul lui, Thomas mai luă o gură de coniac, dându-și seama în acel moment că paharul îi era gol. Privi degrabă în jur, dornic să găsească un lacheu care să i-l umple. Doar că Lowell începuse din nou să vorbească, lăudând grația și frumusețea femeii de lângă el, până în punctul în care Thomas fu tentat să îl înșface de revere și să îi tragă o bătaie zdravănă pentru simplul motiv că observase grația și frumusețea lui Lady Amelia. Și pentru că îl cunoștea destul de bine pe Lowell ca să știe cum aprecia el silueta feminină. Thomas nu avea nici o îndoială că Lowell observase cât de bine se mula corsajul pe sânii ei sau cât de ispititor îi era decolteul adânc.

„Dumnezeule!"

– Te simți bine? întrebă Hawthorne, care îl privea cu o expresie curioasă.

Thomas clipi.

– Da, desigur.

Doar că gâtul i se uscase brusc și nu părea capabil să își adune gândurile într-un mod coerent.

Starea aceea nu avea nici un sens, dar îi aminti că trebuia să aibă o discuție privată cu Lady Amelia, să îi spună că se cuvenea să fie precaută în compania unui bărbat, oricât de manierat sau onorabil ar fi fost el. Așa că Thomas se uită la ea – la licărul inocent din ochii ei. Era atât de diferit de înverșunarea cu care îl confruntase în săptămâna

aceea, de hotărârea și entuziasmul cu care vorbise despre planul ei legat de școală, în urmă cu două zile!

Îndrăzneala aceea înverșunată îi dispăruse; fusese înlocuită de o gingășie feminină, care produse senzații stranii în stomacul lui Thomas. Nu că îndrăzneala ei nu l-ar fi afectat întru câtva, pentru că, fără îndoială, îl forțase să îi acorde atenție femeii, dar adevărata ei puterea provenea din acea puritate pe care o emana. Îndoindu-se că Lady Amelia era conștientă de acest lucru, Thomas o țintui cu privirea.

– Milady, speram să vă pot vorbi în privat. Îmi permiteți?

Calmul se risipi complet din trăsăturile ei, chipul fiindu-i brăzdat de un fior subit de îngrijorare.

– Desigur, Excelență, spuse ea, apoi se întoarse spre Lowell. Vă mulțumesc pentru dans.

– Sper să fi fost primul din multe altele, șopti el în timp ce făcu o mică plecăciune.

Lady Amelia îi oferi un zâmbet și lui Hawthorne, care, la rândul lui, îi ură să aibă o seară plăcută în continuare. Thomas îi oferi brațul lui și o conduse spre ușile franțuzești care dădeau spre terasă.

– Ai dansat bine cu Lowell, spuse el în timp ce trecură pe lângă un grup de oaspeți, îndreptându-se spre un colț mai retras.

– Am exersat cu un partener priceput, spuse ea încet.

Thomas zâmbi drept răspuns. Efectul calmant al cuvintelor ei îi încălzi inima.

– Mulțumesc, milady, spuse el, apoi se opri și se așeză în fața ei. Întrebându-se cum să continue, hotărî să își afișeze direct îngrijorarea: Totuși, aș vrea să te previn.

– Oh?

Thomas rămase fascinat de modul în care buzele ei se deschiseră când ea rosti acel cuvânt și fu asaltat brusc de imagini de neiertat cu ei amândoi într-o manieră care îi făcu sângele să clocotească. „Ce dracu'?" Își încleștă pumnii și își înfipse unghiile în palme în efortul de a se concentra pe ceea ce avea de spus. Să se gândească la ea în felul acela, complet goală, cu părul revărsându-se pe spate și pe sâni...

– Înțeleg că te bucuri de atenția pe care ți-o oferă bărbații ca Lowell.

Thomas abia putea vorbi din pricina încordării care puse stăpânire pe întreg corpul și a pulsului care i-o luă la goană. Combinate, acele senzații îi provocară o stare de panică și un sentiment

de vinovăție atât de acut, încât fu tentat să o rupă la fugă. Avu nevoie de întreaga lui stăpânire de sine pentru a-și înăbuși acel instinct și a rămâne pe loc.

– Cu toate acestea, se forță el să continue, simt că este de datoria mea să te atenționez împotriva încurajării excesive a oricărui bărbat.

– Cum adică?

Curiozitatea ei părea sinceră, în timp ce el începea să se simtă depășit de situație.

– Rochia ta, spuse el gesticulând spre ea, sperând că era o explicație suficientă.

– Este ceva în neregulă cu ea? întrebă Lady Amelia, părând de-a dreptul îngrijorată.

– Păi... Închizând ochii pentru o clipă, Thomas se întrebă cum putea să îi explice mai bine și hotărî să fie sincer. Este ușor riscantă.

– Ah!

Ea strânse din buze și își încrucișă brațele la piept, parcă pentru a-i respinge evaluarea critică.

Apoi se întâmplă cel mai rău lucru cu putință. Lady Amelia îi întoarse spatele, dar nu înainte ca Thomas să îi observe licărul umed din ochi.

– Lady Amelia?

– Să știi că nu a fost ideea mea ca decolteul să fie croit atât de adânc. Ar fi trebuit să îmi dau seama că nu vei aproba rochia, din moment ce niciodată... Ridică mâna și își șterse obrazul. Dând din cap, se întoarse din nou spre el cu o hotărâre la care Thomas nu se așteptase. Dintr-un anume motiv, întotdeauna mă surprinzi făcând ceva greșit, fie că este vorba despre căzături din copac, pași stângaci în timpul unui dans sau încheierea unor afaceri dubioase. În seara asta, chiar speram să am parte de aprobarea ta, dar îmi dau seama că port rochia nepotrivită.

– Milady, eu m-am referit la rochie în sensul bun.

– Știu. Nu pot da vina decât pe așteptările mele naive pentru felul în care mă simt acum.

– Și cum anume te simți?

Thomas avusese intenții bune cu acel sfat, dar, în schimb, o rănise. Această revelație nu îi pică foarte bine. Ar fi vrut să o strângă în brațe și să îi șoptească vorbe mângâietoare la ureche. Probabil că aceea nu ar fi fost o idee prea bună din moment ce erau în public, iar

el nu avea nici cea mai mică intenție de a încheia o logodnă pripită, fără a mai aminti ce putea crede ea despre un asemenea gest intim. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Lady Amelia să creadă că interesul lui față de ea depășea granițele prieteniei. Ceea ce nu era cazul.

– Nu contează, spuse ea zâmbind, în ciuda durerii care i se citea în ochi. Poate că ar trebui să ne întoarcem înăuntru și să ne bucurăm de restul serii.

– Mai este ceva.

Thomas trebuia să îndrepte situația. Prin urmare, deși știa că probabil era o idee groaznică și că intenționase să o ajute în privința problemei ei financiare doar sugerându-i să găzduiască un eveniment caritabil de strângere de fonduri, se trezi spunând:

– Nu îți voi împrumuta fondurile de care ai nevoie pentru a-l plăti pe domnul Gorrell, ci ți le voi *oferi* drept donație.

Ea încremeni pentru o secundă, apoi fu cuprinsă de o bucurie reținută.

– Adevărat?

Nu mai exista cale de întoarcere, așa că Thomas încuviință din cap.

– Cu câteva condiții, spuse el.

Poate că era cea mai generoasă ofertă din viața lui în acel moment, dar nu avea de gând să o facă fără a se asigura că ea avea să se implice total în acel proiect.

– Orice, fac absolut orice!

Thomas s-ar fi putut gândi la câteva lucruri pe care le-ar fi vrut în schimb, dar ar fi fost stupid și periculos să se lase pradă acelor gânduri, așa că își mușcă limba și se concentră asupra caracterului practic al situației.

– În primul rând, mă aștept să schițezi un plan de lucru, ca să pot aprecia cheltuielile și lucrările necesare în acest demers.

Lady Amelia dădu să vorbească, dar el ridică mâna și continuă:

– Apoi trebuie să le spui mamei mele și lui Lady Everly despre proiect și despre implicarea ta. La urma urmei, trebuie să obții aprobarea lor.

Amelia îl privi lung. Picioarele îi tremurau sub rochie, în timp ce corpul îi era străbătut de fiori sălbatici. Cuvintele lui despre rochie o deranjaseră mai mult decât ar fi trebuit. Dar și mai rău era că Thomas

văzuse cât de devastată fusese de dezaprobarea lui. Prin urmare, o privise într-un mod pe care ea ar fi preferat să îl uite cât mai iute posibil – o privise cu milă. Dar chiar în timp ce își dorea să fie cât mai departe de el, Coventry o surprinsese cu acea ofertă incredibilă.

– Înțeleg. Nu avea să fie ușor să le spună ducesei și lui Lady Everly, dar Amelia era pregătită să se supună cerințelor lui pentru a-și atinge scopul. Ce-ar fi să treci mâine după-amiază pe la noi? Voi fi pregătită cu un plan. Și le voi spune totul mamei tale și contesei.

– Este imposibil să pregătești un plan atât de rapid, zise Coventry, privind-o precaut. Chestiunile acestea durează săptămâni, poate chiar luni.

– Eu nu am atât timp la dispoziție, replică Amelia. Știa că se confrunta cu o adevărată provocare, dar bărbatul o subestima dacă avea impresia că ea nu își făcuse nici un fel de calcule înainte de a-l aborda pe domnul Gorrell. Ai încredere, Excelență, continuă Amelia. Voi avea planul gata până mâine după-amiază.

El încă nu părea convins, dar nu o contrazise. Din fericire, chipul lui se relaxă, ceea ce fu o ușurare pentru ea. Amelia nu știuse ce să înțeleagă din modul în care Coventry o studiase mai devreme. Parcă i se încețoșaseră ochii când îi vorbise despre rochie. Aproape că se așteptase ca el să o înșface de mână, cum făcuse în casa dărăpănată, și să o certe pentru îndrăzneala de a purta o creație de inspirație franțuzească.

Se părea că ducelui *nu* îi plăceau decolteurile adânci, lucru care tăiase din elanul Ameliei, cu toate că se simțise frumoasă și sofisticată până în acel moment. Remarca lui o făcuse să se simtă ridicol pentru că își închipuise că o simplă rochie putea schimba ceva, că putea transforma în mod miraculos percepția lui despre ea. Nu că s-ar fi așteptat ca el să îi cadă la picioare, dar ar fi fost drăguț să primească o oarecare apreciere masculină din partea lui.

– Referitor la comentariul meu de mai devreme, începu Coventry, parcă citindu-i gândurile, îmi pare rău pentru efectul pe care l-au avut cuvintele mele asupra ta, dar, în calitate de prieten, simt că este datoria mea să fiu sincer cu tine.

– Înțeleg. Cât despre casă... începu Amelia, vrând să uite subiectul legat de rochie.

– Dar nu am fost... sincer. Nu pe deplin.

Uimită, ridică privirea.

– Ce vrei să spui?

Coventry o privi pentru un moment îndelungat, iar Amelia își simți genunchii tremurând.

– Arăți uimitor, șopti el în cele din urmă, atât de încet, încât ea abia îl auzi. Știu că se poate să fi sugerat opusul și îmi cer iertare pentru acest lucru. Doar că... Oftă adânc. Bărbații, în sinea lor, sunt niște ticăloși primitivi. Nu pentru că ar vrea să fie, ci pentru că așa le este firea. Sunt învățați să își suprime instinctele în societate. Și o fac, în mare parte, dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să fii precaută.

– Îți faci griji că un bărbat ar putea fi copleșit de dorință dacă m-ar vedea astfel? Amelia nu se putu abține să nu râdă. Cred că este absurd!

Mâna lui îi înșfăcă brusc încheietura, iar focul îi ardea în ochi.

– Nu subestima puterea pe care o ai, rosti Coventry, strângându-i mai tare mâna. Ai fost scoasă la expoziție în seara asta de către mama mea și de Lady Everly. Singura problemă este că majoritatea bărbaților te văd ca pe o delicatesă bună de devorat. Toți știu că pentru tine va urma probabil căsătoria, dar nu le pasă. Pentru că dorința lor de a avea ceea ce ai tu de oferit este mai puternică decât bunul lor simț.

Asprimea vorbelor lui îi trimise un fior de teamă pe șira spinării. Cu toate acestea, ținu fruntea sus și încercă să nu se lase intimidată, ceea ce era inutil, din moment ce nici un bărbat nu o intimidase vreodată mai mult ca el. Nu, nu erau deloc potriviți unul pentru celălalt, iar ea ar fi făcut bine să se gândească la orice alt gentleman în afară de el. Dar oricât de mult ar fi încercat, nu putea nega atracția pe care o simțea față de Coventry. Nici măcar când el îi strângea încheietura și îi spunea cele mai jignitoare lucruri.

– Sugerezi că le-aș permite să mă distrugă astfel?

Cuvintele ei părură să îl trezească pe Coventry la realitate. Eliberându-i încheietura, își trecu mâinile prin păr și băigui o înjurătură.

– Nu. Da. Nu știu.

O privi lung, de parcă Amelia ar fi fost o enigmă greu de rezolvat.

– Fratele tău m-a rugat să te protejez în lipsa lui și ar fi o neglijență din partea mea să nu îți spun aceste lucruri.

Măcar era sincer, așa că poate trebuia să fie și ea.

– Ai dreptate. Rochia este exagerată. Am știut asta în clipa când croitoresei i s-a cerut să adâncească decolteul, dar mama ta și Lady Everly au insistat în privința modificării, susținând că este

în avantajul meu. Nu știu încă suficient de multe despre felul în care reacționează înalta societate ca să le pot contrazice, de vreme ce ele fac tot ce pot pentru a mă ajuta.

Chipul lui se relaxă vizibil.

– Atunci, vei purta o ținută mai decentă în viitor?

– Da.

Încuviințând din cap parcă pentru a pecetlui înțelegerea, Coventry îi oferi brațul lui.

– Cred că valsul va începe în curând, spuse el, în timp ce Amelia își puse mâna peste mușchii fermi de sub fracul său. Să ne întoarcem înăuntru ca nu cumva să riscăm să îl ratăm.

Fără să scoată un cuvânt, Amelia îi permise să o conducă înapoi în salon. Așteptase nerăbdătoare dansul acela întreaga seară, iar recenta lor conversație nu avea să schimbe acest lucru. Pur și simplu, avea să îi amintească faptul că el nu ar fi luat niciodată în calcul ideea de a o transforma în ducesa lui.

Capitolul 9

Privind mingea roșie din lemn rostogolindu-se pe pământ, Amelia parcă ar fi vrut să o împingă cu puterea minții. Încă puțin, doar câțiva centimetri... Se opri chiar înaintea portiței spre care se îndreptase.

– E rândul meu acum? întrebă Juliette, care stătea la câțiva pași distanță, lângă domnul Lowell și domnul Burton, ambii veniți în vizită pentru a treia zi consecutiv. Sperând să evite monotonia politeților din timpul ceaiului, Amelia sugerase să se bucure de vremea frumoasă printr-un joc de crochet.

– Așa cred, spuse domnul Burton, un gentilom fermier cu un venit impresionant și o expresie voioasă.

Dându-se deoparte, Amelia o urmări pe sora ei luându-și poziția și legănând ciocanul spre țintă. Mingea zbură prin iarbă în direcția corectă, dar rată portițele de pe parcurs.

– Permiteți-mi să vă ajut, strigă domnul Burton, pornind către Juliette. După balul Elmwood, el și Lowell veniseră în fiecare zi.

Ceea ce se părea că îl ținuse pe Coventry la distanță. Venise a doua zi, așa cum promisese, dar nu intrase în casă. Îi trimisese vorbă prin Pierson, spunându-i că avea să revină altă dată, când ea nu era ocupată cu alți oaspeți.

Acest lucru se repetă duminică, lucru ce o făcu pe Amelia să îl informeze pe Pierson în acea dimineață că trebuia să îi conducă imediat pe Coventry și pe mama lui în salon, dacă aceștia ar fi venit în vizită. La urma urmei, mai era doar o zi până la întâlnirea cu domnul Gorrell, așa că era absolut necesar să îl convingă pe Coventry să facă donația despre care vorbiseră.

– Poate că mâine am putea merge la o plimbare cu trăsura, sugeră Lowell, venind mai aproape de Amelia.

Părul lui negru avea un farmec aparte din pricina vântului care i-l tot învolbura. Era un bărbat atrăgător, fără îndoială, iar Amelia știa că era norocoasă să aibă parte de atenția lui. Situația putea

fi mult mai rea. Și nici Burton nu era de lepădat. Nu avea frumusețea clasică a lui Lowell, dar avea un aer blând și plăcut, care îl făcea foarte atrăgător.

– Este posibil să fim nevoiți să o lăsăm pentru altă zi, spuse Amelia. Poate spre sfârșitul săptămânii?

Lowell o privi sobru.

– Atât timp cât nu încercați să mă îndepărtați.

– Desigur că nu, răspunse Amelia zâmbindu-i, în speranța că astfel avea să îi alunge acea temere. Știți că îmi place compania dumneavoastră.

Ceea ce era adevărat. În primul rând, i se părea fascinant interesul lui pentru jocuri. În al doilea rând, se descurca de minune să-i distragă gândurile de la adevăratele dorințe ale inimii ei. Dacă s-ar fi căsătorit cu el, Amelia presupuse că ar fi fost mulțumită, chiar dacă ar fi lipsit pasiunea. Omul nu părea să fie capabil să stârnească asemenea emoții în ea. Nici Burton.

Da, un singur bărbat era capabil de acel lucru, iar el... Amelia clipi, privind spre treptele care coborau spre peluză. Pentru că acolo era el, mergând relaxat spre ea. Amelia simți fluturi în stomac.

Purtând o haină verde și pantaloni gri, pantofii lustruiți licărindu-i în soarele amiezii, Coventry avea un aer nonșalant și lejer, în plină contradicție cu privirea lui încruntată și pătrunzătoare. Din cine știe ce motiv straniu, nu părea deloc încântat, deși părea să facă un efort pentru a-și ascunde nemulțumirea în spatele unui zâmbet forțat.

– Milady, o salută el după ce ocoli traseul de crochet și ajunse lângă ei. Își scoase pălăria în semn de salut către Lowell și Burton, care li se alăturară după ce o ajutaseră pe Juliette. Domnilor. Apoi, privind spre Juliette și spuse: Se pare că vă distrați de minune aici.

– Lady Amelia și Lady Juliette sunt foarte primitoare, o companie mult mai interesantă decât majoritatea tinerelor domnișoare din cercurile noastre, remarcă domnul Burton.

– Are dreptate, adăugă Lowell, iar ochii săi îi întâlniră pe ai Ameliei. Nu vă pot spune cât de bucuros am fost când ați sugerat să jucăm crochet. Cele mai multe domnișoare nu s-ar fi gândit niciodată să le facă această sugestie musafirilor lor.

– Oh! Amelia se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșeală, dar apoi alungă acel gând, din moment ce Lady Everly aprobase jocul. Pur

și simplu, m-am gândit că ar fi o schimbare înviorătoare de la contemplarea vremii.

Domnul Burton zâmbi.

– Câtă dreptate aveți, milady!

Coventry nu păru să fie de acord.

– Cu toate acestea, eu și mama încercăm de trei zile să vorbim cu dumneata, iar de fiecare dată când venim în vizită, sunteți ocupată, spuse el, aruncându-le o privire cu subînțeles celor doi bărbați.

– Vă cer iertare, fu tot ce se gândi Amelia să spună, din moment ce și ea voia să aibă o discuție cu el.

Dar ar fi fost nepoliticos din partea ei să își întoarcă musafirii din drum.

– Nu, noi suntem cei care ar trebui să vă ceară scuze, spuse domnul Lowell. V-am monopolizat timpul, Lady Amelia, dar este dificil să nu facem acest lucru când sunteți atât de minunată și de agreabilă.

– Sunteți amabil, spuse ea, încercând din răsputeri să nu roșească. Curios era că nu complimentul lui Lowell o făcu să se simtă înfierbântată și nesigură, ci privirea pătrunzătoare a lui Coventry.

– Vom pleca acum, spuse domnul Burton, iar domnul Lowell încuviință din cap.

– Da, vom pleca.

Amelia și Coventry îi conduseră până la ușa din față, unde Pierson le înmână celor doi bărbați pălăriile și mănușile. Domnul Burton le ură tuturor o zi bună și ieși din casă.

– Atunci să aduc brișca joi? întrebă domnul Lowell înainte de a pleca și el.

– Da, cred că este în regulă joi, spuse Amelia, fiind pe deplin conștientă de silueta impunătoare a lui Coventry în spatele ei în foaier. La ce oră v-ați gândit?

– La ora 11?

– Perfect.

Așteptă ca Pierson să închidă ușa și să dispară pe un hol din apropriere înainte ca ea să i se adreseze lui Coventry.

– Pari supărat din nou.

– Doar pentru este mai dificil să obțin o audiență la tine decât la rege.

Amelia nu fu capabilă să își abțină zâmbetul la auzul tonului său morocănos.

– Poate că te va ajuta o ceașcă de cafea.

– Nu ceai?

– Tu nu... „Nu preferi ceaiul." Se opri degrabă, conștientă că fusese pe cale să dezvăluie cât de atentă fusese la gusturile lui. Cafeaua este mai înviorătoare, cred. Doar dacă nu cumva preferi un pahar de coniac, desigur.

– Mulțumesc, dar cafeaua ar fi minunată în acest moment.

Intrând în salon, Amelia o salută pe ducesă înainte de a suna clopoțelul pentru a chema servitoarea, care sosi imediat. Îi dădu ordine, iar servitoare plecă, închizând ușa în urma ei.

– Poate că ar trebui să o chem pe Juliette, zise Amelia.

– Ne-a cerut permisiunea de a profita de vremea frumoasă pentru a picta, îi explică Lady Everly.

– Înțeleg, rosti Amelia, împreunându-și mâinile pe genunchi. Era conștientă de faptul că era privită cu nerăbdare de Coventry. Așa că trase aer în piept și se încurajă pentru bătălia care o aștepta. Trebuie să vă mărturisesc ceva.

Tăcere. Amelia le privi pe Lady Everly și pe ducesa de Coventry. Ambele femei îi ofereau atenția lor deplină. Din moment ce nu avea altă soluție pentru a obține ajutorul lui Coventry, Amelia nu mai ezită nici o secundă în plus și spuse:

– Am achiziționat o casă.

Lady Everly clipi în timp ce ducesa văduvă o privea confuză.

– O casă? întrebă ea.

Amelia încuviință din cap.

– Trebuie să mai fac o plată, dar de îndată ce o voi face, va fi a mea.

– Nu înțeleg, spuse Lady Everly. O casă nu este un obiect peste care dai pur și simplu când mergi la cumpărături și gata, o cumperi.

– Majoritatea tinerelor domnișoare și-ar cumpăra panglici și funde, băigui ducesa, iar Coventry tuși.

Amelia aruncă o privire în direcția lui și observă că bărbatul zâmbea încrezut. De fapt, părea că încerca să își abțină zâmbetul, iar din acest motiv, gura îi era schimonosită într-un mod straniu. Dar era imposibil să nu îi vezi zâmbetul.

– Am văzut-o într-un anunț în *Mayfair Chronicle* și i-am făcut o vizită domnului Gorrell, avocatul responsabil cu vânzarea casei, explică Amelia. Clădirea a fost moștenită de o femeie necăsătorită, care a murit anul acesta, în urmă cu câteva luni. Nu a avut cui să o lase,

astfel că i-a spus domnului Gorrell că poate face orice dorește cu ea. Dumnealui a ales să o vândă.

– Domnul Gorrell, spui? întrebă ducesa, aruncându-i o privire fiului ei. Nu este avocatul acela șiret?

– Da, răspunse Coventry fără vreun alt comentariu.

Dar acel singur cuvânt fu suficient pentru a o neliniști pe Amelia și a o face să se simtă naivă pentru că nu îl investigase pe domnul Gorrell înainte de a intra într-o afacere cu el.

– Și unde este localizată această casă a ta? întrebă Lady Everly.

– În capătul High Street. Chiar la intersecția cu Bainbridge.

– Dar este în St. Giles! spuse șocată Lady Everly, expresia chipului ei schimbându-se brusc.

– Aproape, zise Amelia, nu chiar acolo.

Lady Everly o privi lung.

– Aș zice că foarte aproape, spuse femeia, apoi se aplecă înainte. Fratele tău știe despre asta?

– Oarecum.

– Ce înseamnă asta, mai exact? întrebă Coventry pe un ton sec, sugerându-i să mărturisească totul de îndată. Mi-ai spus că ți-a dat un avans din alocație, așa că am presupus, în mod firesc, că este la curent cu toate detaliile.

– Ei bine... Amelia încercă din răsputeri să nu își plece privirea ori să se foiască, din moment ce devenise subiectul a trei priviri curioase. Fratele meu știe că aveam de gând să cumpăr o casă ce ar avea nevoie de câteva reparații minore.

– Câteva reparații minore? întrebă uimit Coventry.

– I-am spus că este o bună investiție, iar din moment ce el știe cât de... neîmplinită m-am simțit de când ne-am mutat aici, a fost de acord să mă susțină în acest demers.

– Probabil pentru că avea impresia că vrei să cumperi una dintre casele vechi din Mayfair, să îi aduci câteva retușuri și să o vinzi pentru profit.

Amelia nu putea nega acuzația lui Coventry. Adevărul era că nu fusese complet sinceră cu Raphe din simplu motiv că voia să se descurce singură cu această chestiune. Cu cât știa mai puține, cu atât avea să intervină mai rar ori să îi refuze planul.

– Nu i-am menționat locația exactă.

Îi spusese doar că este undeva pe High Street.

Servitoarea intră chiar în acel moment, agitându-se pe lângă masă după ce lăsă tava jos și începând să aranjeze ceștile și farfurioarele. După ce ieși din salon, Amelia se întinse spre ceainic, bucuroasă că, pentru un moment, își putea îndrepta atenția asupra altui lucru. Apoi îi turnă cafea lui Coventry și le oferi tuturor biscuiți.

– Amelia, spuse Lady Everly, luându-și ceașca și punându-și ambele mâini în jurul delicatului porțelan. Aș vrea să știu ce plănuiești să faci în continuare. Din câte am reușit să înțeleg din această conversație surprinzătoare, încă îi datorezi bani domnului Gorrell, iar casa pe care ai cumpărat-o nu este într-o stare foarte bună. Corect?

– Da, milady. Trebuie să îi mai plătesc domnului Gorrell 2 500 de lire.

– Dumnezeule! icni ducesa.

– Din moment ce Lady Amelia este ușor strâmtorată în privința banilor, spuse Coventry, m-am oferit să acopăr fondurile necesare.

– Ca împrumut, sper, zise ducesa.

Coventry se lăsă pe spate în scaun și întinse picioarele.

– Ca donație.

Mama lui îl privi uluită.

– Ești la fel de scrântit ca ea! Nimeni nu donează o sumă atât de mare, indiferent cât de înstărit ar fi. Poate doar pentru a susține o cauză viabilă.

– Cred că aceasta are potențialul de a fi o asemenea cauză.

Pentru prima dată de când începuse discuția, Amelia se simți sprijinită și înțeleasă, ceea ce o calmă, dându-i încrederea că putea duce conversația la bun sfârșit. Recunoștința ei pentru ajutorul lui Coventry nici că ar fi putut fi mai mare în acel moment.

– Abia aștept să aud în ce fel, replică Lady Everly.

Coventry întâlni privirea Ameliei și încuviință din cap.

– Continuă. Explică-le!

– Îmi doresc să înființez o școală.

Apoi le povesti despre propriile experiențe din copilărie, despre cât de greu îi fusese să crească în acea parte a orașului și despre cât de puțină educație primesc copiii săraci, scăzându-le astfel șansele de a face ceva cu viețile lor și de a scăpa de sărăcia în care se născuseră.

– Este o lume nedreaptă, spuse ea. Dar, dacă aș putea face asta, atunci ar putea exista puțină speranță măcar pentru un coltișor din ea.

– Nu există nici o îndoială în privința bunătății inimii tale, Lady Amelia, spuse ducesa de Coventry. Nu mă pot gândi la nici o altă tânără domnișoară care să fie dispusă să treacă de atâtea obstacole pentru a face un asemenea lucru pentru alții.

– Este un proiect important, adăugă Coventry. Acesta este motivul donației mele, deși e însoțită de câteva condiții. Una dintre ele este întocmai aceasta: ca Lady Amelia să vă spună despre acest proiect.

– A fost înțelept din partea ta, zise Lady Everly. Cu sprijinul nostru, sunt convinsă că această școală va avea începutul pe care îl merită. Dar cred că ar fi prudent să discutăm aspectele financiare ale unui asemenea proiect și amănuntele conducerii unei afaceri precum aceasta.

– Ceea ce ne aduce la cea de-a doua condiție a mea, spuse Coventry, privind-o pe Amelia. Este gata planul de afaceri?

Incapabilă să își ascundă entuziasmul, Amelia se scuză și merse să îl aducă. Abia dacă pusese geană pe geană în noaptea de după bal, din moment ce se așteptase să i-l prezinte în ziua imediat următoare. Cum acest lucru nu se întâmplase, se folosise de timpul suplimentar pentru a îmbunătăți planul, adăugând câteva schițe și scheme pentru îmbunătățirea aspectului.

– Acesta este, spuse ea când se întoarse în salon.

Coventry rămase cu gura căscată când o văzu intrând în încăpere cu suluri de hârtie sub braț și cu trei dosare în mâini. Se ridică degrabă să o ajute, adunând câteva dintre hârtiile care începuseră să cadă pe podea.

– După cum puteți vedea, am câteva lucruri să vă arăt, spuse Amelia, încântată de expresiile lor surprinse, sperând că, în curând, aveau să înțeleagă că nu cumpărase casa fără să gândească la câteva aspecte.

Își reluă locul pe canapea și deschise unul dintre dosare. Înăuntru erau documentele pe care le primise de la domnul Gorrell – informații despre anul în care fusese construită casa, dimensiunile ei, numărul de camere și alte detalii, împreună cu dovezile plăților taxelor proprietarului anterior și costurile totale ale întreținerii casei. Toate aceste cifre fuseseră notate clar într-un registru ce acoperea trei decenii.

– A fost foarte util să am aceste evidențe contabile, spuse Amelia, întinzându-i dosarul lui Coventry. Mi-au ușurat calculele, din

moment ce nu am experiență la administrarea unei case de asemenea dimensiuni. Desigur, salariile profesorilor vor fi puțin mai mari decât ale servitorilor – cred că s-ar cuveni să fie egale cu cel al administratorului casei.

– Probabil că salariile vor depinde de calificările fiecărui profesor, sublinie Lady Everly.

Amelia fu de acord cu ea și luă al doilea dosar.

– După ce am văzut casa pentru prima dată, în urmă cu câteva săptămâni, am hotărât să calculez un cost aproximativ al reparațiilor.

Coventry ridică privirea din hârtiile pe care le răsfoia – în ochii i se citea interesul.

– Așa că am mers la un țiglar, la un geamgiu, la doi tâmplari și la câțiva muncitori, continuă ea.

Lady Everly dădu din cap, nevenindu-i să creadă.

– Când Dumnezeu ai avut timp?

Amelia ridică din umeri.

– Nu a fost chiar atât de greu. Poți face foarte multe lucruri într-o zi dacă te trezești foarte devreme. Nimeni nu comentă, astfel că Amelia deschise alt dosar. Toate ofertele lor sunt enumerate aici, completate cu descrierile reparațiilor necesare. Îi dădu dosarul lui Coventry, care studie surprins informațiile strânse de ea. Cel mai mic cost aproximativ pe care l-am obținut, continuă Amelia, este de 300 de lire. Cel mai mare ar fi undeva în jur de 800. Totul depinde de calitatea materialelor folosite și de muncitorii pe care i-am angaja.

– Ai făcut toate aceste lucruri în doar câteva săptămâni? întrebă Coventry.

Amelia ridică din umeri.

– Nu duc lipsă de hotărâre.

– Într-adevăr, spuse Lady Everly, afișând un zâmbet care sugera că era foarte impresionată de realizările Ameliei până la momentul respectiv.

Ducesa păru să fie de acord.

– Ai fi o secretară fantastică, spuse ea, ochii licărindu-i amuzați.

– Iar aici, continuă Amelia, pentru că încă nu terminase, sunt observațiile mele despre cum plănuiesc să renovez fiecare cameră, cu costurile separate scrise în josul paginii. Am și o listă cu profesorii de care vom avea nevoie și cu materiile pe care mi-ar plăcea să se predea la școală. Matematica și engleza vor fi cele principale, împreună

cu istoria, geografia și știința. Mi-ar plăcea să adaug noțiuni elementare de limba franceză, câteva cursuri de artă și o introducere în filosofie și logică. Vor fi grupuri mixte – băieți și fete, în scopul eficientizării predării –, deși materiile specifice, precum tâmplăria și gătitul, vor fi predate separat.

– Este un plan foarte înnoitor, spuse Coventry, încă studiind hârtiile de pe genunchi. Cu capul plecat, luă un biscuit și mușcă din el, apoi ridică privirea spre Amelia și spuse: Nu cred că va mai exista o școală ca aceasta.

– Dacă vei reuși să îți îndeplinești acest vis, draga mea, spuse Lady Everly, aristocrația chiar ar putea dori să își trimită copiii acolo.

Zâmbind, Amelia dădu din cap.

– Mă tem că nu este pentru ei. Nu voi permite copiilor din familii înstărite, care își pot permite să meargă la Harrow sau Eton, să fure locurile celor săraci. În plus, mă îndoiesc că vor dori să fie în aceeași clasă cu cineva care nu are același statut social.

Ducesa de Coventry se încruntă.

– Cred că se poate să ai dreptate în această privință.

Lady Everly fu și ea de acord și spuse:

– Haideți să vorbim despre cum intenționezi să obții fondurile necesare pentru a administra locul acesta. Dacă vrei ca școala să fie gratuită, așa cum bănuiesc, donația lui Coventry nu va fi suficientă.

– M-am gândit și eu puțin la această chestiune, spuse Coventry, interesul lui surprinzând-o pe Amelia. Spitalul St. Agatha funcționează în totalitate din donații caritabile și evenimente de strângeri de fonduri. Poate că sistemul acesta ar funcționa și pentru școală.

– Nu este o idee rea, spuse mama lui. Dimpotrivă.

Amelia fu de acord.

– Am putea găzdui o petrecere în grădină cât încă este vreme frumoasă. Putem include chiar și o tombolă.

Înclinând ușor capul, Coventry îi întâlni privirea, privind-o în ochi pentru un moment îndelungat.

– Îmi place ideea, spuse el în cele din urmă.

Pe Amelia o copleși entuziasmul, simțindu-se de-a dreptul amețită. Nu doar că planul îi era acceptat, dar Coventry chiar aproba modul în care ea vedea lucrurile. Mai mult decât atât, zâmbetul relaxat pe care i-l oferise și scânteia din ochii lui sugerau că era chiar impresionat.

– De asemenea, mă gândeam să oferim cursuri pentru adulți, contra cost, spuse ea. Nu știu cât succes ar avea, dar ar putea învăța pictură, lucru manual, franceză... aceleași materii predate copiilor, dar numai o zi sau poate două pe săptămână.

– Asta ar necesita ca profesorii să lucreze până târziu. Poate că nu vor dori să facă acest lucru, sublinie Coventry.

– Desigur. Dar câștigurile ar fi suplimentate. Totul depinde de cât de motivați ar fi. În orice caz, e doar un detaliu, m-am gândit să-i întreb și acest lucru când voi avea o întrevedere cu ei pentru aceste posturi. Iar aici, până ce nu uităm, sunt câteva schițe și planuri pentru etaje.

Amelia luă sulurile de hârtie, dezlegă panglicile care le țineau legate, împinse farfuria cu biscuiți și întinse pe masă prima schiță.

Toți ceilalți se aplecară și priviră.

– Tu ai făcut asta? întrebă Coventry, degetul lui trasând conturul camerei de zi.

Amelia încuviință din cap.

– Veți vedea că am împărțit câteva dintre spațiile mai mari, precum sala de bal, pentru a face loc altor clase.

– Talentată, inteligentă și creativă, băigui ducesa văduvă. Vai și amar de cel care te subestimează, milady!

Apreciind complimentul și atenția pe care toți o acordau planului ei de renovare și importanța clădirii pentru comunitate, Amelia le răspunse încântată la restul întrebărilor.

– Mâine te voi însoți la biroul domnului Gorrell și te voi ajuta cu plata finală, îi spuse Coventry după ce strânse toate documentele laolaltă.

Amelia îi mulțumi și nu se putu abține să nu zâmbească drept răspuns la privirea lui caldă, pentru că în ochii lui mai citea ceva – un fel de uimire, de parcă el o vedea pentru prima dată și i se părea că era... altfel decât înainte.

– Te-ai descurcat bine astăzi, spuse Lady Everly de îndată ce plecară ducele și mama lui. Era timpul să îți aprecieze adevărata valoare, care, să fiu sinceră, este mult mai mare decât mi-am închipuit. Ideea aceasta a ta și abilitatea de a-ți urma planurile până la capăt, când femeile sunt considerate ființe capabile doar să se mărite și să aibă copii, sunt remarcabile. Iar Coventry a observat acest lucru.

– Cel mai important este că am reușit să îl conving să mă ajute, după ce, inițial, nu a fost de acord cu ideea mea.

– Sigur că acesta este cel mai important lucru, spuse sec Lady Everly. Interesul tău personal pentru el este total neînsemnat.

Amelia încremeni.

– Interesul meu personal?

Lady Everly zâmbi compătimitoare.

– Draga mea, observ că nu îl scapi din ochi oriunde merge, iar privirea ta când dansați împreună este atât de plină de dorință, încât ar trebui să fii orb să nu vezi că ai sentimente pentru el.

– Oh, Dumnezeule! spuse Amelia, simțind că o străbătu un fior. Credeți că mama lui știe? Un gând și mai groaznic îi trecu prin minte. Credeți că *el* știe?

– Mama lui este o femeie înțeleaptă. Nu am nici o îndoială că și-a dat seama, răspunse contesa, apoi tăcu pentru o clipă, timp în care Amelia își ținu răsuflarea nerăbdătoare. Însă fiul ei este complet inconștient de acest lucru, după părerea mea. Ceea ce probabil este bine, din moment ce acum ai oportunitatea de a-l curta fără ca el să știe.

– Să îl curtez? Amelia o privi lung pe femeia de vârstă mijlocie ai cărei ochi licăreau neastâmpărați. O femeie nu poate curta un bărbat.

– De ce nu? Proiectul acesta ți-a oferit ocazia perfectă Amelia. Aveți șansa să petreceți mai mult timp împreună, pentru ca el să vadă cât de mult valorezi.

– Vă rog să vă opriți, spuse Amelia, nefiind prea sigură că putea suporta ideea de a-și pune speranțele într-un asemenea vis. Nu cred că mi-ar plăcea să mă căsătoresc cu el, nici dacă m-ar cere de soție.

Lady Everly căscă ochii, apoi îi miji bănuitoare.

– Ce a făcut?

– Mai degrabă ce am făcut eu, răspunse Amelia, dând din cap în timp ce își aminti întâlnirea lor de la casa dărăpănată. A fost foarte furios pe mine când și-a dat seama că am mințit în privința unei dureri de cap ca să pot merge să mă întâlnesc cu domnul Gorrell. Nu l-am mai văzut niciodată astfel. Parcă era alt om, aproape înspăimântător. Nu pentru că mă temeam de el. Judecata lui m-a pus pe gânduri.

Oftând, Lady Everly încuviință din cap.

– Fără îndoială că ar fi trebuit să fii sinceră și să nu fi mers în partea aceea a orașului neînsoțită.

– Dar reacția lui Coventry...

– Poate că a fost exagerată, dar este un om cu principii, Amelia. Cred că știi asta. Prin urmare, dacă a jurat să te protejeze, iar tu i-ai zădărnicit în mod intenționat această promisiune făcută fratelui tău, nu poți fi prea surprinsă de furia lui.

Lady Everly întinse mâna și o luă pe a Ameliei într-a ei, strângând-o ușor și apoi eliberând-o.

– Important e că acum îi poți dovedi că ai făcut asta dintr-un motiv întemeiat. Ascultă-mă, astăzi l-ai zăpăcit, într-un sens foarte bun, iar dacă vei continua astfel, nu va avea de ales și se va îndrăgosti de tine.

Uluită și ametită de anticiparea femeii, Amelia nu spuse nimic. Dar în timp ce o urmă pe Lady Everly înapoi în salon pentru a-și lua documentele, nu putu nega fiorul de entuziasm care o străbătu. Poate că, la urma urmei, exista o șansă de a-i câștiga inima lui Coventry. Probabil că era o șansă măruntă, dar, atât timp cât exista, ar fi fost nebună dacă nu profita de ea.

Capitolul 10

După ce se tot gândise ce să poarte în timp ce mersese la culcare cu o seară în urmă, Amelia alese, în cele din urmă, o rochie albă cu broderie de un albastru-închis pe mâneci și la poale. Corsajul avea un decolteu modest și era împodobit cu o panglică frumoasă din mătase, care îi îmbrățișa trupul și îi curgea ușor pe spate. Când sosi Coventry pentru a o însoți la domnul Gorrell, Amelia era mulțumită de înfățișarea ei. El, desigur, arăta uimitor, ca întotdeauna, purtând o jachetă bleumarin și pantaloni bej. Cizmele, proaspăt lustruite, îi accentuau picioarele lungi nu doar într-un mod elegant, ci și masculin.

– Permite-mi, spuse Coventry după ce își luară la revedere de la Lady Everly și Juliette și coborâră treptele spre trăsura care îi aștepta. Camerista Ameliei, Heather, care avea să o însoțească, alesese să stea lângă vizitiu. Amelia era recunoscătoare pentru acest lucru, bucurându-se că putea vorbi în privat cu Coventry.

El întinse mâna, iar ea se opri, uluită de modul în care razele soarelui îi luminau părul blond, de parcă ar fi fost brăzdat de valuri de miere aurie. Coventry era proaspăt bărbierit, obrajii părându-i atât de fini, încât fu tentată să întindă mâna și să-l atingă.

Bărbatul ridică nerăbdător din sprâncene, iar ea hotărî să nu mai zăbovească. Își puse mâna într-a lui, apoi urcă în trăsură. Urcă și Coventry, așezându-se pe bancheta opusă.

– Arăți minunat astăzi, spuse el în timp ce trăsura porni la drum spre Piccadilly.

– Mulțumesc, Excelență.

Coventry strânse din buze și o studie preț de o clipă.

– Crezi că ar fi posibil să nu-mi mai spui Excelență? Aș prefera să îmi zici Coventry.

– Dar îți spun Coventry, îi aminti ea.

– Da, dar spui destul de des și Excelență, și, sincer, nu prea îmi place.

– Oh! făcu Amelia la auzul vorbelor lui. Credeam că trebuie să folosesc titlurile onorifice cât mai mult posibil, așa că o fac atunci când îmi amintesc.

Coventry râse și se lăsă pe spate, afișând o atitudine complet relaxată.

– Regula aceasta se aplică, în principal, atunci când nu cunoști foarte bine persoana în cauză, dar noi doi suntem prieteni. Fără îndoială, ne cunoaștem de suficientă vreme cât să te simți în largul tău în preajma mea.

– Dar fără numele de botez.

Coventry o privi într-un mod straniu.

– Nu. Nu s-ar cuveni de vreme ce până și mama insistă să mi se adreseze folosind titlul nobiliar.

Amelia oftă.

– Te rog să mă ierți, dar mi se pare groaznic de ciudat și de dificil să mă obișnuiesc cu această regulă. Încă îi spun Raphe fratelui meu. Huntley nu mi se pare deloc firesc.

– Presupun că este o chestiune de obișnuință, spuse el. Aruncă o privi rapidă pe fereastră, apoi își întoarse din nou atenția asupra Ameliei. Pentru cei din societate, este o formă de exprimare a respectului să te adresezi unui gentleman cu titlul nobiliar. Doar un prieten foarte apropiat, din copilărie, să zicem, ar putea să ia în calcul omiterea acestei reguli.

– Dar cred că soțiilor li se permite să li se adreseze pe numele mic.

– Hm... Părerile sunt împărțite în această privință. Probabil că unele dintre ele li se adresează astfel în privat.

– Tu vei permite acest lucru când te vei căsători? întrebă Amelia, cuvintele scăpându-i fără ca măcar să se gândească.

Coventry o privi un moment îndelungat, se foi ușor, părând stingherit, apoi spuse sec:

– Nu știu. Nu m-am gândit la această chestiune, din moment ce nu plănuiesc să îmi găsesc o soție în viitorul apropiat.

Temându-se că se putea să fi atins un punct sensibil, ținând cont de asprimea tonului lui, Amelia bătu în retragere și se gândi la o chestiune care o uimea de-a dreptul.

– Ce nu reușesc eu să înțeleg este cum te adresezi unui grup de doamne care dețin același titlu...

– La ce te referi?

– Păi, să spunem că într-un salon sunt zece ducese și...

– Este un scenariu puțin probabil, din moment ce există doar cinci duci în întreaga Anglie, iar patru dintre ei sunt căsătoriți, rosti Coventry, afișând un zâmbet care părea să o tachineze.

Conștientă de efectul acelui zâmbet asupra stomacului ei, Amelia ripostă:

– Prea bine, să spunem că sunt *patru* ducese într-un salon.

Coventry încuviință din cap, dar zâmbetul nu i se stinse, amețind-o ușor pe Amelia, care deveni foarte atentă la gura lui. Încercând să nu o privească în mod direct, Amelia își fixă privirea asupra ochilor lui și regretă imediat: expresia lor o inundă cu valuri de căldură. Parcă o privea ca un prădător, trădând o dorință mistuitoare în adâncul lui. Nu că Amelia ar fi crezut că expresia lui era mânată de altceva în afară de puțină tachinare. Coventry se distra pe seama ei, atâta tot.

Amelia se adună și continuă:

– Cum faci distincția între ele, când tuturor trebuie să li te adresezi cu Excelență?

– Presupun că te uiți la ducesa cu care vorbești.

Amelia dădu din cap dezaprobator.

– Ar fi mult mai simplu să le folosești numele. Îți închipui cum ar decurge o conversație între ele? Cred că ar fi foarte derutant.

– Din nou, scenariul este puțin probabil. Două dintre ducese nu mai vin în vizită în oraș din pricina vârstei înaintate.

– Dar cu siguranță...

– Milady, doar folosește titlurile nobiliare. Nu poți da greș astfel.

Amelia nu era convinsă că el avea dreptate. Se putea gândi la cel puțin o modalitatea în care *ea* putea da greș astfel, dar hotărî să abandoneze subiectul, întrucât trăsura se opri, iar Coventry își întoarse atenția spre portieră.

Intrară în casa din oraș în care domnul Gorrell își instalase biroul și așteptară doar cinci minute în sala de primire până ca avocatul să le vină în întâmpinare.

– Excelență, spuse bărbatul, fără să arunce măcar o privire în direcția Ameliei. Ce surpriză plăcută! Îi conduse spre biroul său și gesticulă spre un scaun. Vă rog, luați loc și spuneți-mi cum vă pot fi de folos.

Rămânând în picioare, Coventry îl studie preț de o clipă.

– Ați putea începe prin a o întâmpina cum se cuvine pe Lady Amelia.

Amelia parcă fusese invizibilă în încăpere până în acel moment, materializându-se doar la menționarea numelui ei de către Coventry. Domnul Gorrell făcu ochii mari. Își îndreptă atenția asupra Ameliei și apoi se porni într-o rafală de scuze grăbite, în tot acest timp aruncând câte o privire precaută spre duce.

– Să înțeleg că această vizită are legătură cu casa de care sunteți interesată? întrebă el în cele din urmă.

– Da, răspunse Amelia, care înaintă și luă loc pe scaun. Mă aflu aici pentru a vă plăti restul datoriei.

– Nu îmi datorați nimic, spuse domnul Gorrell, întorcându-se la locul său din spatele mesei de scris.

Coventry rămase în picioare, aproape de scaunul Ameliei. Îi plăcea acest lucru – să îl știe ferm în spatele ei. Îi dădea putere și curaj.

– Vă înșelați, spuse ea. Înțelegerea noastră a fost ca eu să vă mai plătesc 2 500 de lire.

Ridicând din umeri într-un mod care o irită, domnul Gorrell se lăsă pe spate în scaun și spuse:

– Mă tem că această înțelegere a căzut când cealaltă parte interesată a făcut o ofertă mai mare.

– Nu, replică Amelia, simțindu-și stomacul învolburându-se. Nu se putea întâmpla una ca asta. Ați semnat contractul de vânzare, continuă ea. Amândoi l-am semnat. Cu înțelegerea că nu veți vinde proprietatea altcuiva. V-am dat 3 000 de lire pentru a pecetlui acordul!

Domnul Gorrell o privi confuz.

– Nu, din câte îmi aduc aminte. Ați spus că prețul este prea mare și nu vi-l puteți permite.

– Nu este adevărat! Un puternic sentiment de panică o copleși, pitigăindu-i vocea într-un mod care ei nu îi plăcea deloc, dar nu putea face nimic în această privință.

Domnul Gorrell își încrucișă brațele la piept.

– Ce dovadă aveți, milady? Poate contractul de vânzare?

– L-ați luat dumneavoastră, ați spus că aveți nevoie de el pentru a finaliza vânzarea. Dar mi-ați dat asta, spuse Amelia, scoțând din săculeț o bucată de hârtie și punând-o pe masă.

Coventry păși înainte pentru a se uita la hârtie.

– Este o chitanță semnată de dumneavoastră, domnule Gorrell.

Avocatul luă hârtia și o studie.

– Nu. Aceasta nu este semnătura mea, spuse el, apoi scoase un teanc de hârtii dintr-un sertar și le puse pe birou. Le răsfiră și arătă spre fiecare document în parte. *Aceasta* este semnătura mea. Arată complet diferit.

Luând câteva documente, Coventry le compară cu chitanța. O privi pe Amelia cu o expresie fermă, care nu o liniști absolut deloc.

– Într-adevăr, diferă.

– Dar... Amelia avu impresia că propria prostie începe să îi apese greoaie pe umeri.

– Așadar, spuse domnul Gorrell, nu există nici o înțelegere între noi.

Coventry îl privi pentru un moment incredibil de lung, până când avocatul își feri privirea și se foi stingherit. Ducele mototoli hârtiile pe care le ținea în mână, apoi ajunse brusc la marginea birou, aplecându-se asupra siluetei speriate a domnului Gorrell.

– Nu știu de-a ce te joci, domnule Gorrell, dar ți-aș sugera să încetezi să mai încerci să o escrochezi pe Lady Amelia, până ce nu decid că sunt ofensat de tonul dumitale. *Nu* ar fi în avantajul tău, domnule, să ne întâlnim la răsărit.

Amelia făcu ochii mari. Coventry tocmai îl amenințase pe domnul Gorrell cu provocarea la duel? Părea absurd, dar eroic într-un fel. Cu toate acestea, Amelia nu îi putea permite să îl împuște pe avocat. Sau, mai rău, ca el însuși să fie împușcat în încercarea de a face ceea ce ea eșuase: să își protejeze interesele.

– Coventry, începu Amelia, neștiind exact cum să continue.

El îi aruncă o privire dură, avertizând-o astfel să nu intervină.

– Ceea ce aș vrea eu să știu, spuse Coventry înainte ca Amelia să își poată găsi cuvintele, este dacă există cu adevărat o altă parte interesată sau dacă domnul Gorrell aici de față a ales pur și simplu să fure de la tine.

– Excelență, bâigui avocatul. Îi voi returna domnișoarei cele 3 000 de lire, dacă acest lucru ar pune capăt disputei.

– Deci recunoașteți că v-am plătit, spuse cu dispreț Amelia. Nu vreau banii înapoi. Vreau casa pe care ați spus că mi-o vindeți.

– Cu cine ai mai ajuns la o înțelegere? întrebă Coventry pe un ton jos și înfiorător.

Domnul Gorrell clătină din cap.

– Nu vă pot spune. Va trebui să mă credeți pe cuvânt.

– Din păcate, nu te cred, zise Coventry, îndreptându-și umerii și recăpătându-și astfel înălțimea impunătoare. Din acest motiv, vei accepta plata finală pe care o vom efectua astăzi. În caz contrar, voi avea grijă personal să fie depusă o plângere împotriva dumitale. În caz că te întrebi, am un avocat excelent care se va asigura că te vei bucura de o retragere plăcută la închisoarea Newgate.

Domnul Gorrell tremura vizibil sub privirea lui Coventry.

– A-am î-încercat să o conving să nu facă asta. Dacă aș fi reușit, n-nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, spuse avocatul, apoi înghiți în sec și își plimbă privirea de la Coventry la Amelia. Sunt un avocat *bun*.

– Ești un hoț! îi spuse tăios Coventry. Acum, ai grijă ca vânzarea să se finalizeze. Altfel, voi...

– Prea bine, cedă grăbit domnul Gorrell. Cu degete tremurânde, scoase câteva documente pe care le completă și semnă. Adăugă o ștampilă, apoi îi întinse hârtia Ameliei pentru a o semna, la rândul ei. Amelia citi cu atenție documentul, apoi ridică privirea spre Coventry, care dădu aprobator din cap, primind astfel confirmarea că poate semna.

– Aici este restul sumei, spuse Coventry, punând pe birou un pachet înfășurat în hârtie maronie și legat cu sfoară.

Domnul Gorrell îl despachetă rapid, dezvăluind un teanc de bancnote.

– Mulțumesc, Excelență.

Amelia observă că avocatul nu era atât de încântat pe cât se aștepta ea să fie. La urma urmei, bărbatul tocmai primise mai mulți bani decât valoarea reală a casei. Și, de asemenea, evitase un duel. Ar fi trebuit să pară mai vesel.

Domnul Gorrell scoase un set de chei din buzunarul hainei și i-l oferi Ameliei.

– Aici este cel de-al doilea set pe care vi l-am promis.

Amelia întinse mâna, iar el lăsă cheile să-i cadă în palmă cu un zornăit.

– Dacă asta este tot, zise Coventry, pornind spre ușă, eu și Lady Amelia vă dorim o zi bună.

Amelia încuviință din cap în timp ce strânse prețioasele chei în pumn și se ridică în picioare.

– Sunteți un individ foarte necinstit, domnule Gorrell. Pot doar spera ca drumurile noastre să nu se mai intersecteze vreodată.

Apoi Amelia se întoarse pe călcâie și ieși din birou cu intenția de a uita complet de acel om josnic. Acum avea o casă de renovat, iar acel simplu gând fu suficient să alunge amărăciunea pe care i-o provocase domnul Gorrell, înlocuind-o cu un imens entuziasm.

– Muncitorii cu care am vorbit când am aproximat costul reparațiilor au spus că renovarea va dura probabil patru luni, îi spuse Amelia lui Coventry în timp ce intrară în sala de bal dărăpănată.

După ce plecaseră de la domnul Gorrell, merseseră să arunce o privire asupra casei, din moment ce Coventry nu avusese ocazia să vadă cât de promițătoare este clădirea când fusese ultima oară în vizită.

– Cred că este posibil să dureze mai mult, zise Coventry, aplecându-se și studiind podeaua. Ne așteaptă multă muncă, milady. În stadiul în care este acum, nu sunt convins că suntem în siguranță aici, spuse el, ridicându-se și întorcându-se spre ea.

– Eu cred că locul acesta arată foarte promițător, replică ea.

Nu avea de gând să își trădeze dezamăgirea. Nu când el fusese atât de amabil și de generos. Amelia îi aruncă o privire iute, iar Coventry dădu din cap, afișând un rânjet copilăros, care îi făcu imediat stomacul să se învolbureze. Dumnezeule, bărbatul acesta îi răscolea cea mai feminină parte, îi făcea sângele să clocotească și să își dorească lucruri care... Nu. Nu avea să se gândească la asta. Nu când i-ar fi putut aduce nefericire. Lowell era mult mai potrivit.

Cu acest gând în minte, porni spre camera de zi, dar fu oprită brusc de o mână fermă care o prinse de braț. I se tăie respirația și se întoarse instinctiv, aproape clătinându-se sub privirea lui pătrunzătoare.

Coventry zâmbi ușor.

– Iartă-mă dacă te-am speriat. Nu a fost intenția mea, spuse el, făcând un mic pas în spate, dar mâna rămânându-i pe loc, radiind valuri de căldură în brațul ei, urcându-i spre piept și făcând-o să tânjească după atingeri mai ferme.

Dumnezeu să o ajute, pentru că își dorea ca mâinile lui să nu o atingă doar pe braț, ci și pe umeri și pe spate! Voia ca bărbatul acela să îi atingă talia, picioarele, chiar și gleznele. Dar, mai exact, tânjea după atingerea lui în alte locuri, la care nici nu îndrăznea să se gândească. Și totuși, în timp ce el o țintuia cu privirea aceea intensă, Amelia simți un val desfrânat de căldură străbătându-i cele mai

intime locuri. Era inconfortabil și plăcut totodată, complet diferit de orice senzație pe care o simțise vreodată. Își dorea să se lipească de trupul lui și să îi savureze forța într-un mod deopotrivă iluminator și înfricoșător.

Până în acel moment, Amelia îl iubise, pentru ca apoi să nu îl mai iubească. Dar acum simțea că se îndrăgostea din nou de el. Doar că de data aceasta era diferit. Dacă înainte simțise o pasiune adolescentină pentru un bărbat elegant, care o ajutase pe ea și familia ei, acum ajunsese să cunoască o parte mai întunecată și mai puternică a caracterului său. Iar oricât de mult o făcuse acea parte să se îndoiască de sentimentele pe care le avea pentru el, exista o alta care o trăgea înapoi spre Coventry, deși într-un mod mai diferit decât își închipuise vreodată. Pentru că, într-un fel sau altul, printr-o stranie răsturnare de situație, tocmai furia din ochii lui la adresa domnului Gorrell trezise înăuntrul ei o dorință mult mai primitivă. O făcuse să devină conștientă de propriile dorințe primare, la care nu se gândise niciodată pe deplin până în acest moment, când întreaga ei atenție era concentrată asupra masculinității lui, dorindu-și să o exploreze în voie.

– Milady?

Amelia clipi.

– Da?

Ochii lui se rupseră pentru o clipă de ai Ameliei, pentru a studia o altă parte a chipului ei. Apoi ridică din nou privirea și îi eliberă brațul, în urma mâinii lui rămânând un gol rece.

– Ce lecții te gândești să ții aici?

Luată prin surprindere de întrebare, Amelia trase adânc aer în piept și își adună gândurile. Da, veniseră acolo pentru a discuta despre renovare, nu pentru ca ea să aibă fantezii pline de dorință în toiul unei revelații feminine.

– Lumina care pătrunde prin ferestrele de aici ar putea transforma această cameră într-una excelentă pentru artă. Am putea instala un paravan, poate unul care să fie ușor de înlăturat ulterior, dacă ar fi nevoie. Nu trebuie să fie din cărămidă.

– Te gândești la unul din lemn?

– Ar fi mai rapid de pus și cred că nu ar afecta așa de mult structura clădirii.

Coventry studie locul indicat de ea pe podea.

– Dacă îl mutăm puțin mai la dreapta, ai putea adăuga o fereastră pe partea aceasta. Tot ai avea suficientă lumină pentru clasa de artă, dar astfel nici partea aceasta a camerei nu va fi foarte întunecată.

Și Amelia se gândise la soluția aceea, doar că nu își dorea ca sala de artă să fie prea mică, din moment ce era nevoie de spațiu pentru șevalete. Dar poate că acela era un sacrificiu necesar, întrucât și cealaltă clasă avea nevoie de o lumină decentă, suficientă ca elevii să scrie și să citească. Ar fi fost ridicol să folosească lămpi cu ulei sau lumânări în timpul zilei.

– Ai dreptate, spuse ea. Este mai bine dacă despărțim spațiu astfel.

Privirea lui o întâlni din nou pe a ei.

– Nu este obligatoriu să fii de acord cu mine.

– Știu, spuse Amelia, apoi se întoarse pentru a-și continua drumul spre camera de zi, așa cum intenționase la început, mulțumită că îl lăsase arătând la fel de derutat pe cât se simțise ea mai devreme.

Păstrând o distanță rezonabilă, Thomas o urmă pe Lady Amelia în turul casei, în timp ce camerista era la doar câțiva pași de ei. Probabil că acesta era ordinul lui Lady Everly, iar el îi era recunoscător femeii, din moment ce altfel ar fi putut să profite deja de situație de câteva ori.

Ajungând în camera de zi, Thomas studie crăpăturile din tencuială și porțiunile putrede din podea. Tencuiala avea să fie ușor de reparat, dar cu podeaua nu era la fel de simplu. O mulțime de scânduri trebuiau înlocuite, iar dacă Lady Amelia hotăra să folosească același tip de lemn, probabil că prețul avea să crească. Dar el ar fi fost de acord și chiar ar fi sfătuit-o să o facă. Casa și-ar fi recăpătat astfel splendoarea de odinioară și devenea mai ușor de vândut dacă școala nu avea succes.

Nu că s-ar fi așteptat la un eșec, acum că ajunsese să o cunoască mai bine pe Lady Amelia. Femeia avea o voință de fier, care o făcea să nu se dea bătută, indiferent de obstacolele care îi apăreau în cale. Și, cu toate că fusese nevoit să îl amenințe pe domnul Gorrell pentru a încheia afacerea, ea nu se lăsase intimidată când escrocul îi spusese că îi luase banii și că nu avea să îi dea nimic în schimb. Îl înfruntase curajoasă, insistând că ea avea dreptate, iar el se înșela.

Thomas hotărâse să intervină pentru a face ceea ce Lady Amelia nu avea puterea să ducă la capăt abia când domnul Gorrell îi desființase argumentul cu minciunile lui. Iar acum, privind-o plimbându-se cu ochii licărindu-i de bucurie prin casa dărăpănată pe care o cumpărase, plănuind următoarele acțiuni, Thomas se trezi copleșit de entuziasmul ei. Era atât de contagios, încât se simți tentat să întindă mâna și să o atingă.

Ceea ce se întâmplă în continuare îl zăpăci de-a binelea. Pentru că nu putea nega modul în care privirea ei se aprinsese când el își ținuse mâna pe brațul ei. Expresia i se luminase de mirare, de plăcere și apoi afișase cea mai incredibilă expresie dintre toate – dorință pură și neînfrânată. Efectul pe care îl avusese asupra lui fusese atât de puternic, încât aproape că îi fugi pământul de sub picioare. Lucru care se întâmplă câteva secunde mai târziu, când ea îi aruncase un zâmbet arzător și spusese „Știu".

Modul în care rostise cuvântul... îl făcu să vrea să o arunce peste umăr și să o ducă Dumnezeu știe unde. Thomas nu își dusese acel gând până la capăt, amintindu-și unde se afla și cine era femeia despre care își închipuia asemenea lucruri mișelești. Sora lui Huntley. Lady Amelia. O debutantă inocentă, menită să fie o partidă pe cinste în acest sezon. Nu își putea permite să tânjească astfel după ea. Fusese de ajuns momentul din trăsură, în drum spre biroul domnului Gorrell, când ea întrebase despre folosirea numelui său de botez. La naiba, Thomas avea în minte câteva scenarii în care, dacă Lady Amelia i-ar fi spus pe numele de botez, ar fi fost sortit pieirii!

Aruncând o privire spre locul unde stătea ea acum, în fața unei ferestre mari, învăluită de razele soarelui, Thomas nu se putu abține să nu se minuneze de propria prostie. Cum naiba îi luase atât de mult timp ca să își dea seama cât de minunată era? Și nu doar atât, ci și inteligentă și foarte încăpățânată – și alte câteva lucruri care îi plăceau. Lady Amelia era diferită de toate femeile pe care le cunoscuse el vreodată – complet unică –, iar el o dorea din ce în ce mai mult cu fiecare secundă care trecea.

Totul era din pricina rochiei aceleia blestemate pe care o purtase la balul Elmwood. Deși fu nevoit să admită că Lady Amelia i-ar fi atras atenția și fără acea rochie în clipa în care îi prezentase planul afacerii. Pentru că la *asta* nu se așteptase. Îl uluise, în sens pozitiv, faptul că ea se străduise să conceapă un asemenea plan și apoi să i-l prezinte cu fermitate și pricepere. Fusese mai mult decât

impresionat. Dar să o curteze... Nu, nu putea, pentru că acest lucru ar fi implicat o căsătorie, iar el nu îi putea oferi așa ceva. Nu când întreaga lui atenție trebuia îndreptată spre băiatul care avea nevoie de el. În viața lui nu mai era loc pentru o altă persoană atât timp când Jeremy depindea de ajutorul lui.

Cu acest gând în minte, Thomas adoptă o expresie prietenoasă, sperând să își ascundă adevăratele sentimente.

– Ai vrea să am o întrevedere cu muncitorii pe care plănuiești să îi angajezi? întrebă el când Lady Amelia reveni în foaier.

– Dacă nu te deranjează, mi-ar fi de mare ajutor, răspunse ea.

Ieșiră urmați de camerista ei, iar Thomas așteptă ca Lady Amelia să încuie ușa.

– Crezi că am putea ieși mâine în oraș? Aș vrea să aleg ferestrele, din moment ce ar putea dura ceva timp să fie gata. La fel și în cazul podelelor.

Lui Thomas îi bătu inima mai tare la simpla idee de a o revedea atât de curând, dar își aminti că ar fi fost indicat să nu accepte – câteva zile departe de ea puteau fi benefice pentru amândoi.

– Mă tem că am alte angajamente pe care trebuie să le onorez în următoarele câteva zile. Ar fi mai bine săptămâna viitoare.

Încuviințând din cap, gest care nu putea transmite ceea ce gândea ea cu adevărat, Lady Amelia porni spre trăsură.

– Prea bine, îi spuse ea sec, apoi îi zâmbi încordată. Pe săptămâna viitoare atunci.

Când ajunse acasă, Thomas își scoase mănușile, le lăsă pe o măsuță în foaier și urcă scările până în camera copilului.

– Bună, spuse el încet când intră, dar avu grijă să aibă un ton vesel.

Mama lui și doica întoarseră privirile către Thomas, salutându-l zâmbitoare. Dar Jeremy își ținu ochii ațintiți asupra pânzei din fața lui, fiind concentrat pe mișcarea circulară a pensulei.

– Pictează o trăsură, îi explică ducesa.

Thomas nu comentă. Se lăsă pe vine lângă băiat și studie ceea ce se presupunea a fi o roată. Probabil că trăsura urma să fie adăugată mai târziu.

– Și-a terminat lecțiile de dimineață?

Mama lui și doica schimbară câteva priviri înainte ca ducesa să se ridice și să îi facă semn să o urmeze. Se retraseră într-un colț, iar ea îi explică în șoaptă:

– Astăzi, domnișoara Greyer și-a prezentat demisia.

Thomas simți cum i se încordează maxilarul.

– De ce?

– Spune că nu se poate lucra cu Jeremy, răspunse ducesa, iar ochii ei reflectau disperarea pe care Thomas știa că o simțea mama lui. Jeremy nu s-a angajat în conversație pe nici una dintre temele abordate de domnișoara Greyer în încercarea de a-i trezi interesul. A spus că la un moment dat a început să repete ceva la nesfârșit. A spus că e prost.

Thomas își simți tâmplele bubuind din pricina sângelui care îi urcase la cap. Domnișoara Greyer era norocoasă că plecase înainte ca el să afle de acest incident, altfel i-ar fi sucit gâtul pentru o insensibilitatea ei.

– Mulțumesc că mi-ai spus, îi zise Thomas, încleștând și descleștând pumnii, apoi aruncă o privire spre Jeremy și oftă.

– Gata cu guvernantele!

– Dar trebuie să învețe și...

– O voi face eu, mamă.

Ducesa dădu din cap, parcă neînțelegând.

– Nu văd unde ai putea găsi timpul necesar să o faci. Jeremy nu este ca alți copii. Necesită foarte multă atenție.

– Da, spuse el tăios. Sunt conștient de acest lucru. Știu că am angajamente la Parlament și față de surorile lui Huntley, dar Jeremy este mai important. Știi la fel de bine ca mine.

Ea încuviință din cap.

– Poate dacă ai renunța la sesiunile din Parlament anul acesta? Dacă ai merge doar la întâlniri ocazionale?

– Astfel, aș avea mai mult timp pentru Jeremy dimineața, spuse Thomas, luând propunerea în considerare. Este un plan bun, din moment ce a rămas doar o lună din acest sezon. Cât despre proiectul meu de lege...

– Nu crezi că ar trebui să mai aștepți câțiva ani cu chestiunea aceasta și să vezi cum evoluează lucrurile?

Thomas văzu negru în fața ochilor.

– Credeam că mă susții în această privință.

– Susțin principiul, dar nu sunt convinsă că urgentarea acestei legi ar fi în interesul lui Jeremy.

– Crezi că nu va fi capabil să conducă un ducat. Cuvintele sunau furioase chiar și în propriile urechi – erau o reflecție fidelă a modului în care se simțea.

– Are doar cinci ani, Coventry, rosti femeia și îi puse mâna pe braț, făcându-l să tresară. Ea își retrase mâna. Cred că este prea devreme să ne pronunțăm.

Simțindu-se amorțit, trădat și învins, Thomas îi întoarse spatele și merse lângă Jeremy.

– Poți pleca, îi zise el doicii. Apoi, rănindu-și mama, îi spuse: Și tu.

– Coventry...

Thomas își plecă privirea spre pictura băiatului.

– Te rog, pleacă!

După un moment, ușa încăperii se închise. Thomas oftă adânc și închise ochii pentru o clipă, regretând că își rănise mama. La urma urmei, femeia îi voia binele lui Jeremy, fie că Thomas alegea să fie de acord cu ea sau nu.

– Ce roată frumoasă, spuse el. Mâna lui Jeremy nu se opri din mișcarea circulară. Dacă mai pictezi una, poți pune trăsura peste ele.

Neprimind nici un răspuns, Thomas atinse precaut mâna băiatului. Jeremy se opri, dar nu ridică privirea când Thomas îi poziționă mâna acolo unde ar fi trebuit să deseneze cea de-a doua roată. Urmă o ușoară ezitare – un moment plin de suspans –, apoi Jeremy își mută pensula în același loc dinainte și reluă mișcarea circulară.

Thomas oftă. Habar nu avea cum să îl învețe pe băiat sau cum să îl sfătuiască și să îl ajute. Nu era întotdeauna atât de dificil să comunice cu copilul, dar presupuse că incidentul cu domnișoara Greyer îl afectase. Prin urmare, alese să nu insiste. În schimb, îi ținu tăcut companie lui Jeremy, până când băiatul se opri din pictat și întrebă încet:

– Îmi citești o poveste?

Capitolul 11

Trecuseră două zile de când Amelia îl văzuse pe Coventry, cu toate că mama lui venise în vizită în fiecare după-amiază. Ea și Lady Everly continuaseră să le dea diverse lecții Ameliei și lui Juliette, de la bunele maniere la masă la cum să salute o cunoștință pe stradă. Insistând de nenumărate ori, dar în zadar, că Gabriella le învățase deja acele lucruri, Amelia se resemnase și se supusese instrucțiunilor lor. Până miercuri, începu să regrete că îi spusese domnului Lowell că era ocupată până la sfârșitul săptămânii, iar când se trezi joi, fusese încântată de ideea de a face altceva în afară de a merge în linie dreaptă cu un teanc de cărți pe cap.

– Domnișoarelor, spuse domnul Lowell când el și domnul Burton, care fusese invitat să li se alăture, sosiră la ora două după-amiază. Parcă a trecut o eternitate de când nu ne-am văzut!

– Se plânge de lucrul acesta încă de marți seară, când l-am văzut la club, zise Burton, întinzându-se mai întâi după mâna Ameliei, apoi după a lui Juliette, sărutând aerul de deasupra degetelor lor. Și trebuie să mărturisesc că îi împărtășesc opinia.

Farmecul celor doi era de netăgăduit. Fără îndoială, Juliette părea să îl aprecieze, în timp ce Lady Everly îi lăuda pe ambii gentlemeni pentru amabilitatea lor. Dar Amelia nu părea să simtă altceva față de ei în afară de indiferență. Nu era vorba de faptul că nu îi plăcea, pentru că sigur îi simpatiza. Dar, după ce descoperise pasiunea – ce însemna să dorești un bărbat cu o disperare vecină cu nebunia –, nu mai era la fel de încântată de perspectiva de a fi curtată de altcineva în afară de Coventry.

Cu toate acestea, avea de gând să se bucure de ziua aceea din moment ce îi oferea o evadare de la lecțiile de etichetă. Avea să accepte compania celor doi bărbați și în viitor. Probabil că ambii ar fi fost pregătiți să îi ofere o viață confortabilă, în timp ce Coventry nu avea de gând să facă acest lucru. În acest caz, dorința ei față de el ar fi fost complet inutilă, din moment ce ar fi rămas neîmplinită.

– A fost dificil să creșteți în St. Giles? o întrebă domnul Burton mai târziu, în timp ce se plimbau pe o alee în Kew Gardens. Îmi închipui că da.

– Cu siguranță, nu a fost ușor, răspunse Amelia. Nici un copil nu ar trebui să îndure așa ceva.

– Nu puteați alege să locuiți în altă parte? întrebă domnul Lowell, care o însoțea pe Lady Juliette, în timp ce Lady Everly mergea în urma lor, la o distanță respectabilă.

– Nu ne puteam permite altceva, răspunse Amelia, dându-și silința să nu ridice tonul. Fu nevoită să își amintească faptul că cei doi bărbați erau străini de situația cu care se confruntaseră ea și frații ei, astfel că le era imposibil să înțeleagă.

– Dar părinții voștri erau din nobilime, insistă domnul Lowell, aruncându-i o privire încruntată și curioasă deopotrivă. Spui că nu v-au lăsat nimic drept moștenire? Nici măcar un penny?

– Nu. Amelia nu avea nici cea mai mică intenție să detalieze cât de groaznic fusese să descopere cadavrul tatălui ei, ca apoi să își dea seama că bărbatul se sinucisese. Doriți să vizităm pagoda chinezească? schimbă ea subiectul. Dacă priveliștea de sus este atât de remarcabilă pe cât mi-o imaginez, mi-ar plăcea să o văd.

– Te face să te simți de parcă ai fi în vârful lumii, spuse domnul Burton în timp ce porniră într-acolo. După ce urcară un șir lung de trepte, ajunseră pe o platformă îngrădită de o balustradă, de unde aveau o vedere panoramică. Priviți, adăugă el! arătând spre orizont. Se vede Londra până departe.

– O văd, spuse Amelia, privind îndelung peisajul de la picioarele ei.

Acolo, undeva în ciorchinele acela de clădiri minuscule, era Coventry. Nu se putu abține să nu se întrebe oare ce făcea el, ce responsabilitate îl ținea atât de ocupat, încât să nu aibă timp pentru ea până săptămâna următoare.

– Nu m-am putut abține să nu mă întreb cu ce v-ați ocupat timpul în aceste ultime zile, zise domnul Lowell, care venise lângă ea. Juliette stătea de partea cealaltă a Ameliei, între ea și domnul Burton. Domnul Lowell se aplecă mai aproape și îi șopti: Adevărul este că mi-ați captivat atât de mult atenția, încât abia dacă mă mai pot gândi la altceva.

Amelia ar fi trebuit să simtă cel puțin un fior vag în piept. Dacă ar fi fost Coventry cel care să rostească acele cuvinte, inima i-ar fi bătut

să îi spargă pieptul. Dar cu domnul Lowell, oricât de fermecător și de curtenitor era, Amelia nu simți absolut nimic. Același lucru putea fi spus și despre domnul Burton sau oricare alt bărbat care nu era *el* – universul fanteziilor ei intime.

– Mă flatați, îi spuse politicos domnului Lowell, din moment ce bărbatul nu merita nimic altceva decât respect. Adevărul este că am achiziționat o clădire la periferia cartierului St. Giles – vechea casă din capătul High Street. Intenționez să o readuc la viață și să o transform într-o școală pentru copiii mai puțin norocoși din zonă.

Domnul Lowell căscă ochii. Deschise gura, parcă vrând să spună ceva, dar nu reuși să găsească vorbele potrivite.

Domnul Burton îi veni în ajutor.

– Ce idee minunată! spuse el. Orașului i-ar prinde bine o educație de calitate pentru clasele de jos.

– Vă apreciez cuvintele, rosti Amelia cu sinceritate. Nu va fi ușor, dar cred că recompensa va merita.

– Probabil că va fi o cheltuială însemnată, vorbi domnul Lowell de îndată ce trecu peste șocul inițial.

Amelia încuviință din cap.

– Mai mare decât mi-am închipuit.

– Totuși, faci un lucru incredibil, spuse Juliette, venindu-i în ajutor. Sper ca, într-o bună zi, și eu să pot lăsa asupra lumii o amprentă la fel de importantă.

„O amprentă asupra lumii. O moștenire."

Amelia nu se gândise astfel la planul ei, dar presupuse că ar fi fost o amprentă asupra lumii dacă totul ar fi decurs conform ideilor sale.

– Intenționez să o finanțez cu evenimente caritabile de strângeri de fonduri și cu donații. Este singura șansă de a acoperi costurile, din moment ce nu am de gând să le cer taxe elevilor.

– Ei bine, spuse domnul Burton, afișând zâmbetul lui plăcut. Permiteți-mi să donez cauzei dumneavoastră 500 de lire.

– Să fie 1 000 cu 500 de la mine, adăugă domnul Lowell cu un licăr de satisfacție în ochi.

Ameliei nu îi venea să creadă. Trase adânc aer în piept în timp ce îi privi lung pe amândoi.

– Domnilor, sunteți foarte generoși!

Cei doi bărbați chicotiră și aruncară o ultimă privire peisajului.

– Suntem mai mult decât bucuroși să ajutăm, băigui domnul Burton.

Pe drumul de întoarcere spre trăsură, după ce se bucurară de gustări și de răcoritoare pe malul lacului, Burton o trase deoparte.

– Îmi permiteți să vă invit la o plimbare în parc mâine, milady?

Neavând alte planuri, dar fiind sigură că domnul Burton i-ar fi distras atenția mai mult decât compania surorii ei și a lui Lady Everly, alinându-i dorul de Coventry, Amelia acceptă fără ezitare. Fu imediat răsplătită cu un zâmbet fericit din partea lui. Nu îi dădu vreo senzație aparte, dar o făcu să se simtă dorită într-un mod în care Coventry nu o făcuse încă.

Trei zile. Atât trecuse de când o văzuse ultima dată.

– Așadar, să îl informez pe domnul Stevenson că ați dori să investiți încă 1 000 de lire în lucrarea lui la calea ferată Stockton-Darlington? întrebă domnul Bryant, secretarul lui Thomas, scriind ceva pe o hârtie.

Thomas încuviință din cap.

– Da.

Probabil că aveau să treacă ani întregi până ca ruta să fie finalizată, din moment ce opoziția zădărnicea construcția. Proiectul de lege prezentat Parlamentului, în care se solicita ca acea cale ferată să traverseze proprietatea contelui de Eldon și o parte din proprietatea contelui de Darlington, fusese deja respins cu treisprezece voturi împotrivă. Un nou proiect urma să fie prezentat în curând, cu speranța că vicontele de Barrington avea să fie mai înțelegător. Până atunci, Thomas intenționa să susțină proiectul din moment ce invenția domnului Stevenson, locomotiva cu abur, demonstrase deja abilitatea omului de a-și atinge scopurile.

– Altceva? întrebă domnul Bryant.

– Pentru azi, nu. Mulțumesc.

Thomas așteptă ca secretarul să iasă din cameră și să închidă ușa în urma lui, apoi se lăsă pe spate în scaun și închise ochii.

„Trei zile."

Dumnezeule, abia dacă dormise! Îi fusese aproape imposibil să o facă, fiind încontinuu urmărit de imaginea lui Lady Amelia. Chiar și în acel moment își imagina chipul ei, zâmbetul acela vesel și ochii sclipitori, încadrați de gene negre și lungi. Dar numai când era fericită.

Dar acum Thomas știa și cum arăta ea când era furioasă, și nu regreta absolut deloc faptul că el fusese motivul unei emoții atât

de pasionale. Cum să regrete, când furia ei nu făcuse altceva decât să o facă și mai frumoasă? Văzând-o astfel, descoperise noi lucruri la ea – o stăruință ca a nici unei persoane cunoscute de el până atunci. Femeia nu s-ar fi lăsat intimidată de nimic. Cu toate acestea, Thomas avea impresia că încrederea cu care Amelia aborda acel proiect ascundea o anumită nesiguranță, care o făcea să se simtă nedemnă de poziția ei.

Meditând asupra acestui gând, Thomas se întrebă dacă ea își dăduse seama cât de mult greșea făcându-și griji în acea privință. Desigur, existau persoane cărora le făcea plăcere să fie nemiloase în mod gratuit și care nu ar fi acceptat-o cu ușurință din pricina mediului din care provenea. Dar frumusețea, blândețea și vivacitatea cu care aborda viața în general erau atât de profunde, încât fu nevoit să admită că Lady Amelia era, fără îndoială, cea mai uimitoare femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Acest gând fu urmat de altul – Lady Amelia stând întinsă, goală, pe patul lui, cu părul revărsându-i-se în valuri mătăsoase pe pernă. Thomas își închipui zâmbetul ei îmbietor și aceeași privire seducătoare pe care i-o oferise când vizitaseră împreună casa. Încleștându-și degetele pe brațul scaunului, își închipui cum mâinile lui îi mângâiau corpul. Oare ea ar fi oftat sau ar fi gemut de plăcere? Nu știa și nici nu avea să afle din moment ce o asemenea fantezie nu putea fi îndeplinită – în afară de cazul în care se căsătorea cu ea. Ceea ce nu avea de gând să facă.

„La naiba!"

La urma urmei, poate că trebuia să își caute o nouă amantă. Nu mai avusese una de ani întregi – de la nașterea lui Jeremy. Și nu era tocmai încântat de ideea de a-și satisface nevoile cu o femeie la întâmplare, care, în schimb, ar fi vrut să fie îmbrăcată în mătăsuri și împodobită cu bijuterii. Mai ales când știa că și-ar fi imaginat-o pe *ea*. Thomas o dorea atât de mult, încât era într-o stare constantă de irascibilitate, pe care mama lui nu o tolera prea mult. Ducesa plecase deja de două ori de acasă din pricina unor remarci tăioase ale fiului ei, pentru care Thomas fusese nevoit să îi ceară scuze, ceea ce îl irită și mai mult. Și lucrurile continuau să se repete.

Oftând, se ridică în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. Jeremy se dovedise a fi o distragere excelentă. Băiatul întrebase dacă se putea uita îndeaproape la una dintre trăsuri, iar Thomas fusese imediat de acord. Fusese distractiv să îi arate cum funcționează

vehiculul. După aceea băuseră limonadă împreună și, pentru prima dată, Thomas simțise o legătură cu Jeremy. Din acel moment, îi făcuse plăcere să îl învețe adunări elementare și să îl ajute la caligrafie. Era un progres lent, dar nu imposibil, cum făcuseră să pară toate acele guvernante oribile.

Dar acum, că Jeremy trăgea un pui de somn, iar Thomas își încheiase treburile cu secretarul, mintea îi fu din nou asaltată de gânduri nedorite, care nu aveau să ducă la altceva în afară de dorințe și nevoi neîmplinite.

Hotărî că o gură de aer proaspăt putea fi o soluție, astfel că își luă pălăria de pe hol, își puse mănușile și merse la grajduri să își ia calul. Nu avea răbdare să aștepte să i-l aducă un grăjdar. Gândul la Lady Amelia îi făcea sângele să clocotească în vene, încordându-i mușchii și grăbindu-i pașii.

Zece minute mai târziu, era în drum spre Hyde Park călare, fără să se simtă mai bine – nici măcar puțin. Cum naiba reușise femeia aceea să îi facă una ca asta? Se agățase de creierul lui atât de tare, încât lui Thomas îi venea să blesteme ziua în care fusese de acord să o supravegheze în absența lui Huntley. Totul fusese bine până în acel moment. Purtaseră conversații politicoase în puținele dăți în care se întâlniseră, iar asta fusese tot. Acum, ea îl făcuse să devină conștient de silueta ei minunată, de abilitatea impresionantă de a depăși orice obstacol pentru a obține ceea ce își propunea, de o parte îndrăzneață, care probabil că nu i-ar fi prins bine când ar fi mers neînsoțită în St. Giles, dar care, fără îndoială, ar fi fost mai mult decât bine-venită în dormitor.

La naiba, iar începea să se gândească la asta!

Mormăind încă o înjurătură, intră în parc și porni de-a lungul Rotten Row. Măcar era o zi frumoasă și senină. Aerul era cald, fără să fie înăbușitor, probabil datorită vântului blând, care fremăta din când în când frunzele copacilor.

Thomas își înclină pălăria pentru a saluta câteva cunoștințe pe lângă care trecu, fără să oprească pentru a vorbi cu vreuna dintre ele. Pur și simplu, nu avea starea potrivită pentru conversații inutile. De fapt, îi atrase atenția o femeie care purta o rochie de un roz-închis și o pălărie de paie pe capul împodobit cu bucle castanii. Cu toate că stătea cu spatele la el, Thomas era convins că știa cine era – Lady Amelia. Și se plimba la brațul unui domn care părea să fie foarte atent la ceea ce spunea ea.

Strângând frâiele în mâini, Thomas se împotrivi valului supărător de dispreț care se învolbură înăuntrul lui. Nu fusese niciodată o fire geloasă – nu avusese motiv să fie – și totuși, ceea ce simțea acum, dorința de a descăleca și de a-l împinge pe acel bărbat de lângă ea pentru a-i putea lua locul, putea fi doar gelozie. Îl făcu să vrea să lovească în ceva, mușchii deja încordându-i-se sub haină, parcă pregătindu-se pentru această posibilitate. Dar într-un colțișor al minții sale, unde încă supraviețuia o frântură de rațiune, Thomas știa că trebuia să se calmeze pentru a evita scandalul care s-ar fi iscat din pricina unei izbucniri violente.

Poate că o amantă nu era abordarea corectă. Poate că Thomas avea nevoie, de fapt, să se lupte cu cineva. Nu mai boxase de la plecarea lui Huntley. Cei doi se antrenau mereu împreună, iar de când plecase prietenul său, Thomas nu mai călcase pe la Gentleman Jackson. Dacă ar fi găsit pe cineva dispus să se lupte cu el, ar fi făcut minuni pentru starea lui de spirit. Fără îndoială, era o idee ce merita încercată.

Între timp...

Își îndrumă calul înainte, spre Lady Amelia și însoțitorul ei. Cei doi ridicară privirile, iar Thomas văzu că bărbatul era domnul Burton, care părea iritant de mulțumit de sine, în timp ce ea părea foarte încântată de compania lui. Totuși, zâmbetul larg pe care i-l oferi lui Thomas când descăleca în fața ei nu putea fi negat. Era doar pentru el, iar Thomas simți că îi crește inima de plăcere. Umerii i se mai relaxară, la fel și el. Probabil că, dacă scăpa de domnul Burton, se relaxa pe deplin, își spuse în sinea lui, înclinându-și pălăria pentru a-i saluta.

– Îmi permiteți să mă alătur? întrebă el.

Domnul Burton nu părea prea dornic, dar nu avu cum să refuze din moment ce Lady Amelia răspunse imediat:

– Desigur. Aș fi încântată să aflu ce ați mai făcut de când ne-am văzut ultima dată.

„Am avut cele mai scandaloase fantezii cu tine."

Porniră în plimbare, Thomas ducându-și calul de frâie.

– Am căutat câțiva muncitori pentru... Îi aruncă o privire domnului Burton. Pentru un proiect la care lucrez.

– Este pentru școală? întrebă ea. Domnul Burton cunoaște proiectul și chiar a donat 500 de lire pentru el. La fel și domnul Lowell. Amândoi au fost extrem de mărinimoși.

Scrâșnind din dinți, Thomas încercă să pară încântat.

– Într-adevăr.

– Nu duc lipsă de fonduri și am hotărât că ar avea o întrebuințare mai bună dacă ar merge către o școală decât dacă ar continua să stea în bancă, zise domnul Burton cu un rânjet vesel, pe care Thomas îl detestă instantaneu.

Nu avea de gând să se înjosească într-atât încât să îi spună bărbatului că 500 de lire erau nimic în comparație ce cele 2 000 ale lui. În schimb, se concentră asupra lui Lady Amelia.

– Am participat la câteva ședințe în Parlament, m-am ocupat de corespondența necesară și m-am întâlnit cu secretarul meu. Proprietatea mea din Cornwall are nevoie de câteva reparații, iar după ce menajera a ales să se mărite cu un căpitan de vas, a trebuit să caut pe altcineva pentru acea poziție.

Mijind ochii din pricina razelor soarelui, Lady Amelia înclină ușor capul pentru a-i vedea privirea.

– Deci ați fost atât de ocupat precum ați spus că veți fi.

– Da, răspunse Thomas în timp ce mai făcură câțiva pași. Și dumneavoastră?

Ea întoarse capul, privind drept în față, pălăria împiedicându-l să îi vadă pe deplin chipul.

– Mama dumneavoastră și Lady Everly s-au asigurat ca eu și Juliette să nu ne plictisim.

– Mama a spus ceva despre faptul că v-ați dezvoltat cunoștințele culturale. Cred că a menționat câteva piese de operă și de teatru.

Lady Amelia oftă.

– Am recitat din Shakespeare cu un teanc de cărți pe cap.

– Doar nu vorbiți serios! zise domnul Burton, fără vreo tentativă de a-și masca șocul.

Lui Thomas, pe de altă parte, îi fu greu să nu râdă când și-o închipui făcând un asemenea lucru ridicol. Își strânse buzele când Lady Amelia îi răspunse afirmativ domnului Burton.

– Se pare că am tendința de a-mi încovoia umerii când sunt distrasă. Aceea s-a dorit a fi o lecție despre evitarea unei asemenea poziții oribile.

Thomas nu se putu abține și râse înfundat, scoțând un forăit.

– Îmi pare rău, bâigui el, că am ratat această lecție.

Lady Amelia întoarse capul brusc spre el, permițându-i să îi vadă obrajii îmbujorați și stânjeneala din ochi.

– Mie nu, spuse ea și își feri imediat privirea din nou. A fost o experiență obositoare, dar măcar ne-am destins cu plăcuta excursie pe care am făcut-o ieri la Kew Gardens.

– Da?

– Da, domnul Lowell și domnul Burton ne-au însoțit pe mine și pe sora mea.

Thomas se încordă. Așadar, Lady Amelia petrecuse o întreagă după-amiază cu acești bărbați, al căror interes pentru ea fusese foarte evident când îi văzuse gudurându-se pe lângă ea în urmă cu câteva zile. Vestea nu îi pică deloc bine, deși ar fi trebuit, din moment ce ambii bărbați erau partide excelente pentru Lady Amelia. Totuși, prezența domnului Burton și privirea lui plină de adorație pentru ea îl călcau pe nervi.

– Foarte amabil din partea lor, bombăni el.

– A fost și Lady Everly cu noi, spuse domnul Burton. Ca însoțitoare.

– Și unde este Excelența Sa acum? întrebă Thomas.

Poate că trebuia să poarte o discuție cu ea despre însoțirea lui Lady Amelia când ieșea la plimbare cu un gentleman. Având în vedere toate circumstanțele, nu puteau fi prea precauți când venea vorba de reputația ei, indiferent cât de respectabil era domnul Burton sau cât de adecvat era pentru o tânără domnișoară să iasă la plimbare cu un gentleman fără însoțitoare.

– Este acasă, răspunse Lady Amelia, Thomas simțind tonul ei ușor tăios.

Momentan hotărî să renunțe la subiect, preferând să-l descoasă pe domnul Burton.

– Spuneți-mi, domnule, cum mai merge ferma zilele acestea?

Întrebarea își atinse scopul, făcându-l pe domnul Burton să se lanseze într-o explicație lungă despre oi și agricultură, scutindu-l pe Thomas de obligația de a mai vorbi și permițându-i să se bucure pur și simplu de prezența lui Lady Amelia în timpul plimbării. Exista, de asemenea, un avantaj în răspunsul bărbatului – ea își dea seama cât de plictisitoare ar fi fost viața cu domnul Burton și poate că ar fi renunțat la interesul față de el.

– Gata, spuse Burton când ajunseră la intrarea în Hyde Park. Se întoarse cu o expresie stăruitoare spre Amelia, apoi îl privi scurt pe Thomas.

Ea zâmbi și îl privi pe Thomas de parcă ar fi așteptat ca el să își ia rămas-bun. Însă el refuză, privindu-i de parcă nu înțelegea.

În cele din urmă, domnul Burton întrebă:

– Îmi permiteți să vă conduc înapoi la reședința Huntley, milady?

– Nu este nevoie, spuse Thomas, înainte ca ea să poată răspunde, iar domnul Burton căscă ochii.

Apoi bărbatul se încruntă și făcu grăbit un pas înapoi. Orice ar fi văzut în expresia lui Thomas, îl făcuse să se retragă cu o plecăciune elegantă.

– Prea bine, spuse el degrabă, înclinându-și pălăria spre Lady Amelia. A fost o plăcere. Voi aștepta nerăbdător următoarea noastră întâlnire. Ochii lui îi întâlniră din nou pe ai lui Thomas, iar toată voioșia păru să i se stingă de pe chip. O zi bună, Excelență!

– O zi bună, domnule Burton!

Apoi bărbatul plecă, grăbindu-se de parcă nu ar fi știut cum să scape mai repede de compania lor. Thomas se întoarse spre Lady Amelia și o surprinse încruntându-se la el.

– Ce a fost asta?

– Ce vrei să spui? întrebă el cât de inocent fu în stare.

Lady Amelia își puse mâinile în șolduri, adoptând o postură deloc demnă de o lady. Trăsăturile feței i se înăspriră, amintindu-i lui Thomas de femeia pătimașă pe care o întâlnise de două ori înainte, când fusese furioasă pe el. La fel ca în acele ocazii, Thomas găsi imaginea ei incredibil de excitantă, putând doar să spere ca ea să nu observe starea care îl cuprinsese brusc din pricina privirii ei aprinse.

– Nu face pe nevinovatul, Coventry! Ai fost ostil față de domnul Burton din clipa în care ai ales să ni te alături la plimbarea privată la care nu ai fost invitat.

– Nu mi-ai spus să plec.

– Desigur că nu. M-am bucurat să te văd.

Mărturisirea ei bruscă parcă îi puse inima pe jar. Lady Amelia era bucuroasă să îl vadă. Pieptul îi fu inundat de un val de căldură.

– Și atunci?

– Este limpede că ai o problemă cu el, caz în care ar fi trebuit să te gândești să ne eviți ori să ne saluți scurt și să îți iei rămas-bun. În schimb, ai distrus o plimbare foarte plăcută.

Oftând, Thomas încercă să îi ceară scuze.

– Îmi pare rău, nu asta a fost intenția mea. Dar nu se poate să fii îndrăgostită de el, iar în acest caz...

– Nu? Și de ce, mă rog?

– Pentru că vorbește doar despre oi!

Lady Amelia bătu din picior drept răspuns la remarca lui.

– Doar pentru că l-ai încurajat tu să o facă. Până să sosești, chiar aveam o discuție fascinantă despre trandafirii de seră.

Thomas nu se putu abține să nu se oprească pentru o secundă.

– Sunt un subiect interesant pentru tine?

– Nu, desigur că nu. Mi-a adus un buchet, iar entuziasmul meu față de gestul lui a dus la acest subiect.

Observând că furia i se mai domolise, Thomas decise să profite.

– Hai, spuse el, oferindu-i brațul. Te conduc acasă.

Lady Amelia îl privi lung pentru o clipă, apoi oftă adânc, parcă eliberându-se de toate greutățile universului. Își puse mâna peste brațul lui, apoi traversară Piccadilly și o luară pe o alee prin Green Park, spre poarta grădinii casei Huntley.

– Mi-a fost dor de tine, să știi, zise ea după o vreme.

Comentariul îl luă complet prin surprindere.

– Serios? spuse Thomas, neputând să se abțină să nu o privească.

Lady Amelia își mușca buza într-un mod care îl făcu să își dorească să o facă el însuși. Oare ea ar fi acceptat o asemenea îndrăzneală imorală? Sau ar fi protestat și ar fi insistat ca mângâierile să fie mai blânde?

Acele întrebări aveau să îi ia mințile și să îl trimită la ospiciul Bedlam.

– Nu de certuri, continuă ea, ci de compania ta. Domnii Lowell și Burton sunt încântători. Sunt convinsă că un mariaj cu oricare dintre ei mi-ar aduce o viață confortabilă. Dar...

Brusc, Thomas nu o mai auzi, mintea lui concentrându-se asupra ultimelor ei cuvinte. Mariajul cu unul dintre ei ar fi însemnat că bărbatul respectiv ar fi avut dreptul de a se culca cu ea, de a o vedea goală, de a avea privilegiul să o atingă în cele mai intime feluri posibile, de a-i oferi plăcere. Mai rău, însemna ca ea să-i ofere plăcere unuia dintre ei. Thomas nu putea suporta această idee. Îi stăruia în minte și îi făcea sângele să clocotească.

– Coventry?

El tresări la auzul vocii ei imperioase.

– Hm?

– Ai auzit ce am spus?

Clătinând din cap, Thomas încercă să se concentreze asupra trăsăturilor ei frumoase, în speranța că astfel avea să alunge gândurile tulburătoare care tocmai îl torturau.

– Iartă-mă, cred că m-am lăsat distras.

– De ce anume?

– O chestiune politică, minți el, sperând că subiectul avea să fie abandonat. Pentru a se asigura de acest lucru, Thomas răspunse cu o întrebare: Ce spuneai?

– Nu mare lucru, în afară de faptul că îmi face plăcere compania ta, răspunse ea, iar Thomas își dori să fi fost atent mai devreme. Poate că nu ne punem întotdeauna de acord asupra lucrurilor, dar mi-am dat seama că îmi place să fie astfel.

– Da? Thomas nu se așteptase la *asta*.

Lady Amelia ridică din umeri.

– Este un argument în favoarea sincerității depline. Înseamnă că îți pot aprecia mai mult complimentele, deoarece știu că spui ce crezi cu adevărat, nu ce așteaptă lumea să spui. Cu alte cuvinte, nu mi-ai spune că arăt minunat dacă nu ai crede acest lucru.

Thomas nu se putu abține să nu zâmbească drept răspuns la observația ei.

– Adevărat. Și dacă tot veni vorba, arăți minunat astăzi. Părul, în special, arată foarte atrăgător.

– Părul?

El nu avusese intenția de a merge atât de departe, dar dacă tot o făcuse...

– Uneori este mai rebel, dar buclele îți stau astăzi exact așa cum trebuie. Când Lady Amelia roși, Thomas se simți obligat să adauge: Aș fi tentat să îl ating dacă ar fi permis un asemenea gest.

În ochii ei se citea surprinderea, iar Thomas se întrebă dacă nu cumva depășise limitele. Dar această grijă fu iute dată uitării din pricina valului de dorință care urmă când ea șopti:

– Oh, da!

Acea șoaptă aduse cu sine două revelații. Prima era că Lady Amelia îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el. Cea de-a doua era că acum știa cum ar fi reacționat în brațele lui, iar acest gând fu suficient să îi răscolească din nou simțurile.

Thomas începuse un joc periculos, unul din care ar fi fost înțelept să se retragă – doar dacă nu cumva voia o soție. Și nu voia. Viața lui era suficient de complicată fără să fie nevoit să se ocupe de o căsnicie. Ca să nu mai spună că Lady Amelia era tipul de femeie care ar fi vrut să se implice în afacerile lui. Ar fi fost nevoit să îi explice tot felul de lucruri, iar el nu se vedea făcând asta. Dacă ea nu înțelegea? Dacă

nu putea să îi ierte minciunile? Nu era pregătit să își asume acest risc. Indiferent de situație. Pentru că, dacă ea nu înțelegea și nu putea să îi păstreze secretele... Inima începu să îi bată mai tare la gândul unei asemenea perspective.

Privind-o și văzându-i expresia gânditoare, Thomas știu că trebuia să aibă încredere în ea. La urma urmei, loialitatea femeii față de frații ei era de netăgăduit. Dar nu era vorba doar despre el. Trebuia să protejeze reputația surorii lui, chiar și după moartea ei, și să îi asigure viitorul lui Jeremy. Așadar, trebuia să renunțe la tentațiile cu care îl ademenea Lady Amelia și să se trezească la realitate.

– Îmi spui, te rog, cum a decurs întâlnirea cu muncitorii? întrebă ea.

Privirea pasională cu care îl studiase cu câteva clipe în urmă se stinsese, lăsând loc pragmatismului.

– A decurs bine, răspunse Thomas. Una dintre oferte mi s-a părut foarte interesantă, datorită condițiilor.

Curiozitatea Ameliei era evidentă în timp ce el vorbea, întreaga ei atenție fiind acum îndreptată spre școală.

– Au fost de acord cu un comision fix, atâta vreme cât cumpărăm toate materialele necesare, ceea ce ar trebui să scadă costurile forței de muncă și să ne permită să negociem cu furnizorii.

– Îmi place ideea asta, spuse ea, devenind gânditoare pentru următorii câțiva pași.

Thomas observă că aproape ajunseseră la poarta grădinii ei.

– Încă ești foarte ocupat?

„Nu chiar."

– Da, spuse el, forțându-se să afișeze o expresie serioasă. Mai am câteva lucruri de rezolvat mâine, posibil chiar și sâmbătă.

– Dar vei veni să mă iei luni pentru a merge să discutăm cu geamgiul?

Fiind un om de cuvânt și neplăcându-i îngrijorarea care se citea din ochii ei, Thomas lăsă deoparte grijile care îl măcinaseră, gândul că petrecea prea mult timp cu Lady Amelia. Situația actuală îl împiedica să stea departe de ea, din moment ce îi devenise partener în acel demers. Nu știa exact cum se întâmplase acest lucru, dar probabil că dorința lui ca planul ei să reușească pentru ca Huntley să nu îl ucidă avea o mare legătură. Acesta era motivul pentru care Thomas se oferise să acopere costurile și pentru care o ajuta să găsească muncitori

pentru renovarea casei. Acesta și faptul că trebuia să stea cu ochii pe ea pentru propria liniște.

– Da, răspunse Thomas. Voi veni luni la ora 10. De fapt, vom profita de întreaga zi, pentru că aș vrea să te duc să vezi una dintre fabricile de cherestea și de piatră de zidărie din afara Londrei.

– O, cât de fascinant!

Thomas zâmbi.

– Știi, nu cred că mai cunosc vreo lady care să creadă asta.

– Poate pentru că nici o altă lady nu are nevoie de produsele oferite de asemenea locuri. Dar eu am. De aceea nu aș vrea să fac nimic altceva în afară de cumpărăturile necesare pentru pardoseală, spuse Lady Amelia, forțându-se să zâmbească. Sunt dedicată pe deplin acestui proiect, vreau să îl văd finalizat.

– Știu că ești, zise Thomas.

Era unul dintre lucrurile pe care îl admira la ea, deși alese să nu îi spună asta. În schimb, își luă la revedere și așteptă ca Lady Amelia să ajungă în grădină și să închidă poarta în urma sa, apoi încălecă și porni spre club. De acolo, voia să treacă pe acasă înainte de a merge la Black Swan Inn. Vizitase de câteva ori locul acela aflat în St. Giles, împreună cu Huntley, când erau în căutare de ceva mai dur decât se permitea la Gentleman Jackson.

Experiența fusese antrenantă. Îi dăduse lui Thomas șansa de a se elibera de cătușele aristocrației, participând la lupte brutale, care îl ajutau să își exorcizeze demonii, chiar și numai pentru o clipă.

Acolo, în curtea Black Swan, cu tricoul îmbibat de sudoare, titlul lui nu contase. Fusese egalul adversarului său și încasase o bătaie pe care acum ar fi vrut să o experimenteze din nou, fie și numai pentru a stinge dorința aceea trezită la viață de Lady Amelia.

Strângând frâiele, își îndrumă calul pe St. James Street. Trebuia să se educe și să nu se mai gândească la ea. Ușor de spus, greu de făcut.

Capitolul 12

Ploua când Thomas se întoarse acasă și îi întinse lui Jones, majordomul său, pălăria și mănușile. Urcă scările, traversă coridorul slab luminat și se opri la a treia ușă pe stânga. O deschise cu grijă și intră în cameră, devenind imediat conștient de respirația ușoară ce se auzea dinspre pat. Merse tăcut într-acolo. Se opri la câțiva pași de pat, studiind chipul dulce și inocent al lui Jeremy, acum învăluit în semiîntuneric. Thomas își simți inima încleștându-se. Cu fiecare zi care trecea, băiatul semăna din ce în ce mai mult cu mama lui – o amintire vie a iubirii fără margini și a eșecului său incontestabil.

Thomas se întoarse la parter și intră în salon, unde o găsi pe mama lui bucurându-se de un pahar de sherry. Ducesa citea o carte și ridică privirea când îl auzi intrând.

– Iată-te! spuse ea, punând cartea deoparte, apoi își împreună mâinile în poală și îi oferi toată atenția sa. Credeam că ne vom vedea la cină.

– Am hotărât să mănânc la club, răspunse el, mergând la bufet și turnându-și un pahar cu coniac.

– Ar fi fost frumos să lași vorbă. Te-am așteptat mai bine de o jumătate de oră. Întotdeauna mi te alături seara.

Aruncându-i o privire, Thomas se minună de cât de tânără arăta mama lui, în ciuda vârstei înaintate. Avea peste 50 de ani și începuseră să răzbată fire albe pe ici-colo, dar acest lucru nu îi diminua frumusețea.

– Iartă-mă! Ar fi trebuit să te informez, dar am avut multe pe cap. Nu a fost printre prioritățile mele întoarcerea acasă la o anumită oră pentru a nu te dezamăgi.

Ducesa se lăsă ușor pe spate, de parcă tocmai ar fi primit o palmă, dar apoi expresia i se înăspri, spatele i se îndreptă, iar bărbia i se înălță cu mândrie. Îl privi încruntată, aproape la fel cum îl privea Lady Amelia în ultima vreme.

– Ia loc, Thomas.

Faptul că îi folosi numele de botez îi trimise un fior rece prin întreg corpul. Ducesa i se adresa rar astfel, iar când o făcea, însemna că era foarte nemulțumită de el. Din acest motiv, numele avea întotdeauna o tentă tăioasă, asemenea unui bisturiu ce îndepărta ultimii douăzeci de ani din viața lui, până când în locul lui rămânea doar un băiețel rușinat de năzbâtiile făcute.

Așa că Thomas se așeză și o privi, conștient că o supărase din nou. Ducesa nu merita una ca asta. Nu după cât suferise deja. Thomas dădu să vorbească, să îi ceară din nou iertare pentru starea deplorabilă în care se afla, dar ducesa îl întrerupse ridicând mâna.

– Nu vreau să îmi spui cât de rău îți pare, zise ea. Vreau să îmi explici ce se petrece cu tine, adăugă ea, iar expresia feței i se îmblânzi. Poate că te-aș putea ajuta sau ți-aș oferi vreun sfat.

– Mă îndoiesc, îi spuse el posomorât, apoi luă o gură de coniac.

Ducesa îi aruncă o privire sceptică, sugerându-i să nu mai fie naiv.

– Nu ai de unde să știi asta până ce nu îți deschizi sufletul. Este a treia oară săptămâna asta când îmi dai replici tăioase. Femeia oftă, apoi continuă: Se întâmplă ceva și aș vrea să te ajut. Este din cauza chestiunii cu Lord Liverpool? întrebă ea când Thomas nu răspunse.

– Nu a depus nici cel mai mic efort pentru a i se oferi susținere pentru proiectul meu de lege, spuse el într-un final, furia și frustrarea înăsprindu-i cuvintele. Măcar am reușit să-i conving pe Hawthorne și Wilmington. Ei m-ar fi sprijinit ca o favoarea personală, dar Liverpool... Thomas clătină din cap. Probabil că refuzul lui nu ar fi trebuit să mă surprindă, când nici măcar tu nu ești dispusă să mă sprijini.

– Ești nedrept. Te-am încurajat să faci tot ce poți – de dragul lui Jeremy. Problema e că nu mai sunt sigură că ar fi spre binele lui să moștenească titlul de duce. Iar înainte să devii defensiv și să insiști că sunt împotriva lui, lasă-mă să îți spun că nu este așa. Îl iubesc pe băiat din tot sufletul. El înseamnă totul pentru mine.

Thomas încuviință din cap, se întinse și își puse mâna peste a mamei lui.

– Știu, spuse el, iar ochii li se întâlniră.

Pentru o clipă, fură uniți de o durere comună.

– S-ar putea să fie mai ușor dacă te-ai căsători.

Comentariul îl făcu pe Thomas să își retragă mâna. Se lăsă din nou pe spate în canapea și își termină coniacul dintr-o înghițitură rapidă, savurând modul în care alcoolul îi ardea gâtul și îi amorțea ușor mintea.

– Asta nu este o opțiune.

– Fii rezonabil, Coventry! Trebuie să te gândești la continuitatea titlului tău.

– Îl poate moșteni Prewit, spuse Thomas, referindu-se la vărul său. Sau unul dintre fiii lui, în caz că el ar muri înaintea mea.

– Presupun că este adevărat, dar cum rămâne cu posibilitatea de a-ți împărți viața cu cineva care să țină la tine și să îți poarte de grijă? Nu vrei să ai copii?

– Am deja un fiu, în caz că ai uitat.

– Iartă-mă. Nu am vrut să...

– Cât despre o parteneră de viață... Imaginea unei femei cu ochi căprui îi apăru în minte. Ar trebui să fie la curent cu tot și nu sunt pregătit să împărtășesc asta nimănui. Este nevoie de multă încredere... Pur și simplu, este imposibil.

Ducesa păru să mediteze asupra chestiunii și, spre surprinderea lui, încuviință din cap.

– Probabil ai dreptate.

– Poftim?

Femeia luă o gură de sherry, apoi spuse:

– Nu văd rostul să continuăm acest subiect fără speranță. Puse paharul înapoi pe masă și, brusc, zâmbi. Ce-ai spune să discutăm despre Lady Amelia, în schimb?

Întregul lui corp se împotrivi ideii.

– De ce?

– Deoarece suntem responsabili pentru ea până la întoarcerea fratelui ei.

– Nu uita de Lady Juliette, spuse el, în speranța de a evita o discuție lungă doar despre Lady Amelia. Din pricina stării în care era, nu era convins că ar fi rezistat.

– Desigur că nu. Dar nu ea este principala noastră preocupare. Lady Juliette mai are un an la dispoziție pentru a se pregăti să fie curtată. Dar Lady Amelia trebuie să găsească pe cineva cât mai curând posibil, spuse ducesa oftând. Lady Everly este de acord că domnii Burton și Lowell sunt pretendenți excelenți pentru ea. Dar eu aș vrea să aud și părerea ta.

Thomas își încleștă mâna pe pahar și se strădui să se calmeze înainte de a răspunde.

– Domnul Burton este un bărbat plictisitor – unul prietenos, îți garantez, dar plictisitor. Fără îndoială că, la început, lui Lady Amelia

s-ar putea să îi placă blândețea și amabilitatea lui, dar va începe să se simtă captivă după un an sau doi. Pur și simplu, omul nu este capabil de nici un pic de pasiune. Doar dacă nu cumva vorbește despre oi.

– Oh! spuse mama lui, privindu-l lung cu uimire în ochii ei albaștri. Trebuie să spun că te-ai gândit serios la asta.

Tresărind, Thomas încercă să respingă aluzia ei.

– Am înțeles brusc toate aceste lucruri mai devreme, când l-am întâlnit în parc. Ieșise la o plimbare cu Lady Amelia.

– Ah! spuse femeia, apoi încuviință din cap, de parcă aceasta ar fi fost soluția tuturor problemor existente.

Thomas își încleștă bărbia.

– Ce înseamnă asta? *Ah?*

Ea ridică din umeri.

– Nimic. Spune-mi ce crezi despre domnul Lowell.

Ezitând, Thomas se gândi pentru o clipă de ce mama lui trecuse atât de repede peste acea întrebare. Avu impresia că ducesa încerca să îi distragă atenția de la ceva, dar el nu își putea da seama absolut deloc de la ce anume. Așa că renunță pentru moment la acel gând și răspunse:

– Este mai chipeș decât Burton, dar nu are o reputație la fel de curată. Acestea fiind spuse, cred că îi va fi fidel femeii cu care se va căsători, iar având în vedere trecutul lui desfrânat și interesele academice, fără îndoială că ar fi un companion mult mai interesant.

– Nu te îngrijorează clubul său?

– Nu pot fi critic în privința acestui aspect. Exclusivitatea clubului și faptul că până și regele este membru acolo mă împiedică să o fac. Desigur, există persoane care îl consideră scandalos, dar așa este viața, mamă. Nu poți mulțumi pe toată lumea.

– Așadar, l-ai recomanda pe domnul Lowell? El este alegerea ta pentru Lady Amelia?

Thomas își simți întregul corp împotrivindu-se ideii. Îl dezgusta gândul că ea ar sta în brațele altui bărbat, când el... *La naiba!* Nici măcar nu o sărutase, ce pretenții putea avea? Nici una. Acesta era adevărul. Iar starea aceea a lui – nevoia de a urla sau de a lovi pe cineva – îi scăpa de sub control.

– Da, reuși Thomas cu greu să răspundă, de parcă i s-ar fi blocat cuvântul în gât.

Mama lui îl studie cu atenție.

– Arăți ca atunci când eu și tatăl tău nu am vrut să îți cumpărăm pușca aceea pe care o voiai când erai mic.

Thomas clipi.

– Despre ce vorbești?

– Nu îți amintești? spuse ducesa, iar gândurile îi zburară deja spre vremuri îndepărtate. Ai văzut-o în vitrina unui magazin în timp ce mergeam la biserică într-o dimineață de duminică. Era foarte frumoasă, trebuie să recunosc, dar erai mult prea mic – aveai zece ani, dacă îmi amintesc bine. Apoi dădu din cap, parcă încercând să își limpezească gândurile. Oricum, ai fost foarte supărat că nu ai primit-o, iar expresia ta... erai la fel de bosumflat ca acum.

– Nu fi absurdă! spuse Thomas, ferindu-și privirea și încercând să scape de teama care i se strecura în oase.

– Poate că nu ai fost morocănos săptămâna aceasta doar din pricina lipsei de cooperare a lui Lord Liverpool.

„Nu o spune!"

Thomas își încleștă mâna pe brațul canapelei în timp ce ducesa continuă:

– Poate că o parte din vină o poartă Lady Amelia?

El întoarse brusc privirea către ea.

– Este ridicol, mamă. Este sora lui Huntley – o femeie cu a cărei protecție am fost însărcinat, indiferent cât de al naibii de dificilă îi place să facă această sarcină uneori.

– Cu siguranță, ai o părere fermă despre această chestiune, băigui mama lui, aplecându-și ușor capul, parcă întrebându-se ce să se facă cu el.

– Ar fi imposibil să nu am având în vedere circumstanțele. Sarcina de a-i proteja reputația nu este una simplă, iar tu, dacă îmi permiți să îți amintesc, nu mi-ai ușurat-o când ai decis să o îmbraci cu rochia aceea șocantă la balul Elmwood, săptămâna trecută.

– Încă sunt de părere că ai exagerat în această privință.

– Am exagerat? repetă el, ridicând tonul atât de mult, încât până și el fu nevoit să admită că era inacceptabil și necivilizat. Așa că trase adânc aer în piept și coborî glasul: Practic, sânii i se revărsau din corsaj, mamă. Era... neliniștitor.

– Hm...

Ducesa nu mai spuse nimic altceva, doar îl privi curioasă, până când Thomas băigui o înjurătură pentru care fu nevoit să îi ceară scuze imediat.

– Mie mi s-a părut că a arătat minunat, continuă mama lui, dar asta nu are importanță. Este limpede că avem păreri complet diferite cu privire la această chestiune.

– Evident.

– Cel mai important este că Lady Amelia le-a atras atenția lui Burton și lui Lowell, spuse ducesa, iar zâmbetul pe care îl afișă fu puțin cam mieros. Oricare ar fi părerea ta despre ei, continuă ea, sunt convinsă că Lady Amelia va face o alegere înțeleaptă. Mă bucură și faptul că cei doi nu au avut obiecții cu privire la casa achiziționată de ea și la intenția de a o transforma în școală. Lady Everly m-a informat că ambii gentlemeni au făcut donații.

– La fel și eu, îi aminti Thomas cu un ton morocănos, de care își dorea cu disperare să scape.

– Da, dar tu ai fost constrâns de simțul datoriei, în vreme ce ei au făcut-o din simplă generozitate.

Thomas rămase tăcut și numără în gând până la douăzeci – dacă ar fi vorbit în acel moment, probabil că ar fi izbucnit în plâns. Când sângele i se mai domoli din clocot, se ridică și puse paharul gol pe masă.

– Îți doresc o seară plăcută, eu ies din nou.

– Unde mergi? întrebă ducesa ușor alarmată, din moment ce lui Thomas nu îi stăteau în fire ieșirile nocturne.

– Nu pot spune, dar casa asta este prea mică pentru a-mi suporta nervii din acest moment. Cred că puțin aer rece mi-ar prinde bine.

Thomas se schimbă de hainele elegante pe care le purtase întreaga zi, înlocuindu-le cu o pereche simplă de pantaloni de culoare maro și o haină asortată, apoi chemă o birjă și porni spre Seven Dials. De acolo, o luă pe jos spre Black Swan Inn, găsind cu ușurință locul datorită zgomotului ce răsuna dinăuntru.

Intră și își croi drum prin marea de oameni adunată lângă ușă. Sunetul viorilor și al pașilor de dans creau o atmosferă gălăgioasă și agitată, dar lui Thomas nu îi displăcea. În locul acela nu existau reguli care să îngrădească mișcările oamenilor, cu excepția celei a bunului-simț – deși el cunoștea mulți clienți care nu o practicau.

Cu toate acestea, simți cum greutatea propriilor responsabilități i se ridică de pe umeri în timp ce traversa încăperea pentru a ajunge la ușa ce dădea în curte. O deschise și simți cum sângele începe să îi clocotească la vederea luptei care era în plină desfășurare.

Era forță masculină pură, folosită împotriva adversarului. Thomas înaintă, alăturându-se mulțimii de spectatori, și îi studie pe cei doi bărbați cu chipuri umflate și trupuri ude din pricina ploii care tocmai începuse să cadă.

– Măi, măi, măi... Glasul grav care îi vorbise peste umăr îl făcu pe Thomas să se întoarcă brusc și să dea ochii cu Carlton Guthrie, care îi rânjea larg. Nu credeam c-o să te mai văd pe-aici, Exce...

– Heathmore e de-ajuns, spuse Thomas, sugerându-i să folosească numele de familie pentru a nu-i dezvălui titlul. Ar trebui să știi asta deja.

– Mda, spuse Guthrie, aruncând o privire în jur. Matthews nu-i cu tine?

– Nu. Este plecat în străinătate momentan. Gândindu-se că lui Huntley nu i-ar fi convenit ca el să împărtășească detalii despre viața lui cu un om pe care nu îl plăcea, Thomas se abținu și nu îi dădu mai multe informații. Așa că am venit singur de data asta.

– Ai nevoie de-o burdușeală bună, așa-i? spuse Guthrie, rânjind din nou, dezvăluind un rând de dinți surprinzător de perfecți. De fapt, dacă nu ar fi avut mustața aceea, barba măruntă care îi acoperea maxilarul și părul ciufulit, bărbatul ar fi fost chiar chipeș. De asemenea, ar fi arătat mai tânăr decât părea la prima vedere.

– Am avut o săptămână proastă, mărturisi Thomas. Cred că mi-ar prinde bine să lovesc pe cineva.

Încuviințând din cap, Guthrie întinse mâna.

– Înscrierea costă 3 lire.

– Când am fost ultima dată aici, era gratis, bombăni Thomas, nu pentru că nu și-ar fi permis suma, ci pentru că nu voia să se profite de el.

– Trebuia să te ademenesc mai întâi, spuse Guthrie, zâmbind larg, ochii licărindu-i diabolic. Acum că ești ademenit, costă 3 lire.

– Și ei? întrebă Thomas, făcând semn din cap spre cei doi bărbați care încă își lansau pumni unul altuia. Ei cât au plătit?

– Ăștia-s oamenii mei, Heathmore. Îi antrenez pentru următorul meci, așa că io îi plătesc pe ei, nu invers.

– Înțeleg. Thomas își scoase monedele din buzunar, le numără și îi întinse banii lui Guthrie.

– Mulțumesc tare mult, bunule domn. Poți să-ți arunci haina acolo dacă vrei, spuse Guthrie, arătând spre un morman de lăzi din

lemn, așezat sub o streașină. Ăștia doi o să termine în curând, așa că mai bine te-ai pregăti, că te pun să lupți cu Smith.

Abia când Smith păși în centrul curții, câteva minute mai târziu, Thomas înțelese sfatul lui Guthrie. Bărbatul împotriva căruia urma să lupte avea o mulțime de cicatrici pe obraji și părea să fi ieșit dintr-o arenă de luptă medievală, pregătit să ucidă pe oricine din în calea lui.

Întinzându-și degetele, Thomas mîji ochii și privi printre stropii de ploaie, părul deja lipindu-i-se de frunte. Își încleștă pumnii, ridică brațele și își postă picioarele în poziția fermă învățată de la Huntley. Orele de exerciții pe care prietenul său îl forțase să le îndure îi transformaseră corpul. Abdomenul lui nu mai era moale și pufos, ca al majorității bărbaților nobili, fără griji, ci avea acum rânduri de mușchi fermi. Și umerii i se lățiseră, iar brațele purtau și ele dovezi ale unei forțe consolidate. Când Smith îl atacă cu un pumn pe care Thomas îl evită agil, își dădu seama că toate aceste aspecte aveau să fie în avantajul lui.

Se întoarse și se ridică pe vârful picioarelor, țâșnind când spre stânga, când spre dreapta, apoi își trase brațul înapoi și îl lansă direct spre fața lui Smith. Capul adversarului său se lăsă pe spate. Sângele îi țâșni din nas, stropii roșietici amestecându-se cu ploaia.

„Dumnezeule, ce senzație plăcută!"

Nici lovitura încasată de la Smith în piept nu fu neplăcută. Simțurile lui Thomas se treziră la viață într-un mod de-a dreptul energizant, făcându-l să riposteze. Cu capul plecat, Thomas atacă, distrugând toate problemele blestemate care îi bântuiau gândurile – moartea inutilă a surorii lui, viitorul nesigur al lui Jeremy, refuzul lui Lord Liverpool de a-l ajuta și tentațiile cu care îl ademenea Lady Amelia.

La ea se gândea în timp ce îi dădu o lovitură în față lui Smith, apoi încă una. Furia ardea în ochii bărbatului, dar lui Thomas nu îi păsa. Trebuia să își dezlănțuie acele instincte primare, pentru a scăpa de ele, de dorința arzătoare de a o săruta, de a o strânge în brațe și de a o dezbrăca. Încasă un pumn în umăr care îl împinse în spate, dar nu mult. Măcar dacă reușea să nu și-o mai închipuie goală. Probabil atunci putea să își vadă de viață într-o manieră rezonabilă. Se clătină pentru un moment, dar își recăpătă echilibrul la timp, reușind să evite un pumn în față.

Se trase în lateral și îl privi lung pe Smith. Ambii gâfâiau de oboseală, iar când Thomas ridică din nou pumnii, văzu sânge și carne

vie. Cu toate acestea, durerea nu îl deranja, dimpotrivă. O întâmpină cu o bucurie aproape perversă, sperând că avea să îi aducă măcar puțină satisfacție și să îi alunge frustrarea, înlocuind-o cu alt fel de durere.

Mai târziu, ajuns înapoi acasă, Thomas își dădu seama că nu se întâmplă acest lucru. Corpul lui încă reacționa la fiecare gând ce îi zbura la Lady Amelia. Și erau multe gânduri, din moment ce includeau propriile lui fantezii erotice. Chiar și în acel moment, bătut cum era, se simți agitat la gândul de a o reîntâlni, de a-i vedea buzele arcuindu-se de plăcere datorită unui compliment de-al lui sau ochii aprinzându-i-se de furie tot din cauza lui. Ambele stări ale femeii îi afectau la fel de mult. Nu mai conta dacă ea era fericită sau nu. Thomas o dorea pur și simplu și nu știa ce naiba avea să facă în această privință.

După cum se dovedi, exista un lucru care îi putea domoli ardoarea, deși nu își dădu seama de asta decât când ajunse acasă și găsi un bilet așteptându-l pe o tăviță din argint în foaier. Thomas îl despături, citi cele câteva rânduri scrise și îi stătu inima.

„Dumnezeule!"

Alergă la etaj, în camera lui, încercând din răsputeri să nu îi trezească pe cei care dormeau. Își schimbă hainele ude și murdare cu altele uscate din dulap. Apoi luă o foaie de hârtie și îi scrise degrabă un bilet mamei sale, pe care i-l strecură pe sub ușa dormitorului. Cu nervii încordați la maximum și cu inima bătându-i să îi spargă pieptul, Thomas plecă din nou de acasă. Nu petrecuse mai mult de zece minute înăuntru înainte de a porni grăbit spre St. Giles. Acolo, înconjurată de o echipă de pompieri, în timp ce fumul ieșea prin toate orificiile disponibile, era casa cumpărată de Lady Amelia, arzând și luminând ca o torță în întuneric.

Thomas nu o văzuse în drum spre Black Swan mai devreme, nici când se întorsese de acolo. Alesese cel mai scurt drum, iar acesta nu includea strada Oxford. Acum își dorea să fi trecut pe acolo. Poate că astfel ar fi descoperit mai devreme dezastrul.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe un bărbat corpolent care mânuia un furtun atașat de rezervorul de apă în timp ce alți doi acționau pompa.

– Nu știm sigur. Se poate să fi aruncat cineva o țigară în buruieni, dar e greu de spus. Cred că îl vom stinge în curând. Am reușit

să intervenim înainte ca incendiul să se extindă prea mult în interior, fiindcă atunci ar fi trebuit să dărâmăm clădirea.

– Acum nu credeți că este nevoie? întrebă Thomas, privind fumul înălțându-se spre cer. Arată destul de rău.

– Cred că depinde de părerea fiecăruia, răspunsul omul. Am văzut incendii mai grave de atât.

Thomas nu se îndoia de cuvintele omului, având în vedea profesia lui, dar acest lucru nu schimba faptul că Lady Amelia avea să fie devastată la aflarea veștii. Cum naiba avea să îi spună?

– Aș vrea să ajut, zise Thomas, nu doar pentru că salvarea clădirii era în interesul său, având în vedere banii pe care deja îi donase, ci pentru că avea nevoie să știe că își dăduse toată silința.

– Puteți ajuta la manevrarea celuilalt rezervor, spuse bărbatul. Cred că unuia dintre băieți i-ar prinde bine o pauză.

Thomas îi mulțumi și porni grăbit spre celălalt rezervor, oferindu-se să ia locul bărbaților care munceau de ceva vreme. Era greu, mai ales după lupta prin care trecuse, dar în curând își găsi ritmul și se folosi de întreaga forță pentru a pompa cât mai multă apă prin furtun. În eventualitatea în care casa ar fi fost imposibil de salvat, puteau încerca să găsească alta – fără îndoială, el își permitea o asemenea cheltuială –, dar Lady Amelia și-o dorise atât de mult pe aceasta, încât el bănuia că niciuna nu ar fi bună pentru ea. Prin urmare, nu avea ce să facă. Pur și simplu, de dimineață aveau să vadă ce mai rămânea din ea.

Capitolul 13

Amelia lua micul dejun când Pierson veni să anunțe că ducele de Coventry venise în vizită.

– E destul de devreme, spuse Lady Everly, punând ceașca înapoi pe farfurioară. Îl așteptam abia peste trei ore.

– Solicită o discuție între patru ochi cu Lady Amelia, adăugă Pierson, fără ca expresia lui să trădeze vreo părere despre o asemenea cerință neobișnuită. Să îl conduc în salon?

– Da, te rog, răspunse Lady Everly, ridicându-se de la masă de îndată ce Pierson ieși din încăpere și privind-o pe Amelia. Stai aici până ce mă întorc!

Amelia încuviință din cap.

– Despre ce crezi că este vorba? întrebă Juliette.

Amelia îi întâlni privirea curioasă.

– Habar nu am.

– Dar știi de ce s-a dus Lady Everly să-i vorbească mai întâi ea?

Modul în care sora ei spuse acest lucru sugera că Amelia trebuia să aibă măcar o bănuială, doar că ea nu avea absolut nici una.

– Nu am nici cea mai mică idee.

Juliette își dădu ochii peste cap.

– Gândește-te puțin, Amelia. Coventry a ajuns mai devreme și cere să discute cu tine în privat? Este evident că Lady Everly s-a dus să se intereseze de intențiile lui.

– Și care ar fi acestea, mai exact? întrebă Amelia, iritarea strecurându-i-se în glas, simțind încotro se îndrepta acea conversație. Nu a venit să mă ceară în căsătorie, dacă la asta te gândești.

– Poate că de asta a venit, replică Juliette cu un zâmbet plin de speranță.

Împingând farfuria deoparte, Amelia se lăsă pe spate în scaun și își încrucișă îmbufnată brațele la piept.

– Ba nu. Și, te rog, nu mai insista că simte ceva pentru mine ca să facă vreodată acest lucru.

– Cred că te înșeli în privința asta.

– Pe ce temei? întrebă Amelia, uitându-se lung la sora ei.

Juliette ridică din umeri și luă o gură de ceai.

– E doar un sentiment pe care îl am.

„Un sentiment." Cu ce o ajuta un sentiment pe Amelia, când ea avea o întreagă listă de argumente împotriva posibilității ca ducele de Coventry să îi facă vreodată o asemenea propunere? În primul rând, trecutul ei o făcea complet nepotrivită. În al doilea rând, era prea independentă pentru gusturile lui. În al treilea rând, Coventry o găsea insuportabilă, după cum demonstra faptul că deja fusese supusă furiei lui de trei ori în mai puțin de o săptămână. În al patrulea rând, bărbatul nu avea nici cea mai mică dorință de a se căsători – îi spusese el însuși. Iar în al cincilea rând, el era duce, pentru Dumnezeu! Amelia ar fi putut la fel de bine să pună ochii pe însuși papa, fiindcă șansele de reușită ar fi fost aceleași.

– Amelia?

Clipind, Amelia își dădu seama că Lady Everly fu cea care îi vorbea – probabil că se întorsese fără ca ea să observe.

– Da?

– Trebuie să auzi ce are Coventry de spus. Atâta vreme cât lași deschisă ușa salonului, nu am nici o problemă să discutați în privat pentru o clipă.

Confuză în privința tonului sobru al contesei, Amelia ezită. Îi aruncă o privire lui Juliette, care dădu din cap, parcă pentru a spune că nu mai știa la ce să se aștepte.

– Prea bine, rosti Amelia, ridicându-se și pornind spre ușă. Din motive pe care nu și le putea explica, avea impresia că se îndrepta spre eșafod. Ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva făcuse ceva ce îl supărase – un lucru de care încă nu era conștientă. Până să ajungă în salon, aproape că se aștepta să îl vadă încordat și irascibil. Coventry? zise ea.

El stătea lângă una dintre ferestre, privind spre stradă. La auzul glasului ei, se întoarse, dar nu avea aceeași expresie ca atunci când Amelia îl văzuse ultima oară.

– Ce naiba?! Cuvintele îi scăpară înainte ca ea să le poată împiedica, șocul de a-i vedea ochii înconjurați de pete purpurii fiind atât de intens, încât uită să se controleze. O altă vânătaie se zărea pe partea stângă a maxilarului ducelui, în timp ce o linie verticală de un roșu-închis pe buză sugera că sângerase.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Ce s-a *întâmplat*.

Dezorientată, Amelia dădu din cap. Lui chiar îi ardea să îi corecteze limbajul în acel moment? Amelia înaintă încet spre el.

– Ai fost atacat?

Părea o întrebare logică, având în vedere înfățișarea lui. Spre surprinderea ei, Coventry rânji, dar numai pentru o secundă.

– Nu. Am participat la un meci de box noaptea trecută la Black Swan.

Amelia putu doar să îl privească lung, apoi îl întrebă cu calm:

– Ești nebun? Ești aristocrat, Coventry. Locul tău nu este acolo.

– Poate că nu, dar aveam nevoie de sportul acesta, zise el. Înainte ca Amelia să îl poată întreba motivul, el schimbă rapid subiectul: Dar nu sunt aici ca să-mi studiezi culoarea tenului. De fapt, ceea ce am de discutat cu tine este o chestiune de foarte mare importanță.

Amelia așteptă ca el să continue, dar Coventry gesticulă spre un fotoliu din apropiere.

– Poate că te-ai simți mai confortabil dacă ai sta jos.

Amelia simți cum inima îi tresare din pricina unui fior de neliniște care îi străbătu întreg corpul.

– Despre ce este vorba?

– Îți voi spune într-o clipă, răspunse el, gesticulând din nou spre fotoliu. Te rog.

Neștiind ce avea să urmeze, Amelia traversă încăperea cu picioare greoaie și se așeză pe fotoliu. El însă rămase în picioare. Ea observă că maxilarul lui se tot încleștа și se descleștа, lucru care o neliniști și mai mult.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea în cele din urmă, neputând suporta nici măcar o secundă în plus suspansul.

Coventry trase adânc aer în piept înainte de a vorbi.

– A avut loc un incident.

Tonul lui grav o sperie de-a dreptul.

– Ce spui acolo?

– Casa pe care ai cumpărat-o a luat foc noaptea trecută.

Ameliei i se năruiră toate speranțele ca el să nu fi venit cu vești proaste. Clătină din cap.

– Nu, este imposibil!

– Am văzut cu ochii mei. Când am ajuns la fața locului, pompierii deja făceau tot ce puteau ca să stingă incendiul, așa că m-am oprit și i-am ajutat să pompeze apă.

– Dar... Ameliei îi fu brusc greu să respire. Este...

Dumnezeule, abia dacă mai putea să-l întrebe ceva!

– Nu a ars din temelii, dacă asta vrei să știi. De fapt, întreaga structură este încă în picioare datorită rapidității cu care au fost ținute flăcările sub control. Dar există pagube considerabile. Thomas porni spre Amelia în timp ce ea încerca să înțeleagă toate informațiile. Apoi, în mod neașteptat, Amelia îi simți mâna pe umărul ei.

Era calmantă și tulburătoare deopotrivă, indecența gestului fiind rapid uitată de Amelia fiindcă îi alungă îndoielile, dându-i sentimentul că era alături de ea – o promisiune nerostită că aveau să treacă împreună prin asta. Sentimentul era atât de emoționant, încât Amelia se temu că avea să înceapă să plângă. Își plecă privirea, sperând să-și ascundă emoția care, fără îndoială, i se citea în ochi.

– Mă gândeam că ai vrea să vezi tu însăți casa. Poate doar pentru a te liniști, pentru că eu cred că poate fi salvată.

Trăgând aer în piept, Amelia își încleștă degetele pe brațul fotoliului și încuviință scurt din cap.

– Da. Cred că ai dreptate. Ignorând faptul că se simțea slăbită – ca și cum ea ar fi fost cea care încasase bătaia, nu el –, se ridică, dar parcă picioarele nu o puteau susține. Totuși, se forță să adopte o postură dreaptă și ridică bărbia. Permite-mi să mă pregătesc și să o informez pe Lady Everly de plecarea noastră. Revin imediat.

După ce se pregăti, îl găsi pe Coventry așteptând în foaier, gata de plecare. Cu toate emoțiile tulburătoare care o răvășiseră în ultima jumătate de oră, abia avusese timp să observe cât de uimitor arăta el într-o jachetă roșiatică și pantaloni de culoarea cărbunelui. Și, deși chipul îi arăta precum pânza unui pictor nu tocmai priceput, nu exista îndoială în privința trăsăturilor lui frumoase – acel licăr permanent de responsabilitate care îi umbrea ochii sau liniile extrem de atrăgătoare ale gurii lui.

Controlându-se, Amelia îi permise să o conducă la trăsura lui. Ținându-și palma peste a lui în timp ce o ajută să urce, nu se putu abține să nu se întrebe cum ar fi fost să o atingă mai insistent. Cum să se gândească la o asemenea prostie într-un moment ca acesta?

– Doare? întrebă ea imediat după ce trăsura porni în josul străzii. Mă refer la vânătăile de pe față.

– Nu prea tare. Doare mai puțin decât pare.

– Măcar ai câștigat?

Thomas rânji.

– Da.

– Bun, rosti Amelia, încuviințând ferm din cap, gest care îl făcu să zâmbească. Dar tot nu înțeleg de ce a trebuit să mergi acolo. Cartierul acela nu este sigur, Coventry. Ți s-ar fi putut întâmpla o mulțime de lucruri, având în vedere aspectul tău.

– Cum adică?

– Nu îți poți ascunde bogăția, ceea ce te-ar fi putut transforma într-o țintă ușoară pentru mulți răufăcători.

– Sper că nu chiar atât de ușoară, zise el, aplecându-se înainte. Sau părerea ta despre mine este atât de proastă, încât mă crezi incapabil să supraviețuiesc câtorva hoți mărunți?

– Desigur că nu. Dar acolo există și criminali care nu ar ezita să se folosească de un cuțit, dacă astfel ar obține ceea ce își doresc.

– Știind acest lucru, zise el, aplecându-și și mai aproape de ea, nu ai avut nici o reținere să mergi acolo de una singură, fără a fi însoțită.

Amelia înțelese că făcuse o greșeală folosindu-se de acel argument, dar acest lucru nu alunga îngrijorarea pe care o simțea pentru el. Cu cât se gândea mai mult la mica lui aventură din seara trecută, cu atât o îngrijora mai tare – dacă i s-ar fi întâmplat ceva? Dacă ar fi fost încolțit și ucis? Asemenea incidente nu erau nemaiauzite.

– Am mers în timpul zilei și practic nu am intrat în St. Giles.

– Chiar și așa, ești femeie, prin urmare, ai fost într-un pericol mai mare decât aș fi eu vreodată.

– Of, pentru Dumnezeu, Coventry? De ce trebuie să fii atât de dificil?

El o privi cu o profunzime care o făcu să își regrete imediat izbucnirea. Ochii lui se mijiră ușor, apoi Coventry spuse aproape șoptit:

– Poate pentru că acțiunile tale insistă că trebuie să te protejez până și de tine însuți.

– Iar pe tine cine te va proteja de tine însuți? întrebă ea privindu-l în ochii căprui. Cine va fi acolo să te oprească data viitoare când te vei gândi să ceri unui străin să îți distrugă chipul acesta chipeș?

Coventry zâmbi vag.

– Crezi că sunt chipeș?

Amelia observă cum i se îmblânzi expresia, lucru care îi trimise un fior de căldură direct în stomac. Brusc, corsetul părea să îi strângă sânii, iar gâtul i se uscase. De ce spusese așa ceva?

Amelia se lăsă pe spătarul banchetei cu nonșalanță, își feri privirea și răspunse pe un ton tăios:

– Mai degrabă comun.

Nu îndrăznea să îl privească, astfel că se uită în gol pe fereastră. Coventry o privea cu atenție – dacă Amelia s-ar fi uitat la el, ar fi riscat să își dezvăluie sentimentele. Ceea ce nu putea permite să se întâmple.

În cele din urmă, îl observă pe furiș ridicând din umeri. Atmosfera se schimbase, iar tonul lui deveni relaxat când spuse:

– Atunci trebuie să mărturisesc că și mie mi se pare încântător chipul tău. Și la fel de comun.

Fără să stea pe gânduri, Amelia se întoarse brusc spre el, descoperind că fața bărbatului era mult mai aproape decât fusese înainte.

– Ești imposibil, spuse ea, din moment ce nu ar fi ajutat-o deloc să rămână tăcută.

– Îmi închipui că nu mai mult decât tine.

Coventry ridică mâna și, în mod uluitor, degetele lui îi atinseră obrazul, răscolindu-i simțurile și amețind-o. Ameliei i se tăie răsuflarea. Fiori fierbinți îi mângâiau pielea. Măcar dacă își putea calma stomacul, pentru a se putea bucura o clipă de intimitatea momentului. Dar rămase încremenită și confuză. Ce făcea Coventry? Ce se aștepta să facă ea? Amelia nu avea nici cea mai mică idee, dar expresia curioasă din ochii lui se stinsese, fiind înlocuită de un licăr periculos, care o entuziasma și o speria deopotrivă.

– Ce ar trebui să facem? întrebă Coventry, parcă retoric, pe un ton meditativ.

– Eu... eu...

„Nu pot vorbi. M-ai zăpăcit stând atât de aproape de mine."

– Hm... Privirea lui Coventry coborî spre gura ei, ochii fiindu-i adăpostiți de pleoapele plecate. Atmosfera deveni încordată și din nou Ameliei îi fu greu să respire când îi simți intenția. Coventry avea de gând să o sărute. Chiar acolo, în trăsură. Ei nici măcar nu îi păsa de motivul din spatele unui asemenea gest sau de consecințele lui. Tot ce putea să facă era să aștepte, întregul ei corp stând încremenit pe marginea banchetei, în timp ce inima amenința să îi spargă pieptul...

Trăsura se opri brusc, iar Coventry se retrase rapid.

–Am ajuns, spuse el serios, iar trăsăturile îi deveniseră rigide, mascând orice urmă de dorință.

Parcă acel moment nu ar fi avut loc niciodată, iar totul fusese în imaginația ei.

Și totuși, Amelia nu putea nega senzația persistentă a degetelor lui pe obrazul ei sau dorința arzătoare care o mistuise în urmă cu doar câteva secunde. Și nu fusese vina ei, ci a lui. *El* o atâtase. Ochii lui îi căutaseră pe ai ei pentru a primi confirmarea, iar când Amelia coborî din trăsură, ajutată de mâna lui fermă, își dădu seama că îi arătase ceva la care ea nu se gândise niciodată că i-ar putea anima până în acel moment: dorință nestăpânită.

Această revelație fu atât de intensă, încât o forță să tragă aer în piept pentru a se calma. Pentru o clipă, rămase complet nemișcată, cu mâna încă pe a lui, în timp ce medită la această nouă idee. Oare era posibil? Ridicând privirea, îi studie expresia. Coventry nu trăda nici cel mai mic sentiment, dar ea îl simțise, era convinsă de asta.

–Milady, spuse el pe un ton elegant, dar oarecum tăios, aducând-o cu picioarele pe pământ, parcă amintindu-i că ar trebui să îi elibereze mâna.

Prin urmare, Amelia își retrase rapid mâna, toate gândurile legate de atracția reciprocă dispărându-i din minte în secunda în care se întoarse și își văzu casa. Își acoperi gura cu mâinile, înăbușind țipătul care aproape îi scăpă la vederea scenei. Pete negre brăzdau peretele de deasupra a două ferestre. Ușa de la intrare era arsă, iar încuietoarea părea să fi fost spartă – fără îndoială, de către pompieri, pentru a putea intra să stingă flăcările.

Descumpănită, urcă treptele și intră, simțind cum inima i se oprește în loc la vederea priveliștii care o aștepta. Scările se prăbușiseră, devenind un morman de moloz într-o băltoacă. Amelia își ridică poalele rochiei și porni spre salonaș, apoi merse în bibliotecă, în sala de bal și, în cele din urmă, în salon. Cu fiecare pas făcut, își simțea inima și mai grea. Era apă peste tot, iar majoritatea ramelor ferestrelor arseseră. Geamurile căzuseră, în pereți rămânând doar găuri largi.

O durere nemărginită îi sfâșie pieptul la gândul cheltuielilor suplimentare. Cel puțin un perete trebuia demolat, iar porțiunile din podea și din tavan care înainte arătau bine acum purtau dovezile pagubelor ireparabile. Până să ajungă la găurile din zid unde

ar fi trebuit să fie ferestrele salonului, Amelia deja se simțea goală pe dinăuntru. Nu mai rămăsese nici măcar o pată de culoare. Totul era învăluit în negru.

– Putem repara totul, zise Coventry, vocea lui atrăgându-i atenția, dar nereușind să îi ridice moralul. Veni lângă ea.

Amelia continuă să studieze descurajată priveliștea dezolantă.

– Cred că va costa o mică avere. Cu siguranță, mai mulți bani decât am eu la dispoziție, spuse ea absentă, împotrivindu-se durerii ce amenința să o copleșească.

– Ascultă-mă! rosti Coventry. Când ea nu reacționă, bărbatul o întoarse spre el cu forța propriilor mâini, pentru a o putea privi în ochi. Expresia lui era fermă, afișând o determinare care Ameliei îi lipsea pe deplin în acel moment. Putem repara totul. Casa nu este irecuperabilă și voi contribui bucuros cu fondurile necesare, până când mi le vei putea restitui prin evenimentele tale de strângeri de fonduri.

Amelia îl privi surprinsă.

– De ce ai face asta?

– Contează?

Epuizată de faptul că fusese nevoită să se recunoască înfrântă chiar înainte de a începe treaba și pusă în fața unei soluții bune, Ameliei nu îl contrazise. Prin urmare, clătină din cap.

– Nu, cred că nu. Dar tu presupui că evenimentele mele de strângere de fonduri vor avea suficient succes cât să acopere cheltuielile. Planul tău nu este lipsit de riscuri.

– Nu, spuse Coventry, zâmbindu-i vag. Probabil nu este. Dar cred că proiectul acesta este mult mai important pentru tine decât va fi vreodată orice sumă de bani pentru mine.

În cele din urmă, calmul ei se nărui drept răspuns la generozitatea lui incontestabilă, iar când primele lacrimi i se prelinseră pe obraji, Coventry o îmbrățișă. Cu chipul cuibărit în jacheta lui moale de lână, Amelia trase adânc aer în piept și se trezi învăluită de o mireasmă bogată de mosc și de lemn de santal. O mână i se odihni pe talie, în timp ce cealaltă o mângâia pe spate. Acea apropiere intimă era minunată. Amelia putea simți forța din umerii și din pieptul lui în timp ce se aplecă mai mult spre el, căutând căldura îmbrățișării pe care Coventry i-o oferise.

– Nu știu cum să îți mulțumesc. Cuvintele îi fură înăbușite de haină, dar el le auzi oricum.

– Nu este nevoie. Mă bucur să îți pot alina îngrijorarea.

Mai trecură câteva secunde până când ea se retrase ezitantă din îmbrățișare.

– Iartă-mă, se simți Amelia obligată să spună, am fost copleșită de șocul veștii.

Coventry ridică mâna și îi dădu o șuviță de păr rebelă după ureche, privind-o cu o asemenea blândețe, încât aproape că Amelia începu din nou să plângă.

– Nu ai pentru ce să îți ceri iertare din moment ce nu ai făcut nimic greșit. Mai curând eu am întrecut măsura, deși cred că am speranțe că voi fi iertat.

– Fără îndoială, fu ea de acord.

În ochii lui nu mai zări nici măcar o urmă din dorința aceea mistuitoare cu care o privise în trăsură, ci doar prietenie. Asta o făcu să se întrebe dacă nu cumva se înșelase când presupusese că el s-ar fi gândit vreodată să o sărute. Fusese convinsă de acest lucru în trăsură, dar, dacă ar fi avut dreptate, acum Coventry ar fi avut o ocazie bună să o facă. Cu toate acestea, nimic nu-i sugerase că bărbatul se gândise măcar să o sărute.

Confuză, neștiind ce să mai creadă în această privință, Amelia alese să se gândească la altceva.

– Te rog, i-ai putea informa astăzi pe muncitori că îi putem primi? Aș vrea să se apuce de treabă cât mai curând posibil.

– Desigur, răspunse Coventry, apoi porniră spre foaier, ieșiră din casă și se întoarseră la trăsură. Rămâne cum am stabilit pentru luni, să vizităm fabrica de cherestea și de piatră de zidărie?

– Da. Nu am alte planuri pentru ziua aceea.

Coventry încuviință din cap.

– Ți-aș recomanda să te gândești azi sau mâine la un prim eveniment de strângere de fonduri. Lady Everly te poate sfătui, dar cred că ar fi bine să începi să implici mai mulți oameni în proiectul tău.

– Mă voi ocupa de asta de îndată ce voi ajunge acasă. Îți mulțumesc, Coventry. Amabilitatea și blândețea ta mi-au fost de mare ajutor astăzi. Iar prietenia ta... nu îți pot spune cât de mult înseamnă pentru mine.

Cu toate că nu era de ajuns și nu avea să fie vreodată. Întotdeauna avea să tânjească după mai mult.

Capitolul 14

Trecuse o săptămână de când Amelia mersese să vadă consecințele incendiului. Fusese angajată o echipă de muncitori, iar aceștia îndepărtau acum tot lemnul afectat din structura clădirii. Între timp, ea și Coventry dăduseră comandă de podele din lemn de cireș, de ferestre cu geam dublu și de suficiente plăci de marmură pentru a le înlocui pe cele crăpate din sala de bal. Celelalte urmau să fie lustruite cât mai bine, din moment ce înlocuirea întregii podele ar fi fost o extravaganță inutilă.

Toate aceste lucruri îi ocupară Ameliei trei zile pline, astfel că nu avusese deloc timp pentru întâlniri cu Lowell sau cu Burton, care veniseră de două ori în vizită în timp ce ea fusese plecată. În schimb, se întâlniră cu ei Juliette și Lady Everly, dar cei doi își exprimaseră clar dezamăgirea de a fi privați de compania Ameliei, motiv pentru care Lady Everly insistase ca Amelia să le permită să o însoțească la Gunther vineri dimineață, pentru o înghețată.

Ieșirea fusese destul de plăcută, iar interesul lor față de progresul ei cu școala o ajutase să rămână concentrată asupra conversației. Acum, stând cu sora ei în sala de bal a casei Falconrich, Amelia îi văzu apropiindu-se însoțiți de un alt gentleman, pe care îl recunoscu imediat ca fiind doctorul Florian.

– Bună seara, domnișoarelor, spuse domnul Lowell de îndată ce el și tovarășii săi ajunseră lângă ele. V-am căutat peste tot.

Burton afișa un zâmbet larg, ca de obicei, în timp ce Lowell emana șarm prin expresia sa rafinată. Dacă nu ar fi existat Coventry, fără îndoială, Lowell ar fi putut avea puterea de a-i pune Ameliei inima pe jar. Însă ducele o făcuse să devină complet imună la atenția oricărui alt bărbat.

– Dar este atât de multă agitație! spuse Burton, privind în jur la mulțimea de oameni care umplea sala spațioasă. Iertați-ne că nu v-am găsit mai devreme!

– Desigur că vă iertăm, rosti Juliette, în timp ce Amelia le oferi un zâmbet aprobator.

Doctorul Florian i se adresă lui Juliette.

– Mă bucur să vă văd arătând din nou sănătoasă, milady.

– Când i-am spus fratelui meu că mă aștept să vă găsesc aici astă-seară, a insistat să vă vadă el însuși, spuse Lowell rânjind.

Privirea Ameliei trecu asupra lui Florian. *Frate?* Nu își dăduse seama de legătura dintre cei doi și nici nu ar fi făcut-o vreodată dacă Lowell nu ar fi menționat-o. Nu semănau absolut deloc. Lowell avea părul negru, în timp ce al lui Florian avea o nuanță bogată de arămiu. Chipul lui Lowell era mai rigid decât al lui Florian. Cu toate acestea, doctorul era cel care părea mai aspru.

– Dar, zise Amelia, neputând să își ascundă uimirea, sunteți frați?

În sfârșit, Florian zâmbi aproape imperceptibil.

– Am ales să mi se spună Florian când am devenit doctor, pentru a mă distinge de Lowell. Este numele meu mijlociu.

– Și ce nume elegant! adăugă Lowell, zâmbind larg. Apoi redeveni ușor serios și adăugă: Este foarte meticulos când vine vorba de pacienții lui. Se interesează de ei chiar și după ce aceștia se recuperează complet. De aceea era atât de dornic să vă revadă, Lady Juliette.

– Întotdeauna am simțit că a-i îngriji pe cei bolnavi și a-i ajuta să treacă peste boală creează un fel de legătură, interveni Florian, iar expresia îi deveni din ce în ce mai serioasă în timp ce vorbea. Nici urmă de zâmbet nu se mai zărea pe buzele lui, iar ochii îi erau adânciți în meditație. Văd adesea oameni în stări foarte grave – îi ajut când nimeni altcineva nu știe ce să facă –, iar ei au încredere în mine, cu speranța că voi face tot ce îmi stă în putință pentru a găsi un leac. Este o responsabilitate mare, dar e totodată cea mai satisfăcătoare muncă pe care am făcut-o vreodată.

– Pare că este o vocație, zise cu interes Juliette.

El încuviință scurt din cap.

– Într-adevăr, așa o consider.

– Ceea ce este admirabil, spuse Lowell. Cred că puțini dintre noi reușesc să își găsească un asemenea scop în viață, deși s-ar părea că dumneavoastră ați reușit, Lady Amelia. Eforturile de a crea o școală pentru cei nevoiași sunt absolut remarcabile.

Amelia nu se putu abține să nu roșească ușor când toți cei trei gentlemeni încuviințară din cap.

– Ați spus-o deja de multe ori.

– Și nu este de ajuns, insistă bărbatul.

– Are dreptate, fu Burton de acord. Am discutat pe îndelete chestiunea și am ajuns la concluzia că nici o altă tânără domnișoară nu s-ar fi gândit să se avânte într-un asemenea demers. Poate doar o văduvă, deși sigur că ar fi fost descumpănită de incendiu. Faptul că intenționați să perseverați spune foarte multe despre viziunea și insistența dumneavoastră de a vă duce misiunea la bun sfârșit.

– Sunt întru totul de acord, zise doctorul Florian. Sunteți genul de persoană gata să schimbe lumea. Mă aștept la lucruri măreț din partea dumneavoastră, iar această școală este doar începutul.

– Ceea ce nu poate să ne facă decât să îl invidiem pe cel care o va însoți în această călătorie într-o bună zi, adăugă Lowell, făcându-i cu ochiul, iar Amelia chicoti. Din păcate, nu se poate căsători cu toți trei.

– Ce gând scandalos, spuse Juliette zâmbind.

Doctorul Florian îl înghionti pe fratele său.

– Ai grijă, Lowell! Le-ai șocat pe domnișoare.

– Atunci permiteți-mi să mă revanșez pe ringul de dans, zise Lowell. Credeți că ne-am putea bucura de un menuet sau de un dans scoțian?

– Desigur, răspunse Amelia, dându-i carnețelul de bal, în timp ce Juliette i-l dădu pe al ei doctorului.

– Nici menuet, nici dans scoțian, zise Burton când îi veni rândul să aleagă un dans. Îi aruncă o privire lui Lowell, ai cărui ochii licăreau cu o plăcere răutăcioasă. Ticălosule! îi spuse el, apoi își scrise numele și le înapoie carnețelele celor două surori.

Amelia și-l studie pe al ei și ridică grăbită privirea.

– Ați ales valsul?

Îl privi lung pe Lowell, care ridică din umeri drept explicație.

– Încă nu l-a ales nimeni altcineva, așa că de ce nu?

De ce nu, într-adevăr? Când sosise la bal în urmă cu o oră și îl întâlnise pe Coventry, ducele se scuzase grăbit și plecase fără să revendice vreun dans. Amelia nu îl mai văzuse de atunci, deși presupuse că absența lui îi dădea șansa de a încerca să valseze cu altcineva. Și din moment ce, într-un final, probabil că avea să se căsătorească fie cu Lowell, fie cu Burton, putea fi înțelept din partea ei să le acorde lor acel vals, nu lui Coventry.

Alungându-l pe duce din mintea ei, Amelia hotărî să se bucure de bal împreună cu sora ei și cei trei gentlemeni, care erau mai mult

decât bucuroși să le acorde atenția lor deplină. Erau foarte politicoși și curtenitori, aducându-le băuturi, interesându-se de pasiunile lor și însoțindu-le pe terasă de fiecare dată când căldura din salon devenea înăbușitoare.

– Milady, spuse Lowell în cele din urmă. Este timpul pentru dansul nostru.

Deja epuizată după dansul scoțian cu doctorul Florian, după menuetul cu domnul Burton și un cadril dansat cu un baron, Amelia își dădu silința să pară cât mai entuziasmată de ideea de a continua să își tortureze picioarele.

– Sunteți încântătoare, spuse Lowell când ajunse, în sfârșit, să o țină în brațe și să o însoțească pe ringul de dans.

Pașii bărbatului erau preciși, dar nici măcar pe departe la fel de eleganți ca ai lui Coventry.

– Vă mulțumesc. Sunteți foarte amabil.

Un licăr luminos le dădu ochilor lui Lowell o uimitoare nuanță de turcoaz. Bărbatul îi strânse mâna mai tare, în același timp adăugând mai multă presiune pe locul unde palma lui se întâlnea cu spatele ei.

– Doar spun adevărul, Lady Amelia, iar acesta este că sunteți cea mai remarcabilă femeie pe care am avut vreodată plăcerea să o cunosc.

– Întotdeauna sunteți atât de șarmant?

Lowell zâmbi.

– Deloc. Fac un efort deosebit pentru dumneavoastră.

Ușor stânjenită de lingușeala lui și de direcția în care bănuia că se putea îndrepta discuția, Amelia alese să schimbe cursul conversației.

– Ați călătorit vreodată în străinătate?

Fruntea bărbatului se încruntă, confirmând surprinderea pricinuită de această neașteptată întrebare, dar se adună rapid și o învârti în pași de dans, ghidând-o cu pricepere între alte două cupluri.

– Da. Am făcut un tur al continentului în urmă cu câțiva ani, chiar după încheierea războiului. Roma m-a impresionat foarte mult, chiar mai mult decât Parisul.

– Mi-ar plăcea să am șansa să văd acele locuri, mărturisi Amelia. Și altele mult mai îndepărtate, cum ar fi Egiptul sau China. Am auzit că ar fi culturi foarte diferite și că, fără îndoială, îți lasă o impresie puternică.

– Așadar, există o parte aventurieră în dumneavoastră care așteaptă să fie eliberată, șopti domnul Lowell. Nu mi-am dat seama,

deși mă văd nevoit să mărturisesc: această nouă perspectivă mi se pare extrem de fascinantă.

Amelia nu știa de ce ar fi astfel. În mintea ei, dorința de a explora ceea ce era dincolo de Anglia, de a vedea minunile lumii cu ochii ei era un lucru atât de firesc, încât nu își închipuia că exista cineva care nu și-ar fi dorit să facă la fel.

– De ce spuneți acest lucru?

– Pentru că nu îmi place monotonia, astfel că întâmpin aventura cu brațele deschise și o aplaud.

Neputând să îl contrazică din moment ce era și ea de acord, Amelia pur și simplu se bucură de restul dansului, în tot acest timp închipuindu-și cum ar fi fost viața alături de un bărbat precum domnul Lowell. Conform aparențelor, el i-ar fi susținut ambițiile și ar însoțit-o în diverse colțuri ale lumii. Desigur, nu exista încă o scânteie între ei, dar acest lucru nu însemna că nu se puteau bucura unul de compania celuilalt sau că nu aveau să se nască, în cele din urmă, sentimente de afecțiune reciprocă. Fără îndoială, Lowell era chipeș și demonstra un interes sincer legat de ceea ce avea ea de spus, lucru care Ameliei îi plăcea.

– Vă rog să mă însoțiți pentru o clipă, spuse el după ce dansul se încheie. Aș dori să vă spun ceva și trebuie să o fac în privat.

Neștiind încotro se îndrepta situația, Amelia privi în jur, sperând să găsească un chip familiar.

– Probabil ar trebui să mă consult cu Lady Everly sau cu ducesa văduvă de Coventry înainte de a vă permite să mă însoțiți singur.

Dar deja ieșeau din sala de bal și se îndreptau spre coridorul de dincolo de ea.

– Puteți fi sigură că nu am nici o intenție să vă compromit, dacă acest lucru vă preocupă.

– Eu... Ei, bine... Nu s-ar întâmpla asta și dacă am fi singuri într-o încăpere? spuse Amelia.

I se spusese să aibă întotdeauna o însoțitoare cu ea.

– Nu atâta vreme cât lăsăm ușa deschisă, răspunse el, conducând-o într-un salon și închizând ușa aproape complet. Poftim. Vedeți? E întredeschisă.

– M-aș simți mai confortabil dacă am deschide-o mai mult.

Lowell ignoră comentariul și o trase spre un fotoliu.

– Vă rog, luați loc, milady. Probabil că vă dor picioarele de la toate dansurile acelea.

Neputând să nege, Amelia se așeză și oftă ușurată. El totuși făcu cel mai extraordinar lucru, așezându-se într-un genunchi lângă ea și întinzându-se după mâna ei. Ochii li se întâlniră, iar Amelia, panicată, își dădu seama în acel moment că urma să se întâmple ceva groaznic – ceva ce știa cu o claritate uluitoare că nu își dorea.

Cu toate acestea, se simți lipsită de puterea de a-l opri pe Lowell în timp ce bărbatul o privi în ochi și spuse:

– Am petrecut o eternitate căutând femeia potrivită – o lady pasională și plină de viață, cu care să îmi împart zilele și nopțile.

Cuvântul *nopțile* o făcu pe Amelia să tresară, întrucât Lowell îi studie corpul după ce îl rosti, ochii lui zăbovind o secundă prea mult pe sânii ei.

– Având în vedere interesul deosebit al domnului Burton față de dumneavoastră, continuă bărbatul, mă simt obligat să acționez rapid, înainte ca el să vă facă o ofertă. Mâna lui îi strânse și mai tare degetele. Draga mea Lady Amelia, mi-ați face cea mai mare onoare dacă ați fi de acord să fiți soția mea. Vom călători împreună prin lume, așa cum vă doriți, vă voi construi o bibliotecă plină cu felurite cărți, pe placul dumneavoastră, și... Lowell își feri privirea pentru o secundă, parcă fiind copleșit de emoție, apoi o privi din nou cu ochi arzători. Și vă voi umple viața de pasiune – vă promit acest lucru!

Amelia îl privi de-a dreptul șocată. Gestul lui putea fi orice, mai puțin o simplă cerere în căsătorie. Era o declarație de dorință, lucru la care nu se așteptase deloc. Se părea că bărbatul își înfrânase dorința pe care o simțea pentru ea, deși acum nu mai încăpea îndoială în această privință. Lowell o sorbea din priviri, întreg corpul lui fiind încordat de nerăbdare, așteptând răspunsul ei.

Ceea ce îi aminti că era rândul ei să vorbească. Ce Dumnezeu să spună? Ce *putea* să spună? Până să își dea seama de intențiile lui, Amelia fusese oarecum împăcată cu gândul de a se căsători fie cu el, fie cu domnul Burton, din moment ce Coventry nu reprezenta o posibilitate realistă. Dar apoi întregul ei trup, întreaga ei ființă se revoltaseră la vederea licărului plin de speranță din ochii domnului Lowell. Amelia voise ca el să se oprească – se rugase ca el să se oprească, pentru a o lăsa să plece. Dar fusese nevoie de o cerere în căsătorie pasională ca ea să își dea seama că nu se mulțumea cu el. Nu când era vorba de restul vieții ei.

– Eu... sunt foarte flatată că vă gândiți la mine astfel, reuși ea să spună. Dar mă văd nevoită să refuz.

Lowell o privi de parcă vorbele ei nu aveau nici un sens, apoi se adună și întrebă:

– Aveți alte cerințe? Pot face ceva pentru a vă convinge să vă răzgândiți?

– Nu. Îmi pare rău. Eu doar... îmi doresc să mă căsătoresc din iubire. Și, oricât de minunat și de amabil sunteți, trebuie să recunosc că nu simt mai mult decât prietenie pentru dumneavoastră.

Lowell își feri privirea.

– Dar Burton? Îl iubiți pe el?

– Nu. Iar dacă vă consolează întru câtva, vă pot asigura că nu mă voi căsători nici cu dumnealui, spuse Amelia, oftând cu tristețe. Vedeți, problema este că am sentimente pentru un bărbat pe care nu îl pot avea.

Ochii li se întâlniră din nou, iar Amelia observă că domnul Lowell medita serios asupra cuvintelor ei. Nu ar fi trebuit să îi dezvăluie acest lucru, dar neputința care o copleșise o făcuse să mărturisească.

– Este vorba despre Coventry?

Când ea încuviință din cap, domnul Lowell îi zâmbi compătimitor și se ridică în picioare. Se ridică și ea, încă având mâna într-a lui. Preț de câteva clipe lungi, se priviră pur și simplu, fără să scoată vreun cuvânt. În cele din urmă, el făcu un pas înapoi și o plecăciune, sărutându-i mâna întocmai în clipa în care ușa salonului se deschise și Coventry intră în încăpere.

Ochii lui căzură pe Lady Amelia înainte de a trece la domnul Lowell, care se îndreptă și îi eliberă mâna. Într-o secundă, orice urmă de amabilitate dispăru de pe chipul lui Coventry. Păși apăsat și încruntat spre ei.

– Ce naiba se petrece aici? întrebă el pe tonul furios pe care Amelia era deja obișnuită să îl audă.

– Nimic care să vă privească, răspunse domnul Lowell, ocolindu-l pe duce și pornind spre ușă. Oprindu-se în prag, se întoarse spre Lady Amelia. Mulțumesc, milady. Sper să aveți o seară plăcută în continuare.

Ușa se închise în urma lui, lăsând-o pe Amelia singură cu bărbatul a cărui mânie ajunsese din nou de necontrolat.

Thomas nu știa ce să creadă. Da, descoperise că *nu* putea gândi în timp ce fierbințeala furiei îi clocotea în creier, stârnindu-i emoții violente. Își încordă întreg corpul pentru a se putea controla,

ca nu cumva să arunce vreo vază în cel mai apropiat perete, apoi o fixă cu privirea pe femeia care continua să îi provoace crize de furie. Arăta absolut minunat în acea seară, cu buclele prinse lejer la spate. O rochie croită din mătase și dantelă aurie făcea ca pielea ei să capete o nuanță caldă, de parcă ar fi fost învăluită în raze de soare.

Thomas o salutase la sosire, dar reacția lui la vederea ei – creșterea pulsului și dorința care îi făcuse pieptul să se încordeze când privirile li se întâlniseră – îl determinase să se retragă în sala de jocuri. I se păruse o soluție excelentă să rămână acolo, până când mama lui îl căutase și insistase ca Thomas să se implice mai mult. Când femeia menționase valsul Ameliei cu domnul Lowell, un sentiment primitiv pusese stăpânire pe el, iar Thomas nu mai pierduse nici măcar o secundă, pornind imediat în căutarea ei. Din fericire, din capătul opus al sălii reușise să o vadă îndepărtându-se de ringul de dans, astfel că știa unde să o caute. Din păcate, mulțimea de oameni îi tot blocase calea în timp ce încercase să o ajungă din urmă.

Și apoi, odată ajuns, fusese întâmpinat cu o scenă care îi făcuse sângele să clocotească în vene. Nu mai era în stare să gândească limpede și fu copleșit de dorința de a-l da pe Lowell la o parte pentru a-i lua locul. Era un impuls care sfida orice logică și care se războia cu bunul lui simț. Thomas nu putea fi mai mult decât prieten cu Lady Amelia, dar nu avea de gând să îi permită lui Lowell să pună mâna pe ea.

„Ticălos egoist!"

– Nu îți pasă de reputația ta? întrebă el, sperând că vorbind nu mai putea auzi glasul conștiinței.

– Ba sigur că îmi pasă.

Thomas așteptă ca Amelia să continue, dar pentru că ea nu o făcu, se văzu forțat să întrebe:

– Atunci la ce te-ai gândit când ai rămas singură cu domnul Lowell?

Amelia doar se încruntă la el, iar Thomas făcu un pas spre ea.

– Răspunde-mi, Lady Amelia!

– Sau ce?

Încleștându-și bărbia, Thomas veni mai aproape de ea.

– I-aș putea spune lui Lady Everly, o amenință el. Poate că asta te-ar învăța să ai mai multă grijă, din moment ce responsabilitatea mea de a te proteja nu te preocupă.

Amelia făcu ochii mari.

– Nu, te rog!

– Nu? repetă Thomas, oprindu-se în fața ei. Atunci poate că îmi vei răspunde la întrebare. La ce te-ai gândit când ai rămas singură cu domnul Lowell?

– La nimic. Adică nu m-am gândit.

Lady Amelia își încrucișă brațele la piept, iar ochii lui Thomas căzură instinctiv pe sânii ei. Încleștându-și degetele, se împotrivi impulsului de a o atinge chiar în acel loc, de a explora acele forme delicate. Stomacul i se încordă la gândul unei asemenea libertăți față de ea, mintea scornindu-i tot felul de argumente în favoarea lui. Doar că femeia fusese acolo cu domnul Lowell și nu păruse câtuși de puțin deranjată de atenția bărbatului.

– Ce voia? întrebă Thomas, deși presupunea că Lowell voise același lucru pe care îl voia el însuși.

Își încleștă din nou pumnii și se luptă să își recapete calmul.

– Voia să mă ceară de soție, spuse Lady Amelia cu atâta nonșalanță, încât parcă ar fi vorbit despre vreme. Am refuzat.

Thomas fu cuprins de o mare ușurare, odată cu un val de bucurie nemărginită. Furia aproape că i se stinse complet, atingând o stare confortabilă de relaxare, cu toate că voia să afle motivul.

– De ce?

– Pentru că nu îl iubesc, răspunse Lady Amelia simplu și la obiect. Știu că mama ta și Lady Everly erau decise asupra lui și, sincer, și eu am fost până în urmă cu câteva minute, când mi-am dat seama că o căsătorie ar trebui să însemne mai mult decât îndeplinirea visurilor altcuiva.

– Înțeleg.

– Serios? spuse ea pe un ton mai degrabă acuzator.

– Dorești să te căsătorești din iubire și, din moment ce nu ai găsit bărbatul potrivit pentru acest lucru, vei continua să aștepți până când va apărea.

– Iar tu îl vei alunga și pe el? întrebă Lady Amelia, fără vreun gând să renunțe prea curând la subiect.

Thomas se înarmă cu mult curaj.

– Desigur că nu. Ce întrebare ridicolă pui, de vreme ce știi că îmi doresc să îți găsești perechea cea mai potrivită pentru tine!

Ea îl privi lung, respirând sacadat, atrăgându-i atenția asupra sânilor ei, ca atunci când Thomas dăduse buzna în încăpere.

– Ești incredibil!

– Eu...

– Nu ai făcut nimic altceva decât să stai în calea unei asemenea posibilități, speriindu-l pe domnul Burton cu autoritatea ta nobiliară și apoi spunându-mi că nu e suficient de bun pentru mine, când, de fapt, este. Iar acum te porți cu domnul Lowell de parcă a comis vreo infracțiune teribilă, când doar a făcut cea mai minunată cerere în căsătorie pe care o femeie ca mine ar putea spera să o primească!

– A fost fermecător, nu-i așa? întrebă Thomas, simțind cum furia începea să se trezească la viață.

Lady Amelia se încruntă.

– Incredibil de fermecător!

– Atunci poate că ar trebui să te răzgândești și să îi accepți cererea.

Pus pe jar de aprecierea ei față de Lowell, Thomas se aplecă, sufocând-o cu prezența lui.

– Poate că ar trebui!

Ea dăduse capul pe spate pentru a-l putea privi în ochi, respirând sacadat, fără îndoială din pricina iritării evidente pe care o emana prin toți porii. Arăta asemenea unei zeițe nordice războinice pregătite să îi decidă soarta lui Thomas – o priveliște uimitoare de putere și autoapărare.

Poate că de vină era reacția lui de mai devreme, acel fior de teamă care îl cuprinsese la gândul că putea să o piardă în fața lui Lowell. Sau poate că pur și simplu de vină era frumusețea uluitoare a Ameliei, revărsându-se din adâncul sufletului ei. Orice ar fi fost, Thomas se trezi că se apleacă și mai mult, alungând distanța dintre ei.

Făcuse un efort imens să mențină o distanță respectabilă între ei, dar totul se nărui în clipa în care buzele li se întâlniră. Se întâmplă atât de rapid, încât ea nu avu nici o șansă de scăpare. Pentru o secundă, Thomas se gândi să se retragă, dar apoi buzele ei se mișcară și trupul i se arcui spre el. Brațele ei își croiră drum pe după gâtul lui, în timp ce mici suspine de plăcere îi scăpau printre buze, parcă cerând mai mult. Îl făcu să se întrebe de ce naiba nu o sărutase mai curând.

O strânse în brațe, punându-și mâinile pe spatele ei, simțind-o înflorind sub atingerea lui. Lady Amelia se agăță și mai tare de gâtul lui, trăgându-i capul mai aproape, de parcă ar fi avut nevoie de acel lucru. Aplecându-se, Thomas se supuse, intensificând sărutul într-un mod atât de intim, încât sângele începu să îi gonească prin vene. Femeia avea un gust divin; aroma de fructe a șampaniei fine

încă îi învăluia limba. Dar ceea ce îl înfierbântă și mai mult fu dorința ei arzătoare – era la fel de dornică precum el.

Mâinile lui coborâră, descoperind corpul care se ascundea sub rochia ei: o talie subțire, șolduri voluptuoase și carnea delicată a posteriorului ei mulându-se pe palmele lui. Thomas își înfipse degetele în ea, aducându-i șoldurile mai aproape, trădându-și astfel dorința. Lady Amelia icni, iar Thomas o sărută și mai aprins, mintea lui rătăcind spre o mulțime de posibilități – până la o imagine cu câte mai puține haine despărțindu-i, cu Lady Amelia între așternuturile lui, în timp ce el...

Un ceas bătu ora fixă, iar gândurile lui Thomas fură întrerupte brusc. Ce naiba făcea? Cea pe care o săruta era sora lui Huntley, nu vreo văduvă cu care ar fi putut avea o noapte de plăcere! Dacă lucrurile avansau, puteau apărea pretențiile și obligațiile, fără să ia în considerare posibilitatea foarte reală de a fi ucis de Huntley. Și apoi trebuia să se gândească la viața lui. Era complicată și dezordonată. Ultimul lucru de care avea nevoie era o soție. În plus, ar fi fost forțat să se căsătorească în cazul în care ar fi fost surprinși vreodată într-o asemenea îmbrățișare pătimașă.

O eliberă atât de iute, încât Lady Amelia aproape că se dezechilibră.

– Iartă-mă, fu tot ce se gândi el să spună. Nu știu ce m-a apucat.

– Nu știi?

Licărul pasional din ochii ei se stinse, iar lacrimile amenințau să curgă.

Thomas se simți ca un ticălos.

– Amelia, spuse el. Treaba mea este să îți ofer siguranță, nu să te compromit. Dar am petrecut mult timp împreună în ultima vreme și... nu aș fi bărbat dacă nu ți-aș spune că nu m-am gândit să te sărut măcar o dată. Iar dacă eu pot ceda atât de ușor tentației, atunci o vor face și alții. De aceea m-am străduit să te protejez de situații ca aceasta.

Ea părea din ce în ce mai îngrozită, iar Thomas simțea că îl ia amețeala din pricina efortului de a-i explica. Toate cuvintele lui sunau complet greșit, dar gândul că tocmai pornise pe drumul care dusese la moartea surorii lui – gândul că nu era cu nimic mai bun decât bărbatul care o compromisese pe Melanie – îl făcea să vrea să fugă de Amelia cât mai repede posibil.

Cum putuse să cedeze în fața acelor nevoi primitive, când el, dintre toți oamenii, ar fi trebui să știe cel mai bine să nu facă acest

lucru? Dezgustat de propriul comportament, îi zise cu sinceritate, conștient că trebuie să îi spună adevărul:

– Acest lucru nu se poate repeta. Trebui să știi asta. Eu nu sunt...

„Bărbatul care crezi tu că sunt."

Thomas își trecu mâinile prin păr, știind ce avea de spus, dar temându-se că ea avea să își schimbe părerea despre el. Totuși, din moment ce așa era corect să facă, hotărî să încerce.

– Viața mea este complicată și...

– Înțeleg, spuse Lady Amelia, durerea din glasul ei fiind devastatoare.

– Nu cred. Thomas întinse mâna, neștiind cum să o consoleze fără a agrava și mai mult situația. Amelia...

Ea îi întoarse spatele și porni spre ușă. Fără să mai scoată vreun cuvânt, o deschise și ieși pe coridor, lăsându-l în urmă pe Thomas, bântuit de o senzație intensă de pierdere și de un sentiment de regret.

Capitolul 15

Când se trezi în dimineața următoare, fără să aibă de gând să se mai dea vreodată jos din pat, Amelia se întoarse pe partea cealaltă și își acoperi capul cu perna. Coventry o sărutase și fusese cel mai minunat lucru din lume.

Până când nu mai fusese astfel.

Gemu la amintirea a ceea ce se întâmplase după aceea și a modului în care el își ceruse iertare pentru comportamentul regretabil. „Nu știu ce m-a apucat." Parcă ar fi vorbit despre o pălărie oribilă, pe care o cumpărase dintr-un moft.

Amelia își trase pătura mai sus și se ghemui în ea. Nu voia să facă absolut nimic întreaga zi, nu voia să vadă pe nimeni, nu voia să meargă nicăieri. Pur și simplu, voia să rămână singură în camera ei până ce avea să uite acel sărut minunat și modul groaznic în care se sfârșise.

Se auzi o bătaie în ușă.

– Pleacă! Încă dorm.

Sunete de pași traversară podeaua.

Amelia gemu.

– Juliette, te avertizez. Vreau să...

– Nu sunt Juliette, spuse Lady Everly pe un ton blând. M-am gândit să vin să te verific, din moment ce nu îți stă în fire să dormi atât de mult.

– Am avut o noapte lungă, îi explică Amelia.

– Iar acum este ora 2 după-amiaza. Ducele te așteaptă jos.

Aceste cuvinte o făcură pe Amelia să se ridice imediat în capul oaselor, părul fiindu-i de-a dreptul ciufulit.

– De ce?

Chiar nu își închipuise că avea să vină tocmai în acea zi. Ce nepoliticos din partea lui!

– Spune că ați căzut de acord să mergeți să verificați stadiul lucrărilor.

Amelia o privi lung pe Lady Everly.

– Niciodată nu am... începu ea, dar apoi clătină din cap și lăsă cuvintele să se stingă.

Nu i-ar fi fost de mare folos nimănui să îl acuze de minciună, din moment ce o asemenea afirmație ar fi dus probabil la o serie de alte concluzii care, în mod inevitabil, ar fi dezvăluit ceea ce se întâmplase în salonul reședinței Falconrich cu o seară în urmă. Prin urmare, Amelia scrâșni din dinți și hotărî să treacă de ziua aceea cât mai decent posibil.

– Îmi pare rău, spuse ea. Ar fi trebuit să îmi rog camerista să mă trezească mai devreme.

– O chem chiar acum ca să te ajute să te îmbraci, spuse Lady Everly, mergând lângă clopoțel, apoi la ușă. Încearcă să te grăbești. Cred că Excelența Sa e nerăbdătoare să plecați.

Amelia făcu o grimasă de îndată ce Lady Everly ieși din încăpere. Acesta era norocul ei, să fie nevoită să îndure compania unui bărbat pe care îl iubea, dar care nu îi împărtășea sentimentele. Iar faptul că nu o iubea o făcea să îl urască atât de mult, încât simțea că o ia razna. Din fericire, servitoarea aduse ceai și sendvișuri când sosi, astfel că Amelia putu să mănânce în timp ce părul îi era pieptănat și aranjat. Se privi iute în oglindă de îndată ce fu gata și decise că nuanța bogată a lavandei era o culoare acceptabilă pentru rochia ei simplă de zi, mai ales că *nu* încerca să impresioneze pe nimeni. Departe de ea acest gând.

– Bună ziua, Lady Amelia, spuse Coventry când ea intră în salon.

Amelia afișă un zâmbet forțat.

– Excelență, spuse ea, folosind în mod intenționat titlul nobiliar.

El se încruntă pentru o secundă, apoi păru să se adune și îi oferi un zâmbet relaxat.

– Sunteți pregătită de plecare?

– Desigur, răspunse Amelia, întorcându-i spatele și pornind spre foaier urmată de duce.

Chiar și acum, iritată cum era, nu putea nega efectul pe care bărbatul îl avea asupra ei. Masculinitatea lui era atât de copleșitoare, încât îi era imposibil să nu o observe. Ceea ce nu reuși decât să o irite și mai mult.

Tentată să țipe de frustrare, închise strâns gura și îi permise lui Coventry să o ajute să urce în trăsură. Apoi urcă și el și se așeză vizavi de ea pe banchetă, fiecare mișcare a lui Coventry atrăgându-i

atenția, cu toate că Amelia refuza să îl privească. Își fixase cu încăpățânare ochii asupra unui copac de pe stradă.

– Îmi permiteți să vă spun că arătați radios astăzi?

„Nu, nu îți permit."

Amelia își înghiți remarca tăioasă și, în schimb, bâigui:

– Mulțumesc.

Trăsura se puse în mișcare, iar copacul Ameliei dispăru din aria ei vizuală. O tăcere stânjenitoare se așternu între ei, alungată doar de huruitul roților și de ropotul copitelor.

– Amelia.

Vocea lui Coventry o implora să îl asculte, dar ea încă refuza să îl privească.

– Da?

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat ieri.

Mâna Ameliei se încleștă pe marginea banchetei, degetele parcă săpându-i în tapițerie.

– Încetează să mai spui asta!

Nu putea suporta să îl audă cerându-i din nou scuze.

– Având în vedere dispoziția ta, simt că trebuie să o spun.

Răspunsul lui o scoase din sărite. Amelia întoarse capul brusc și îi întâlni privirea, ignorându-i fruntea încruntată de îngrijorare.

– Dispoziția mea? Nu îți este pe plac? Poate că ai prefera să pretind că nu s-a schimbat nimic între noi?

Coventry o privi lung, fără îndoială surprins de tonul ei tăios. Apoi păru să mediteze asupra întrebării și, în cele din urmă, spuse ultimul lucru la care s-ar fi așteptat Amelia:

– Da. Cred că aș prefera asta.

Furia puse stăpânire pe judecata Ameliei, amenințând să o destrame cu o forță copleșitoare.

– Tu... idiotule!

– Nu ar fi trebuit să te sărut, Amelia. A fost o greșeală din partea mea și îmi...

– Dacă mai spui o singură dată că îți pare rău, nu vor mai vorbi niciodată cu tine.

El închise gura și o privi cu regret. În cele din urmă, oftă și își trecu o mână prin păr, ciufulind șuvițele atent pieptănate.

– Cum să repar situația?

– Nu știu. De regulă, se obișnuiește să ceri mâna femeii respective.

Coventry căscă ochii, disperat.

– Știi că nu mă pot căsători cu tine. Viața mea este...

– Complicată. Așa ai spus, dar, totodată, ești un bărbat de onoare și de cuvânt, care de obicei face ceea ce este corect.

El părea îngrozit. Ameliei i-ar fi părut rău pentru el dacă nu ar fi fost de-a dreptul furioasă și rănită. Înghițind în sec, Coventry păru să se pregătească pentru un răspuns, apoi se aplecă ușor înainte și se întinse spre mâna ei. Amelia îi permise gestul, deși nu îi păsa prea mult de plăcerea pe care o simțea. În acel moment, nu voia să se lase copleșită de efectul intens pe care bărbatul îl avea asupra ei. Nu voia să se delecteze cu atingerea blândă a degetelor lui ori să fie inundată de dor și de dorință. Nu voia să îi pese, dar îi păsa oricum. Cu disperare.

– Amelia, spuse el ezitant. Ar trebui să știi că am un fiu.

Amelia încremeni. Se uită lung la chipul lui Thomas și văzu adevărul în ochii lui. Reacția ei la dezvăluirea lui era importantă. Cu toate acestea, nu știa dacă trebuia să-l îmbrățișeze pentru că fusese sincer ori să îl strângă de gât pentru că îl ținuse secret pe fiul său atât de mult timp. În cele din urmă, se lăsă pe spătarul banchetei, cu un suspin înfrânt.

– De ce ne-ai ascuns un asemenea lucru?

Nu doar ei, ci mai ales lui Raphe. Desigur, se cunoșteau doar de câteva luni, dar cu toate evenimentele care se petrecuseră în acest timp, Amelia știa că Raphe îl vedea pe Thomas ca pe un frate. El nu i-ar fi ascuns niciodată un lucru atât de important.

Apoi era modul în care se simțea ea pusă în fața acestui lucru. Lăsând deoparte recentele lor divergențe, o durea faptul că Thomas nu avusese încredere să îi dezvăluie că era tată. „Dar o face acum, Amelia!" Privind în ochii lui căprui, așteptă ca bărbatul să răspundă.

– Mi-am făcut un obicei din a nu-l menționa nimănui pe Jeremy, îi spuse el cu sinceritate, ținându-și mâna pe coapsă și având o postură rigidă și controlată. Ca duce și ca membru activ al Parlamentului, nu îmi permit luxul de a evita dezaprobarea societății. Având în vedere ilegitimitatea lui Jeremy, am căutat întotdeauna să îl protejez.

Amelia înțelese imediat. Ar fi fost o cruzime să expună un copil unor posibile insulte sau zvonuri negative înainte ca el să fie pregătit să le ignore ori să răspundă în consecință. Dar comentariul lui Thomas ridică o nouă întrebare.

– Cine este mama lui?

Alte întrebări se învălmășiră apoi în mintea Ameliei: „O iubești? De ce nu te-ai căsătorit cu ea? Cum ai putut să fii atât de nesăbuit când te-ai culcat cu ea?"

– Nu îți pot spune acest lucru, zise el.

– Dar...

– Există oameni în viața mea pe care încerc să îi protejez cu orice preț, spuse Thomas foindu-se, hârșâind podeaua trăsurii cu piciorul. Tot ce trebuie să știi este că mama băiatului a murit la nașterea lui, iar eu am promis că îl voi crește pe Jeremy și îi voi oferi aceleași condiții ca unui copil legitim. Mi-a ocupat foarte mult timp în ultimii cinci ani, dar sunt hotărât să îmi respect promisiunea.

Glasul îi tremura de emoție, iar dacă Amelia nu se înșela, în ochi îi licăreau lacrimile.

Ea întinse mâna peste a lui.

– Îți respect și îți admir decizia.

Coventry își încleștă maxilarul.

– Mulțumesc, zise el, apoi trecu un moment până să continue. De aceea am decis să nu curtez nici o femeie. Curtarea și căsătoria consumă foarte mult timp și energie.

– Ești un bărbat ocupat, zise Amelia, știind că nu spunea nimic nou, dar nu se putu gândi la altceva.

El îi strânse mâna într-a lui.

– Faptul că te însoțesc la aceste ieșiri și la baluri la rugămintea fratelui tău ar trebui să îți spună cât de mult vă respect pe tine și familia ta. Acestea fiind spuse și în lumina a ceea ce s-a petrecut între noi seara trecută, te sfătuiesc să nu speri la o legătură mai profundă cu mine. Pentru că, sincer, nu am timp pentru acest lucru acum.

Încercând să-și păstreze calmul și să-și ascundă frustrarea, Amelia își retrase mâna dintr-a lui și îi oferi un zâmbet vesel, care nu exprima nicidecum adevăratele ei sentimente.

– A fost doar un sărut. Dacă ai impresia că m-a făcut să am așteptări din partea ta, te înșeli.

– Păreai să oscilezi între a fi rănită și furioasă când s-a întâmplat. De asemenea, ai sugerat că ar trebui să îți cer mâna, așa că am presupus, în mod firesc, că sărutul a însemnat ceva pentru tine și că... reticența mea te-a mâhnit.

– Atunci permite-mi să îți alung temerile, spuse ea, apoi se gândi la toate treburile casnice pe care fusese nevoită să le facă pe când locuia în St. Giles, întrucât asta o ajuta să își țină emoțiile în frâu.

Nu sunt nici rănită, nici furioasă, ci doar îngrijorată că lipsa mea de judecată de seara trecută te-ar putea face să mă desconsideri.

Coventry se încruntă.

– Amelia...

– Ceea ce s-a întâmplat între noi a fost o greșeală. Cred că suntem amândoi de acord în această privință.

Și din moment ce ajunseseră la casa în lucru, Amelia nu mai fu nevoită să îndure nici o secundă în plus din acea conversație. Coborî din trăsură cu ajutorul lui, apoi urcă treptele și intră pe ușa din față a clădirii.

Câțiva muncitori reparau scările, bubuiturile de ciocan și sporovăielile bărbaților fiind o distracție bine-venită pentru emoțiile tumultuoase ale Ameliei.

– Cum merge? îi întrebă ea, mergând să arunce o privire mai îndeaproape.

– Destul de bine aș spune, răspunse unul dintre muncitori. O să meargă și mai repede după ce o să se usuce scândurile – asta durează mult. Dar după asta o să putem să le rindeluim și să le șlefuim înainte să punem scândurile noi.

– Și pereții? întrebă Amelia.

– Ajungem la ei după ce o să fie podelele zdravene.

Amelia le mulțumi pentru informații și își continuă vizita prin alte părți ale casei, în timp ce Coventry rămase în foaier. Probabil că nu avea nici cea mai mică dorință de a fi din nou singur cu ea, din moment ce acest lucru presupunea să converseze. Amelia răsuflă ușurată că nu era nevoită să treacă prin acel chin și îi mulțumi în sinea ei pentru gestul politicos de a păstra distanța.

Pe drumul de întoarcere spre reședința Huntley, nu își mai spuseră mare lucru, ceea ce nu făcu decât să îi adâncească Ameliei proasta dispoziție. Ce își dorea ea cu adevărat era să uite, să își șteargă din minte ziua anterioară, ca ea și Coventry să poată redeveni prieteni. Îi era dor de disputele lor amicale, dar nici nu putea invoca acel curaj necesar de a trece cu vederea golul pe care îl simțea în piept. Prin urmare, când ajunseră la ușa casei, Amelia îi ură să aibă o zi bună și intră fără să mai privească în urma ei.

Când Thomas sosi acasă, trânti ușa atât de violent în urma lui, încât întreaga casă se cutremură. Jones veni grăbit pe coridor, în timp ce mama lui ieși din salon.

– Este totul în regulă? întrebă ducesa.

Thomas scrâșni din dinți. Ultimul lucru pe care voia să îl facă era să dea explicații.

– Trebuie să beau ceva, bâigui el după ce îi dădu lui Jones pălăria și mănușile.

Trecu pe lângă amândoi cu pași mari, intră în salon și merse direct la bufet. Își turnă un pahar mare de coniac, îl dădu pe gât dintr-un foc, apoi își mai turnă unul.

– Ce s-a întâmplat? întrebă mama lui pe un ton blând.

Thomas se întoarse spre ea, conștient că probabil avea o expresie încruntată.

– Aș prefera să nu vorbesc despre asta.

– Ai fost să o vezi pe Lady Amelia, să o însoțești la casa în lucru?

Întrebarea ei iscoditoare îl făcu pe Thomas să strâmbe din nas.

– Da, spuse el, trăgând aer în piept și privindu-și fix paharul.

Când văzu că el nu continuă, ducesa întrebă:

– Nu te-a mulțumit stadiul lucrărilor?

– Nu e vorba de casa aia blestemată, mamă!

Thomas se adună și îi ceru scuze pentru limbaj, apoi își masă fruntea în efortul de a-și alunga durerea de cap.

– Oh, înțeleg, spuse femeia, traversând încăperea și așezându-se pe canapea sub privirea atentă a fiului ei.

În cele din urmă, cum ea nu mai spuse nimic, Thomas întrebă:

– Ce vrei să spui?

Înclinând ușor capul, ducesa îl privi cu compasiune.

– Vreau să spun că Lady Amelia trebuie să fie motivul supărării tale. Din nou.

– Am avut o neînțelegere, mărturisi el, în timp ce ducesa îl privea, așteptând să îi explice. Thomas continuă: Lady Amelia crede că am insultat-o. Și se poate să o fi făcut, dar nu aceasta a fost intenția mea. Din contră, intenția lui fusese mult mai lascivă. Mi-am cerut iertare, desigur, adăugă, dar nu a reacționat prea bine. Dimpotrivă, doar am înrăutățit lucrurile, iar acum ea refuză să îmi mai vorbească. Se apropie de canapea și se așează pe un scaun de lângă ea. Sincer, sunt oarecum bulversat de întreaga situație, de reacția ei și de răspunsul meu la ea. Mă simt... neobișnuit de irascibil.

– Hm... Studiindu-l câteva clipe, ducesa spuse: În primul rând, faptul că ai insultat-o nu îți stă în fire deloc. Presupun că nu vrei să spui cum anume ai jignit-o.

– Nu chiar.

– Mă gândeam eu, rosti femeia, apoi îi susținu privirea pentru un moment îndelungat.

În tot acest timp, Thomas rămase complet nemișcat. Se temea ca nu cumva mama lui să citească adevărul în profunzimea ochilor lui.

– Te-aș sfătui, continuă ea în cele din urmă, să te gândești foarte bine la ce înseamnă Lady Amelia pentru tine.

Thomas tresări instinctiv.

– Îmi este prietenă sau, mai precis, sora unui prieten.

– Atât.

– Desigur.

Amelia nu putea fi mai mult de atât. Relația lor nu ar fi funcționat dacă ar fi însemnat mai mult, tocmai de aceea el nu putea permite așa ceva.

– Atunci chiar nu există speranță pentru tine, nu-i așa?

Thomas se lăsă pe spate, ușor descumpănit de comentariul mamei.

– Ce vrei să spui?

– Din câte știu eu, nu este un lucru obișnuit să te pierzi cu firea într-o asemenea manieră din pricina unei persoane pentru care nu ai sentimente puternice. Doar dacă nu cumva ești nebun. Și cred că ești, din moment ce negi orice atașament profund față de Lady Amelia. Prin urmare, nu există speranță pentru tine. Locul tău este la ospiciul Bedlam.

Thomas o privi lung pe femeia minionă care îl crescuse – și care vorbea întotdeauna cuviincios – și se întrebă cum reușise să o facă să tragă o asemenea concluzie confuză.

– Mamă, spuse el, dând pe gât ultima gură de coniac, logica ta este deranjantă.

– Faptul că o consideri astfel nu face altceva decât să îmi susțină punctul de vedere.

– Și care este, mai exact, punctul tău de vedere, în afară de faptul că sunt nebun și că locul meu este într-o instituție pentru boli psihice?

Ducesa zâmbi – genul de zâmbet pe care o mamă i l-ar oferi copilului ei care tocmai învață să meargă.

– Este limpede că începi să ții la ea.

Thomas își simți întregul corp amorțind.

– Ba *nu!*

– Prea bine atunci, spuse ducesa, apoi se ridică și porni spre ușă. Se opri în prag, îl privi din nou cu căldură și mai multă înțelegere decât avea el în acel moment. Vei recunoaște adevărul în curând, Coventry, iar când se va întâmpla acest lucru, îți sugerez să îl accepți.

Thomas așteptă până când mama lui plecă, apoi bâigui câteva înjurături.

La naiba, ducesa se înșela! El *nu* își pierdea mințile din pricina Ameliei. *Nu* avea să permită să își piardă mințile din pricina ei. Doar că, dacă era sincer cu el însuși, era nevoit să admită că deja și le pierduse. Mama lui avea dreptate. Altfel de ce l-ar fi tulburat atât de mult cearta lor?

Răspunsul era simplu. Lui Thomas îi era dor de relația lor simplă de prietenie, de cea dinainte ca el să o distrugă cu un sărut. Acum nimic nu mai era simplu. Amelia îi intrase pe sub piele și locuia în inima lui. Când Thomas se eliberase de orice obligație față de ea, durerea din ochii ei fusese palpabilă. Suferința ei îl duruse atât de mult, încât îl făcuse să își exprime regretul, cu toate că nu regreta absolut nimic din ceea ce se întâmplase între ei. Dimpotrivă, savurase fiecare clipă. Dar Amelia nu putea afla acest detaliu – nu fără a fi nevoie să-i facă anumite promisiuni.

Oftând adânc, Thomas se ridică și merse să se schimbe. O luptă bună la Black Swan era al naibii de tentantă în acel moment. Poate că cineva îi putea alunga acele sentimente cu niște pumni zdraveni. Cel puțin nu ar mai fi fost torturat de durerea pe care o simțea la gândul că o rănise atât de profund.

Capitolul 16

– Tocmai a venit această scrisoare pentru dumneavoastră, milady, spuse Pierson, ținând întinsă tava argintie, pentru ca Amelia să poată lua misiva.

Amelia o deschise și o citi.

– Este de la ducesa de Coventry, spuse ea, uitându-se la Lady Everly, care tocmai le instruia pe Amelia și pe Juliette în arta de a ține corect un evantai, înainte să intre majordomul. Mă invită să luăm ceaiul împreună în această după-amiază.

– Trebuie să mergi, spuse Lady Everly fără să clipească.

– Dar... Amelia reciti scrisoarea, timp în care încercă să își dea seama dacă era implicat și Coventry. Nu este straniu că mă invită doar pe mine?

Lady Everly ridică din umeri.

– Nu aș crede acest lucru. Tu ești sora mai mare și cea pentru care ne dorim, în principal, să găsim un pretendent. Sunt convinsă că dorește doar să îți ofere sfaturi în privat.

Mai uimită ca niciodată de acea remarcă, Amelia împături hârtia și își continuă lecția. Își spuse în sinea ei că nu avea să își facă griji pentru acea vizită, cu toată că inima i-o luă la galop la gândul de a-l revedea pe duce. La urma urmei, era casa lui, astfel că existau toate șansele să îl vadă, lucru pentru care nu era încă pregătită. Acesta fu motivul pentru care, de îndată ce fu primită în reședința Coventry la ora trei fix în acea după-amiază, îl întrebă pe valetul lui Thomas dacă el era acasă.

Servitorul dădu din cap, iar Amelia se simți ușurată.

– Nu, milady, dar Excelența Sa vă așteaptă în salon. Vă rog să mă urmați.

O conduse în salonul spațios, unde Amelia o salută pe ducesa văduvă cu o reverență scurtă, sperând că nu arătase la fel de stânjenită pe cât se simțise când o făcuse. Ducesa zâmbi.

– Îți mulțumesc că ai venit, Lady Amelia. Nu știam dacă îți va permite programul.

– Vă sunt recunoscătoare pentru invitație, dar mărturisesc că m-a surprins puțin.

Ducesa râse și făcu semn spre canapele, invitând-o să se așeze unde dorea.

– Fiul meu mi-a vorbit despre francheța și caracterul tău direct.

Amelia își mușcă buza.

– Îmi pare rău. Știu că uneori las impresia că am tendința de a vorbi fără să gândesc înainte.

– Ah, nu trebuie să îmi ceri scuze, draga mea. Pentru mine ești o încântare și o gură de aer proaspăt. Înțeleg de ce lui Coventry îi face plăcere compania ta.

Comentariul, însoțit de un zâmbet amabil, o puse pe Amelia pe gânduri. Se întrebă ce anume îi spusese Thomas mamei lui despre ea sau mai degrabă cât de mult. Își adună curajul și o urmări pe ducesă turnând ceai în cești. Curiozitatea o măcina din ce în ce mai mult. Într-un final, nu se mai putu abține și întrebă:

– De ce nu ați invitat-o și pe sora mea?

Împingând o ceașcă spre Amelia, ducesa răspunse:

– Pentru că, oricât de încântătoare ar fi, nu ea reprezintă subiectul interesului meu. Ci tu. Amelia o privi uimită, iar zâmbetul ducesei se lărgi. Vezi, și eu pot fi directă.

Redusă la tăcere de acel comentariu, Amelia ridică ceașca de pe masă și luă o gură de ceai. Ducesa o studie cu o privire atentă.

– Chestiunea este că sunt fascinată.

– De mine?

„Desigur că nu."

Ducesa dădu aprobator din cap.

– Coventry te-a remarcat, iar eu, fiind mama lui, simt că este datoria mea să te evaluez eu însămi.

De-a dreptul surprinsă, Amelia nu știa dacă trebuia să râdă sau să plângă drept răspuns la o asemenea părere scandaloasă. Încercând să își păstreze expresia indiferentă, vorbi încet, în efortul de a părea mai calmă decât era, de fapt.

– Dacă vă închipuiți că fiul dumneavoastră se gândește să mă curteze, vă înșelați. Suntem doar prieteni, Excelență. Nimic mai mult.

Ducesa văduvă luă o gură de ceai, privind-o pe Amelia peste buza cestii, pe care apoi o puse înapoi pe masă și spuse pur și simplu:

– Rămâne de văzut.

Tulburată, în mod straniu, de comentariul ei și de gândul că biata femeie spera la ceva imposibil, Amelia îi permise apoi să continue cu alte subiecte de conversație. Când ducesa întrebă despre trecutul ei, Amelia nu îi ascunse absolut nimic, povestindu-i despre viața grea pe care o avusese în St. Giles și despre faptul că Mayfair reprezenta o cu totul altă provocare.

– În special menuetul se dovedește a fi foarte dificil, spuse ea când începură să discute despre bunele maniere la un bal de societate. Mereu am impresia că picioarele mi se mișcă în direcția greșită când dansez menuetul.

– Te-am văzut dansându-l deja de câteva ori și, după părerea mea, nu te descurci foarte rău.

Amelia râse.

– Nu sună foarte liniștitor.

– Atâta vreme cât continui să exersezi zilnic, îl vei stăpâni în cele din urmă.

Apreciind încrederea cu care îi vorbea ducesa, Amelia luă un biscuit. Era pe punctul de a mușca din el când observă o mișcare cu coada ochiului. Se uită în acea direcție și văzu un chip mititel privind-o de după cadrul ușii. Ochii copilului erau frumoși, având o culoare ciocolatie și urmărind-o curioși.

Uitând că stă într-un salon elegant împreună cu o ducesă, Amelia lăsă biscuitul deoparte și își acoperi ochii cu mâinile. Apoi le depărtă suficient cât să întâlnească privirea băiatului, după care și le puse din nou peste ochi. Repetă gestul, observând că fața lui ieșise mai mult din ascunzătoare. Băiatul nu zâmbea, deși intră în jocul ei.

În următoarele câteva minute, Amelia își acoperi și își descoperi ochii, timp în care băiatul înaintă treptat în încăpere. Când ajunse mai aproape de ea, Amelia își puse mâinile în poală și zâmbi. El își feri privirea și se foi de pe un picior pe altul, trupul răsucindu-i-se de parcă băiatul s-ar fi gândit să o zbughească. Prin urmare, pentru a nu-l pune în centrul atenției și a-l speria, Amelia hotărî să se concentreze asupra hârtiei care ieșea din buzunarul copilului.

– Ce ai acolo? întrebă ea, arătând spre hârtia făcută sul.

Privirea băiatul căută pe cineva din încăpere, iar ea redeveni conștientă, brusc, de prezența ducesei. Femeia nu rostise un cuvânt de la sosirea copilului, iar Amelia decise să o ignore, alegând să încurajeze băiatul să vorbească. El scoase tăcut hârtia din buzunar și păși mai aproape. I-o întinse fără nici un cuvânt, iar ea o desfăcu

și descoperi înăuntru o învălmășeală de culori. Nu semăna cu nimic anume, dar acest lucru nu făcea desenul mai puțin frumos.

– Ești un adevărat artist, șopti ea, studiind modul în care stropii de galben și de portocaliu se îmbinau cu cei albaștri și verzi. Nu este un lucru ușor să redai un sentiment, dar lucrarea ta... mă duce cu gândul la căldură și fericire, la soarele care răsare deasupra lumii. Este un desen minunat și ar trebui să fii foarte mândru de tine!

Băiatul, serios și tăcut, îi aruncă încă o privire ducesei, iar Amelia făcu același lucru. O privi pe femeia care, cu câteva minute înainte, îi zâmbise veselă și râseseră împreună. Ochii ducesei erau acum plini de lacrimi, iar buzele începuseră să îi tremure.

– Nepotul meu, reuși ea să spună cu un glas sugrumat de emoție. Îl cheamă Jeremy.

– Sunt încântată să te cunosc, Jeremy, zise Amelia, îndreptându-și din nou atenția asupra copilului. Băiatul avea ochii negri, ca ai tatălui său, dar părul... Amelia își simți pieptul încleștându-se în timp ce observă trăsătura pe care probabil o moștenise de la mama lui.

Forțându-se să alunge urâtul sentiment de gelozie care amenința să o copleșească, Amelia bătu ușor cu palma locul de lângă ea, pe canapea, și întrebă:

– Vrei să te așezi lângă mine?

Jeremy păru să se gândească la propunerea ei. În cele din urmă, își adună curajul și ocupă locul indicat. Cu toate acestea, nu zâmbi deloc și nu trădă nici o emoție. În schimb, își încrucișă brațele la piept și începu să își legene picioarele. Amelia îl studie îndeaproape, conștientă că era ceva straniu la comportamentul lui, care îi amintea de Bethany. Luă tava cu biscuiți și o întinse spre el.

– Vrei un biscuit?

Băiatul dădu din cap, iar ea puse tava înapoi pe masă, apoi îi aruncă o privire ducesei, care părea din ce în ce mai tulburată.

– Sunteți bine? o întrebă încet Amelia.

Ducesa răspunse printr-o încuviințare din cap, apoi se ridică, îi privi pe Amelia și pe Jeremy, apoi porni spre ușă bâiguind:

– Te rog să mă scuzi un moment.

Amelia privi lung în urma ei. Totul la vizita aceea era straniu. Hotărând că nimic din ceea ce aflase până în acel moment nu ar fi ajutat-o să treacă de acea vizită cu succes, alese să își urmeze instinctul și i se adresă din nou lui Jeremy:

– Îți plac animalele?

Copilul stătea nemișcat lângă ea. Trecu un moment, apoi încuviință din cap.

– Câinii?

El încuviință din nou.

– Ai cumva un câine?

Jeremy dădu din cap că nu.

Desenul făcut de el îi atrase din nou atenția. Poate că Jeremy era un introvertit tăcut, dar desenul lui trăda o imaginație foarte bogată. Amelia se gândi pentru o clipă la acest lucru. La urma urmei, se afla în casa unui duce – era un oaspete invitat la ceai. Și totuși, era evident că Jeremy avea nevoie de puțină distracție. Ea își dorea să îl facă să zâmbească și se gândi cum reușise Raphe uneori să o distreze pe Bethany. Astfel că îl întrebă direct:

– Ți-ar plăcea să jucăm un joc?

Jeremy rămase tăcut pentru un moment îndelungat, apoi îi adresă primul cuvânt:

– Da.

Când Thomas sosi acasă de la Parlament, își dădu imediat seama că ceva nu este în regulă. În primul rând, majordomul nu îl întâmpină la ușă – acest lucru nu se mai întâmplase niciodată. Nu în timpul zilei. Thomas își scoase pălăria și mănușile și le puse pe măsuța din foaier. Apoi auzi râsete – râsete de copil. Clătină din cap; era imposibil.

Înaintă pe holul care ducea spre salon și îi văzu pe mama lui și pe majorodm stând în pragul ușii, privind în încăpere asemenea unor spectatori secretoși.

– Ce...

– Șșșt!

Ducesa se întoarse spre el cu degetul la buze. Părea foarte emoționată, de parcă ar fi plâns.

„Ce naiba?"

Respectându-i dorința de a păstra liniștea, Thomas înaintă încet. Încă un hohot de râs și ceva ce suna precum un... nechezat? Thomas se încruntă. Nimic din toate acestea nu avea sens – până când majordomul se retrase din prag, iar el văzu scena cu ochii lui.

Rămase cu gura căscată nu din cauza tăvii cu biscuiți răsturnate pe un covor foarte scump, ci din pricina lui Lady Amelia. Mergea de-a

bușilea pe podea, nepăsându-i de rochie, iar Jeremy era așezat pe spatele ei, de parcă ar fi călărit un ponei. Nechează din nou și își smuci ușor corpul, făcându-l pe Jeremy să râdă. De fiecare dată când ea se apleca sau se ridica, el chicotea amuzat. În acel moment, Thomas își simți inima inundată de un val de căldură, care apoi i se răspândi în întreg corpul. Nu-l mai văzuse niciodată atât de vesel pe Jeremy. Nu era de mirare că mama lui părea copleșită.

Amelia se aplecă într-o parte, apoi se întoarse, cu Jeremy agățându-se de rochia ei. Iar ea izbucni în râs. Încântarea ei era evidentă – până în clipa în care se răsuci spre ușă, ochii încremenindu-i pe picioarele pe care le văzu în prag. Ridică privirea spre spectatori și se uită la ei printre câteva șuvițe desprinse din coafură, pe care le suflă într-un mod adorabil. Obrajii îi erau îmbujorați de efort, iar în ochi i se citea blândețea care i se revărsa din inimă.

– Jeremy, spuse ea, cred că este timpul să ne oprim puțin.

Băiatul se îmbufnă. Țuguie buzele și își încrucișă brațele la piept, dar nu se mișcă, nici nu vorbi. Thomas păși spre copil.

– Jeremy, îi spuse el blând, trebuie să te dai jos din spatele lui Lady Amelia, ca să se poată ridica.

Ochii băiatului nu se îndreptară spre el. Ca de obicei, parcă nu ar fi auzit nimic din ce se spunea.

– Jeremy, încercă Thomas din nou, dacă nu te dai jos, va trebui să te dau eu.

Copilul își smuci ușor capul, arătându-și astfel nemulțumirea. Începu să se foiască de pe o parte pe alta, cu ochii plecați în podea.

– Nu, mormăi copilul. Nu, nu, nu!

– Vorbesc serios, îi spuse ferm Thomas.

Jeremy nu răspunse; își încleștă pumnii și începu să lovească în aer. Thomas alergă spre el, dar până să ajungă, copilul reuși să o lovească pe Amelia în cap.

– Au!

– Oh, nu! o auzi Thomas exclamând pe ducesă, în timp ce el îl prinse pe Jeremy în brațe și îl ridică de pe Amelia.

– Nu, nu, nu! striga Jeremy, dând din picioare, în timp ce Thomas ieși cu el din cameră și urcă scările spre camera copilului. Ajuns acolo, se lăsă pe vine și îl îmbrățișă strâns, în timp ce băiatul îi plângea în brațe.

*

– Se întâmplă des acest lucru? o întrebă Amelia pe ducesă, urmând-o în grădină.

Ziua era caldă și plăcută, iar mireasma iasomiei și a trandafirilor era atât de ispititoare, încât Amelia nu se putu abține să nu admire îndeaproape florile. Câteva păsări ciripeau într-un copac din apropiere, făcând ca totul să pară încântător.

– Doar când Jeremy se entuziasmează prea tare. El... nu este răsfățat, să știi. Reacția lui din salon nu a fost doar din pricina faptului că a fost privat de distracție, spuse ducesa oftând. Nu este atât de simplu. Poate că am greșit invitându-te aici și dezvăluindu-ți asta. Probabil că fiul meu mă va chema la o discuție mai târziu.

– Pentru că nu ar vrea ca eu să știu că are un fiu care este... ușor diferit de alți copii?

În ochii ducesei se citea durerea, iar Amelia îi puse mâna pe brat pentru a o consola.

– Coventry crede că este responsabilitatea lui să îl protejeze pe Jeremy mai presus de orice altceva.

– Și pe bună dreptate, zise Amelia în timp ce se plimbau încet. Lumea poate fi foarte nemiloasă.

Ea știa acest lucru din proprie experiență. Având în vedere cât de rănită se simțise ca adult din pricina câtorva cuvinte răutăcioase, nu își putea imagina cum s-ar fi simțit un băiețel de vârsta lui.

– Nu e vorba de faptul că fiul meu nu are încredere în tine, dar trebuie să înțelegi că acesta este cel mai intim secret al lui. Este în firea lui să îl protejeze cât de bine poate.

– Atunci, se prea poate să considere venirea mea aici o trădare.

– Una necesară, aș spune eu, zise ducesa cu un zâmbet trist.

O privi pe Amelia preț de o clipă, în timp ce mergeau pe o alee ce ducea înapoi spre terasă.

Tonul ei îi atrase atenția Ameliei.

– Ce vreți să spuneți?

– Vreau să fie fericit și sper ca acțiunile mele de astăzi să ajute la atingerea acestui scop într-un final.

Remarca ei enigmatică o puse pe gânduri pe Amelia, dar nu avu timp să o analizeze în detaliu, din moment ce Coventry se întoarse chiar în clipa aceea, apropiindu-se cu pași mari. În cinci secunde, fu lângă ele.

– Mamă, spuse el cu o privire foarte serioasă. Aș putea vorbi în privat cu Lady Amelia, te rog?

– Desigur. Oricum, trebuie să curăț niște petale uscate de la florile de acolo.

Amelia o privi îndepărtându-se și își dori imediat să fi putut pleca împreună cu ea. Acum era nevoită să se confrunte cu prezența impunătoare a bărbatului care stătea în fața ei. Thomas nu zâmbea, dar nu părea nici furios sau arogant, ceea ce fu o ușurare, din moment ce ea se săturase să mai fie supărată pe el. Cu toate că încă o durea faptul că ducele alesese să o îndepărteze, acum îi înțelegea mai bine motivele. Deși trebuia să îl facă să înțeleagă că nu era deloc necesar acest lucru.

– Mama ta a făcut bine că m-a invitat, spuse ea, iar Thomas ridică din sprâncene. Iar tu ai greșit când ai decis să îl tratezi pe Jeremy de parcă ar fi ceva în neregulă cu el.

– El nu este ca alți băieți, Amelia.

– Poate că nu, dar asta nu înseamnă că trebuie să îl ții ascuns în casă. Ce va învăța din asta?

Oftând, Thomas își îndesă mâinile în buzunare.

– Nu știu. Ai văzut cum a reacționat în salon. Închipuie-ți ce s-ar întâmpla dacă ar face o asemenea scenă în public. Ar fi ridiculizat, s-ar râde de el.

– Câțiva ar face-o, te asigur. Dar eu nu aș fi niciodată atât de nemiloasă. Nici Huntley, nici Gabriella, nici Juliette. Sigur știi asta.

Coventry încuviință încet din cap, dar nu părea pe deplin convins, astfel că Amelia decise să fie complet sinceră.

– Adevărul este că acest gen de comportament nu îmi e străin deloc.

Ochii lui licăriră de curiozitate.

– Ce vrei să spui?

– Surorii mele Bethany îi era greu să înțeleagă sentimentele altor oameni. Uneori, se simțea neliniștită și se retrăgea într-un colț. Stătea acolo, legănându-se înainte și înapoi, până când o îmbrățișa cineva. Nu a fost ușor să am grijă de ea și mereu mi-era teamă de următoarea criză, așa că înțeleg perfect prin ce treci, Coventry. Este valabil și pentru fratele și sora mea.

– Eu... nu am știut.

– Nu am avut nici un motiv până acum să menționez aceste detalii.

Plecându-și privirea, Thomas se mută de pe un picior pe altul, apoi o privi din nou cu o expresie atât de îndurerată, încât îi frânse inima.

– Starea ei... adică... Știu că Bethany a murit, dar nu mă pot abține să nu mă întreb dacă nu cumva...

Coventry clătină din cap și își acoperi ochii cu mâinile.

Amelie îi înțelese șirul gândurilor.

– Bethany a făcut pneumonie într-o iarnă și nu și-a mai revenit. Moartea ei, oricât de groaznică a fost, nu a avut nici o legătură cu starea ei mentală.

Thomas răsuflă ușurat, oftatul parcă zguduindu-l din toți rărunchii.

– Înțeleg, spuse el, înghițind în sec și privind în jur, după care i se adresă din nou. Ai dreptate. Mama a făcut bine că te-a invitat aici. Nu doar pentru a-l cunoaște pe Jeremy, ci pentru că astfel suntem forțați să discutăm despre tensiunea dintre noi. M-am tot gândit ce să îți spun, dar nu am găsit cuvintele potrivite.

– De aceea vânătăile de pe față par mai albastre azi decât ieri?

Un rânjet diavolesc apăru pe buzele lui.

– Poate.

– Deci mi-ai ignorat sfatul și te-ai întors în St. Giles?

– Desigur că nu.

Amelia nu-și putu ascunde zâmbetul.

– Ești un mincinos îngrozitor.

– Hm... Ar trebui să mai exersez?

– Nu. Să nu îndrăznești! Îți apreciez sinceritatea, spuse Amelia, pornind spre terasă, iar el o urmă.

În partea opusă a grădinii, mama lui părea să acorde atenție unui tufiș ornamental.

– Acum este rândul meu, continuă Amelia. Nu avea să fie ușor, dar simțea că îi datora o explicație pentru comportamentul ei grosolan. Adevărul este că mi-am *dorit* să mă săruți, Coventry, iar când ai făcut-o, a fost cel mai minunat lucru pe care l-am trăit vreodată. Dar apoi ai stricat momentul cu scuze. Ai luat ceva special și l-ai transformat într-o greșeală groaznică, regretabilă.

– Am acționat din instinct, îi explică el, și îmi pare rău. Nu pentru sărut, ci pentru neglijența cu care te-am tratat după aceea. Meriți mai mult din partea mea, Amelia, spuse el.

Când ajunseră la terasă, se întoarse să o privească. Mâinile li se întâlniră, iar degetul lui o mângâie ușor în palmă în timp ce se apleca spre ea. O străbătu un fior și i se tăie respirația.

– Poate că ar trebui să îți spun ce efect ai asupra mea.

Oare era posibil ca un corset să aibă voință proprie și să îi strângă pieptul atât de tare cum simțea ea? Amelia nu știa. De fapt, abia dacă putea gândi în timp ce degetul lui își croia drum spre încheietura mâinii. Rămase acolo, parcă luându-i pulsul.

– Eu... adică... am un efect asupra ta? spuse Amelia cu glas pițigăiat și extrem de încordată pentru că Thomas o provoca atât de deschis în timp ce mama lui era la mică distanță de ei.

– Mai puternic decât îți poți închipui. Tonul lui avea o nuanță decadentă, care o înfioră. Degetul lui trasa cercuri în palma ei, creându-i un adevărat vârtej în stomac. Am fost nevoit să mă controlez foarte mult pentru a sta departe de tine, pentru a nu acționa nechibzuit. Dar... El își retrase mâna și făcu un pas în spate. Este nevoie de control dacă vrem să evităm un scandal și să îți păstrăm reputația intactă.

Uluită de nevoia lui de a se controla în prezența ei, Amelia abia reuși să încuviințeze din cap.

– Desigur.

– Ca să nu mai spunem că fratele tău nu ar fi încântat să afle că ai fost compromisă de bărbatul care a jurat să te protejeze. Nu îl pot dezamăgi. Dacă aș face-o, nu aș fi mai bun decât... Închise brusc gura, trădându-și astfel furia care începea să crească. Trebuie să păstrăm o distanță respectabilă. Ceea ce tocmai s-a întâmplat nu se mai poate repeta.

Amelia încercă să nu se lase întristată de fermitatea vorbelor lui. În schimb, se concentră asupra cuvintelor nerostite.

– Nu ai fi mai bun decât cine?

Thomas își încleștă maxilarul, iar ochii i se înăspriră. Bărbatul care cu câteva secunde în urmă îi mărturisise atât de seducător dorința față de ea dispăruse.

– Nu contează.

– Nu sunt de aceeași părere.

– Amelia, spuse el, în glas simțindu-se avertismentul. Este o chestiune personală și te rog să respecți asta.

Descurajată de tonul lui brutal, Amelia făcu un pas înapoi, chiar în timp ce majordomul lui Coventry ieși pe terasă.

– Lady Amelia, spuse el, îndreptându-se spre ea cu o tavă din argint. A sosit această misivă pentru dumneavoastră. Se pare că a fost primită la reședința dumneavoastră, apoi trimisă aici.

Îngrijorată, Amelia îi mulțumi și luă grăbită scrisoarea, pe care o deschise imediat.

– Este de la șeful echipei de muncitori. A avut loc un accident, spuse ea, iar mâna începu să îi tremure când îi întinse hârtia lui Thomas. O porțiune din acoperiș s-a prăbușit peste unul dintre muncitori. Nu menționează în ce stare este bărbatul.

– Atunci, să mergem și să vedem cu ochii noștri ce se întâmplă. Cu cât o facem mai iute, cu atât ne vom liniști mai repede!

Amelia fu de acord și merse să își ia rămas-bun de la ducesă, în tot acest timp întrebându-se dacă nu cumva trebuia să abandoneze proiectul și să vândă casa înainte să se mai întâmple ceva rău cu ea.

Capitolul 17

Priveliștea care îi întâmpină era îngrozitoare. Grinzi din lemn, țigle din acoperiș și alte rămășițe erau căzute peste un bărbat a cărui voce implora slăbită după ajutor.

– Nu te apropia! o avertiză Coventry pe Amelia, apoi își dădu haina jos și i-o întinse să i-o țină. Se aflau într-unul dintre dormitoarele de la etajul al doilea, împreună cu trei muncitori care încercau să ridice bucățile mai mari de lemn. Coventry merse imediat să îi ajute, iar Amelia rămase să privească din prag.

Ridică privirea și văzu cerul prin gaura imensă din tavan. Probabil că bărbatul prins sub dărâmături fusese pe casă și căzuse odată cu acoperișul. Trebuiau să investigheze incidentul, mai ales pentru a se asigura că nu avea să se repete.

– Cred că e posibil să avem nevoie de un doctor, spuse Coventry, lăsându-se pe vine pentru a îndepărta bucățile de ipsos și aruncându-i o privire Ameliei. Îl poți ruga pe vizitiul meu să aducă pe cineva? Pe Florian, dacă este disponibil.

Dornică să fie de ajutor, Amelia coborî grăbită la parter pentru a transmite mesajul. Apoi îi întrebă pe muncitorii care încă lucrau în foaier dacă au apă la dispoziție pentru a-i da prietenului lor rănit. Unul dintre ei merse să aducă o cană și o carafă.

Amelia se întoarse la etaj cu ele, chiar când bărbatul era scos de sub o grindă masivă. Tușea și respira greu, plămânii fiindu-i plini, fără îndoială, cu același praf albicios care acoperea podeaua. Amelia turnă apă în cană și i-o întinse. Bărbatul o luă și bău lacom.

– Este posibil să aibă brațul rupt, zise Coventry. Are o umflătură urâtă la ceafă. Și dureri foarte mari.

– Cum te numești? îl întrebă Amelia pe bărbat, îngenunchind lângă el.

– Rob, răspunse omul cu o grimasă de durere.

– Îmi pare rău că te-ai rănit, Rob. Îi umplu cana, iar bărbatul bău din nou apă. Ne poți spune ce s-a întâmplat?

Rob o privi lung, apoi încuviință din cap.

– Încercam să curăț zonele care aveau nevoie de reparații. Știți, scoteam țiglele sparte și marcam locurile pe unde intra ploaia. Am călcat pe o porțiune care părea solidă, dar piciorul mi-a trecut direct prin ea. M-am dezechilibrat și am căzut. În cădere, m-am tăiat la bărbie într-o țiglă spartă, spuse el, arătând locul tăieturii căpătate.

– Am trimis după doctor, îi zise Amelia. Să sperăm că îți va putea imobiliza brațul, dacă este într-adevăr rupt.

– Doare ca dracu', asta-i sigur. Să-mi iertați limbajul, milady!

Bătându-l blând pe umăr, Amelia se ridică și se întoarse spre Coventry.

– Vreau să arunc o privire mai atentă la daune.

– Am făcut-o eu în timp ce tu îl ajutai pe Rob, spuse Thomas cu o expresie serioasă. Nu îți va plăcea.

Pregătindu-se pentru ceea ce avea să necesite, fără îndoială, o altă cheltuială imensă, Amelia îl urmă pe Coventry în locul unde cedase tavanul. Ridică privirea și se uită la părțile vizibile ale structurii acoperișului. Se încruntă în timp ce studie capetele rupte a patru grinzi.

– Mă așteptam să văd o ruptură mai neregulată, grosolană, spuse ea, arătând spre una dintre grinzi. Aceea arată de parcă ar fi fost tăiată, este perfect dreaptă.

– Pentru că probabil a fost.

Amelia îl privi pe Coventry.

– Vrei să spui că a fost un sabotaj?

– Asta cred, da.

– Dar... Amelia clătină din cap, încercând să înțeleagă. Cine Dumnezeu ar face așa ceva? Nu am dușmani, din câte știu, iar... Un gând îi trecu fulgerător prin minte. Oh, Doamne! Crezi că se poate ca nici incendiul să nu fi fost un accident? Că încearcă cineva să ne facă să renunțăm la casă?

Coventry păru să se gândească pentru un moment la scenariul ei, adoptând o expresie foarte serioasă.

– Presupun că ar fi o posibilitate, deși nu putem ști cu siguranță.

– Nu. Dar, dacă am presupune că este adevărat, cred că este necesară o întâlnire cu domnul Gorrell. Doar a spus că mai exista o parte interesată.

Coventry dădu aprobator din cap.

– Ai dreptate. La momentul respectiv, am crezut că a scornit acest lucru pentru a te face să plătești mai mult decât valorează casa. Dar, dacă nu a fost așa și chiar exista alt cumpărător, probabil că individul și-a dorit foarte mult clădirea, fiind dispus să plătească oricât.

– În acest caz, se poate să se fi înfuriat foarte tare când a aflat că domnul Gorrell mi-a vândut-o mie. Amelia mai privi o dată tavanul afectat, apoi i se adresă din nou lui Coventry: Cred că ar trebui să mergem la biroul domnului Gorrell de îndată ce doctorul Florian va termina cu îngrijirea lui Rob. Cu cât deslușim mai repede misterul, cu atât mai bine.

Trecu încă o jumătate de oră până la sosirea doctorului, dar acestuia îi luă doar câteva minute să confirme că brațul muncitorului era rupt. Pentru a-l îngriji, avea nevoie de mai multe instrumente decât adusese cu el, astfel că Florian sugeră să îl ducă pe Rob la spitalul St. Agatha. Cei doi plecară împreună cu o birjă închiriată, iar Amelia și Thomas porniră cu trăsura ducală spre biroului domnului Gorrell. Doar pentru a-l găsi închis.

– Ce straniu, spuse Thomas privind lung ușa încuiată.

Secretarul lui ar fi trebuit să fie aici, dacă nu chiar domnul Gorrell însuși. La urma urmei, e abia trecut de ora 4 într-o vineri.

– Poate că este plecat cu treabă în afara orașului, sugeră Amelia.

Thomas se încruntă. Aruncă o privire spre ferestrele biroului, care erau amplasate în partea laterală a clădirii.

– Stai puțin, zise el, agățându-se cu o mână de colțul clădirii și aplecându-se cât de mult putu în dreapta.

– Oh, ai grijă!

Ferestrele nu erau foarte sus, dar Coventry tot s-ar fi rănit dacă ar fi căzut. După părerea Ameliei, era suficient un om rănit într-o zi.

Băiguind ceva, Thomas întinse gâtul pentru a se uita pe cea mai apropiată fereastră. Amelia privi în jur. Dacă l-ar fi văzut cineva, cine știe ce ar fi crezut despre ducele de Coventry, care invada astfel intimitatea cuiva. Fu ușurată când Thomas reveni lângă ea, neobservat de nimeni.

– Biroul a fost eliberat, spuse el, și în pripă, aș putea adăuga. Sunt lucruri lăsate la întâmplare – hârtii și alte obiecte. Aș spune că a plecat în grabă.

Un fior neplăcut o străbătu pe Amelia.

– Crezi că a fugit de aceeași persoană care a umblat la acoperiș?

– Dovezile încep să ducă într-acolo. Singura problemă este că, fără domnul Gorrell, e posibil să nu reușim să descoperim cine este persoana respectivă.

Amelia se gândi o clipă, apoi avu o idee.

– S-ar putea să existe o cale, spuse ea. Pregătindu-se pentru refuzul lui, continuă: Se știe că în St. Giles cel care face legea e Carlton Guthrie, și cum casa este chiar la periferia cartierului, el ne-ar putea ajuta.

– Nu este o idee rea.

Amelia clipi uimită. Cum? nici un comentariu din partea lui? Nu avea de gând să îi spună că Guthrie nu era de încredere? Nici o pledoarie despre faptul că fratele ei abia scăpase din ghearele bărbatului și că Huntley ar fi fost furios dacă ar fi aflat că îi ceruseră ajutorul?

– Mă așteptam să refuzi. Dar pari de acord cu sugestia mea. De ce?

Coventry ridică din umeri nonșalant și porni înapoi spre trăsură.

– Îl cunosc bine pe Guthrie și nu am nici o problemă în a-i cere ajutorul în această chestiune.

– Poftim?

Oprindu-se lângă trăsură, Thomas se întoarse spre ea și îi oferi mâna. Amelia nu se clinti, iar el oftă.

– Permite-mi să te ajut să urci și apoi îți voi explica.

– Promiți?

– Ai cuvântul meu.

Mulțumindu-se cu promisiunea lui, Amelia îi acceptă ajutorul. Își ocupară amândoi locurile în trăsură, iar vehiculul se puse în mișcare. Thomas o privi gânditor, iar după câteva clipe spuse:

– Fratele tău mi l-a prezentat pe Guthrie în urmă cu câteva săptămâni. Huntley mă învăța să boxez și s-a gândit că mi-ar prinde bine să o fac într-un mediu mai puțin politicos decât la Gentleman Jackson. Dacă mă întrebi pe mine, și lui îi era dor de luptele dure din St. Giles. Guthrie era acolo. Am băut câteva beri împreună.

Amelia îl privi uluită.

– Deci voi – doi duci – ați decis nu doar să faceți o plimbare în mahala pentru puțin sport, ci i-ați ținut companie unuia dintre cei mai renumiți infractori ai Londrei? Avea de gând să poarte o discuție cu Raphe la întoarcerea lui, având în vedere toate predicile despre respectarea bunelor maniere și protejarea reputației pe care ducele i le ținuse ei și lui Juliette. Ipocritul!

– Poate că Huntley nu îl place prea mult pe Guthrie, dar îl cunoaște de multă vreme. Și-a petrecut mare parte din viață în St. Giles și...

– La fel și eu, dacă îmi permiți să îți amintesc. Am trăit acolo împreună, nu uita! Dar acest lucru nu te-a împiedicat să faci o criză de nervi când doar am trecut pe la periferia cartierului.

– Acela a fost un lucru complet diferit.

– Serios? Oare pentru că tu ești imun la pericol, în timp ce eu nu sunt altceva decât o femeie fragilă, care trebuie protejată de reguli și guvernată de bărbați a căror înțelepciune o depășește pe a mea în moduri pe care nici măcar nu pot spera vreodată să le înțeleg?

Thomas oftă, își frecă fruntea și închise ochii.

– Te rog, putem să rămânem la subiectul în cauză? Deja ne-am certat o dată pe tema aceasta și nu am nici cea mai mică dorință să o fac din nou.

Simțindu-se irascibilă, Amelia se lăsă pe spate și își încrucișă brațele la piept.

– Bine.

– Mulțumesc, spuse el și deschise ochii, privind-o ferm. Ideea este că Guthrie mă cunoaște.

– El ți-a înlesnit accesul la cea mai recentă luptă? El este motivul pentru care ai fața atât de tumefiată?

– Da, dar ne abatem de la subiect. *Din nou.* Thomas o țintui cu o privire fermă. Atât timp cât îi ofer o sumă acceptabilă, îmi va răspunde la toate întrebările.

– *Ne* va răspunde la toate întrebările, vrei să spui.

– Nu, răspunse hotărât Thomas. *Tu* vei merge acasă, iar *eu* mă duc la Guthrie. Voi trece mai târziu pe la casa Huntley ca să-ți spun ce am descoperit.

– Filfizon arogant și îngâmfat! Spre surprinderea ei, Thomas rânji, ceea ce o irită și mai mult. Ce este?

– Ai ceva foarte fermecător când ești furioasă, spuse el, ochii licărindu-i. Mă face să vreau să fiu nesăbuit, deși știu că nu ar trebui.

La auzul cuvintelor lui, furia Ameliei se stinse brusc. Fu copleșită dintr-odată de dorința de a-i simți din nou îmbrățișarea, de a se pierde în brațele lui, indiferent de consecințe.

– Oh...

Fu tot ce putu să spună, în timp ce stătea pe banchetă și spera că Thomas avea să decidă să își ignore rațiunea.

– Iar acum arăți adorabil de confuză.

– Da?

El încuviință din cap, apoi își întoarse privirea spre fereastră.

– Ah, am ajuns!

Amelia tresări, parcă trezindu-se la realitate. Coventry o tachinase în modul acela seducător, iar acum se aștepta ca ea să uite totul? Să coboare din trăsură și să accepte compania lui Lady Everly și a surorii ei de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat?

Ei bine, nu se întâmplase nimic. Coventry doar spusese câteva cuvinte, dar acele vorbe o făcuseră să tânjească după el cu o asemenea disperare, încât probabil că nu avea să își găsească liniștea în următoarele zile. În același timp, avură o influență clară asupra dispoziției ei, care redeveni irascibilă. Dar, din moment ce singura persoană care avea puterea de a-i schimba starea de spirit nu intenționa să facă nimic în acest sens, Amelia îi permise să o ajute să coboare și să o conducă până la intrare, unde Pierson ținea ușa deschisă.

– Mă voi întoarce mai târziu cu vești, spuse Coventry. Nu ar trebui să dureze prea mult.

Apoi plecă, iar ea rămase pe loc, tremurând din pricina unei dorințe ce nu avea să fie vreodată satisfăcută.

Înjurând în barbă, Thomas își rugă vizitiul să aștepte în stradă și porni spre Black Swan. Fusese un gest nebunesc când îi mărturisise Ameliei ce efect avea asupra lui, întrucât nu reușise decât să o vadă și mai atrăgătoare decât înainte. Conștientă de dorința lui, îi permisese să vadă o frântura din propria dorință, cu buzele întredeschise și privirea plecată, în timp ce respira sacadat. Și ea fusese la fel de excitată ca el de acea mărturisire, iar Thomas avusese nevoie de întreaga lui voință pentru a nu se năpusti asupra ei și a-și satisface poftele.

Dar nu avea de gând să se poarte ca un ticălos, cu toate că începuse să gândească asemenea unuia. Amelia merita mai mult, iar singura problemă era că Thomas nu credea că el era bărbatul care îi putea oferi mai mult.

Și atunci care era acela?

Practic, îi alungase ambii pretendenți. Prin urmare, dacă alt bărbat nu avea să se arate interesat, Amelia nu avea să-i împlinească dorința fratele ei. Cu excepția faptului că Thomas probabil avea să îl urască și pe următorul pețitor și să-i saboteze efortul de a se căsători cu ea. În acest caz, ea ar fi rămas fată bătrână, iar atunci el i-ar fi putut cere să devină amanta lui. „Oare ea ar fi de acord cu aranjamentul acesta?"

Oftă în timp ce dădu colțul și intră pe altă stradă, ignorând duhoarea gunoaielor și privirile curioase ale oamenilor zdrențăroși pe care îi întâlnea în cale. Chiar dacă Amelia ar fi fost de acord, Thomas știa că nu ar fi fost drept față de ea. Merita să se căsătorească și să aibă o familie respectabilă – copii pe care să îi iubească nebunește. Dar căsătorie... Ar fi fost el capabil să intre într-o asemenea uniune constrângătoare cu ea?

În ultimii cinci ani, Jeremy îi ocupase toate gândurile, fiind grija lui principală. Fiecare pas fusese făcut cu el în minte. Thomas muncise din greu pentru a-i asigura băiatului un viitor, doar ca acum să își dea seama că nu se schimbase nimic și era nevoit să lupte mai mult ca niciodată pentru el.

Poate că ducesa avea dreptate – nu trebuia să facă singur toate aceste lucruri. Poate că Amelia îi putea oferi sprijinul de care avea atâta nevoie în creșterea lui Jeremy. Fără îndoială, părea să îl înțeleagă pe băiat, din moment ce trecuse printr-o experiență asemănătoare cu sora ei, iar răbdarea de care dăduse dovadă putea face minuni pentru Jeremy.

Desigur, el trăgea concluzii după o întâlnire scurtă – poate că trebuia să o invite mai des acasă la ei. Cu siguranță, Jeremy ar fi fost încântat. Băiatul se bucurase foarte mult de compania ei, până când Thomas pusese capăt jocului lor. Dar Amelia ar fi fost capabilă să accepte adevărul despre nașterea lui Jeremy? Ar fi fost dispus să îl țină secret chiar și față de frații ei?

„Da."

Thomas știu instinctiv răspunsul. Amelia ar fi păstrat secretul pentru binele lui Jeremy, dacă nu pentru al lui însuși, și ar fi făcut-o indiferent dacă i-ar fi acceptat cererea în căsătorie sau nu.

Ultimul gând îl luă prin surprindere. Chiar avea de gând să o ceară în căsătorie?

Thomas se gândi la beneficiile care ar veni odată cu mariajul lor. Ea devenea a lui, trupul ei i-ar fi încălzit patul, iar dorințele lui, în sfârșit, puteau fi satisfăcute. Dar căsătoria nu se reduce doar la asta, nu-i așa? În primul rând, Thomas ținea sincer la ea și îi plăcea să petreacă timp în compania ei. În al doilea rând, Amelia ar fi fost o mamă minunată pentru Jeremy.

Cât despre dezavantaje... Nu se putea gândi la absolut nici unul pentru moment.

Ajunse la Black Swan și observă că locul arăta și mai dărăpănat în lumina zilei. Tencuiala se cojea de pe întreaga fațadă, iar balustrada treptelor de la intrare părea mai strâmbă decât și-o amintea el. Înăuntru, interiorului slab luminat îi lipsea viața agitată din timpul serilor și nopților, dându-i un aer deprimant, ca și cum ar fi fost abandonat.

Trecând pe lângă singura masă ocupată, Thomas intră în salonul unde o femeie mătura podeaua.

– Guthrie este aici? întrebă el, întinzându-i o monedă.

Femeia o înșfăcă și arătă spre un coridor.

– Ultima cameră în capăt. Bate înainte să intri.

De parcă Thomas s-ar fi gândit să intre fără să bată. Porni spre camera indicată.

– Îmi acorzi un moment din timpul tău? îl întrebă pe Guthrie după ce fu primit în încăpere de un scoțian pe nume McNeil.

Chipul lui Guthrie adoptă o expresie politicoasă, iar bărbatul îi făcu semn lui Thomas să se apropie.

– Măi, măi, ce onoare neașteptată, spuse el, gesticulând spre un scaun liber așezat de partea cealaltă a mesei la care stătea, iar Thomas se așează. Vrei o bere? Pot să-i zic lui McNeil să mai aducă o halbă.

– Mulțumesc, dar nu va fi nevoie, spuse Thomas, apoi se aplecă, își puse coatele pe masă și întâlni privirea calculată a lui Guthrie. Sunt aici pentru a vorbi cu tine despre o casă.

– O casă? întrebă bărbatul de-a dreptul surprins.

Thomas încuviință din cap.

– Cea de la intersecția dintre Bainbridge și High Street.

– Grămada aia dărăpănată de cărămidă?

– A fost cumpărată recent de sora lui Huntley, Lady Amelia.

Guthrie căscă ochii.

– Nu știam asta.

Fu rândul lui Thomas să fie surprins.

– Eu aveam impresia că știi tot ce mișcă în St. Giles. Cel puțin asta mi-au spus Lady Amelia și Huntley.

– Și ar fi avut dreptate până acum câteva săptămâni, când a dispărut cel mai bun informator al meu. Bănuiala mea e că ori a trecut de partea lui Bartholomew, ori a fost omorât, băigui Guthrie.

Era vorba de unicul lord al infracțiunilor, a cărui infamie ar fi putut-o depăși pe a lui, chiar și numai că înfățișarea stilată și bogăția îi permiteau lui Bartholomew să se amestece printre oameni din clase superioare, la care Guthrie nu avea niciodată acces.

– Atunci probabil că nu ești în măsură să mă ajuți din moment ce informația de care am nevoie ține de evenimente recente.

– Cum ar fi? întrebă Guthrie, un interes sincer citindu-se în ochii lui.

– Avocatul care a mijlocit vânzarea casei a menționat alt cumpărător – un individ dispus să plătească mai mult decât Lady Amelia, până când am intervenit eu și l-am amenințat pe avocat cu distrugerea carierei. Probabil că m-a privit ca pe o amenințare mai presantă, pentru că a cedat imediat, iar Lady Amelia a reușit să facă achiziția. Însă apoi a avut loc un incendiu, iar astăzi, un act de sabotaj a pricinuit accidentarea serioasă a unuia dintre muncitori. Avocatul a părăsit orașul, iar biroul lui a fost evacuat. Am venit aici cu speranța că mi-ai putea da o idee despre cine ar fi în spatele acestor lucruri.

Guthrie se lăsă pe spate în scaun, se întinse după bere și luă o gură. După ce puse halba înapoi pe masă, se șterse la gură cu dosul palmei și spuse:

– Dar tot pot să-ți zic părerea mea.

– Aș fi bucuros s-o aud.

– Casa aia a fost odată grandioasă. Locul în care se află prezintă mult interes, din moment ce e între zona bună a orașului și zona mai puțin bună.

– Ce te face să crezi asta?

– Păi, să zicem că ai vrea să profiți de ambele părți. Să spunem că ai o afacere cu prostituate și vrei să atragi clienți mai bogați. O casă ca aia cumpărată de Lady Amelia ar fi un loc ideal.

– Presupun că este adevărat, băigui Thomas, dar nu știa încotro se îndrepta Guthrie cu logica lui.

– Să mai presupunem și că ai vrea să câștigi teren în St. Giles.

– Făcând abstracție de diversele tale presupuneri, îți trece cumva și un nume prin minte?

Guthrie parcă radia.

– Acum că zici, cred că știu pe cineva, zise el, încrucișându-și brațele la piept și mijind ochii. Dacă ar fi să fac speculații, aș spune că Bartholomew e omul tău. El are mijloacele necesare să facă toate astea. Și umblă de ani buni după teritoriul meu. A încercat să mi-l ia anul ăsta, când și-a pus omul, cel pe nume Taurul, să se lupte cu Huntley, dar a dat greș. N-ar fi exclus să încerce să cumpere o casă ca aia și s-o transforme într-un bordel ori o vizuină pentru împătimiții de opiu.

– Sunt principalele lui surse de venit?

– Mda, în cel mai rău mod posibil.

– Cum adică?

Guthrie începu să pară stânjenit, ceea ce era îngrijorător.

– În afară de zbenguiala obișnuită, se știe că el oferă și genul de experiențe pentru care ăia cu gusturi speciale ar plăti bani frumoși. Dacă ar avea căsoaia aia, cred că ar căuta să le ofere bogătanilor ceva ce momentan oferă doar bordelurile cele mai josnice.

– Îți închipui un rai cu iz de droguri pentru cei bogați și perverși? întrebă Thomas, iar Guthrie încuviință foarte serios din cap. Se poate să te înșeli.

– Sper să mă înșel, dar dacă nu e așa, iar el reușește să pună mâna pe casa aia, mulți din oamenii mei o să sufere. Și din motivul ăsta poți să contezi pe mine. O să încerc să investighez chestiunea, acu'. că mi-ai adus la cunoștință.

– Mulțumesc. Îți apreciez ajutorul, mai ales că eu și Lady Amelia nu avem de gând să renunțăm la planurile pe care le avem cu casa. Intenționăm să o transformăm într-o școală pentru copiii din St. Giles și nici măcar Bartholomew nu ne va împiedica să o facem.

– Vă urez noroc! zise Guthrie. O școală ar fi bună. Dar nu subestimați un individ ca Bartholomew. E un ticălos fără milă, cu mai puține scrupule decât mine.

Reținând avertismentul, Thomas plecă de la Black Swan după ce îi oferi lui Guthrie 10 lire pentru ajutor. Își luă trăsura și merse înapoi la reședința Huntley, pentru a-i da vestea lui Lady Amelia, așa cum promisese.

Capitolul 18

Două zile mai târziu, stând pe un scaun în biroul lui Coventry, Amelia îl privi pe bărbatul pe care fratele ei doar îl menționase fugitiv la un moment dat, referindu-se la el ca fiind mai rău decât Carlton Guthrie. *Bartholomew.* Amelia nu îi cunoștea numele complet, nici nu își dorea să îl știe. Când Coventry îi spusese că era posibil ca individul să fie implicat în recentele evenimente din casa ei, un fior rece o străbătuse și nu îi mai părăsise corpul.

Le aruncă o privire lui Lady Everly și ducesei de Coventry și fu recunoscătoare pentru prezența lor. Poate că l-ar fi convins să se comporte cu oarecare decență dacă ea și Coventry nu ar fi reușit să o facă.

– Nu îmi pot închipui de ce ați dorit să mă vedeți *pe mine,* Excelență, spuse tărăgănat Bartholomew.

Era un bărbat în vârstă și șocant de bine îmbrăcat, având în vedere ocupația lui. Se părea că nelegiuirile îi priiseră, iar timpul pe care îl petrecuse la închisoarea Newgate în urmă cu câțiva ani nu îi afectase înclinația către hainele croite cu eleganță. Se zvonea că fusese închis doar câteva zile, datorită legăturilor sale și mitei date cui trebuia.

– Serios? întrebă Coventry ușor ironic, apoi se lăsă pe spate și îl studie pe Bartholomew cu o privire ageră, pe care Amelia o găsi destul de liniștitoare.

Escrocului nu avea să îi meargă cu Coventry, de acest lucru era convinsă.

– Mă tem că da, răspunse Bartholomew, zâmbind și aruncându-i o privire asociatului său – un bărbat corpolent, care probabil că era protectorul lui când umbla cu treabă prin oraș.

Coventry bătu cu degetele în birou, apoi spuse:

– De curând, a fost vândută o casă la intersecția dintre Bainbridge și High Street. Au licitat două părți pentru ea, Lady Amelia fiind una, iar cealaltă, dumneata.

Bartholomew pufni.

– Vă înșelați în această privință, Excelență. Nu am încercat niciodată să cumpăr o asemenea clădire.

– Așa să fie?

– Bineînțeles, răspunse bărbatul, rânjind brusc. O casă nu ar fi niciodată suficientă pentru mine. Nu când vine vorba de St. Giles. Vedeți dumneavoastră, eu caut să obțin întreg cartierul.

– Așa spune Guthrie.

– Poftim? Ați vorbit cu rivalul meu preferat? Clătinând din cap, Bartholomew își întinse picioarele și oftă. Presupun că el e cel care v-a pus pe urmele mele, sperând să găsiți ceva necurat. Ei bine... Privirea i se înăspri, iar Amelia îl văzu dintr-odată pe bărbatul de care se temeau atât de mulți oameni. Poate că ar trebui să îl studiați mai atent chiar pe Guthrie. Este posibil ca afacerea aia cu gin în care e implicat să aibă nevoie de o nouă locație.

– Casa a fost cuprinsă de un incendiu săptămâna trecută, spuse Thomas, ignorând comentariul lui Bartholomew. Iar la două zile după aceea, unul dintre muncitori a căzut prin acoperiș. Se pare că grinzile au fost tăiate pentru a se produce accidentul.

– Și presupun că mă veți învinovăți tot pe mine pentru asta.

– Probabil că nu aș fi făcut-o, dar dispariția bruscă a domnului Gorrell ridică anumite suspiciuni.

– Iertați-mă, băigui Bartholomew, dar cine este domnul Gorrell?

– Avocatul responsabil de vânzare, rosti Coventry, mijind privirea. Dumnealui a menționat existența unui al doilea cumpărător – cineva suficient de înstărit ca să facă genul de ofertă menită să-i descurajeze pe alții, o sumă exorbitantă, având în vedere starea casei și locația.

– Totuși, *dumneavoastră* ați plătit. Fără îndoială, există multe persoane dornice să cumpere casa din cine știe ce motiv straniu. Cu toate acestea, *eu* nu sunt una dintre ele.

Amelia se gândi la afirmația lui și la modul convingător în care o spusese. Poate că se înșelaseră în privința lui. Tot ce aveau împotriva acestuia era o presupunere a lui Guthrie.

– Eu am bănuiala că ai putea fi una dintre aceste persoane, spuse Coventry.

Bartholomew oftă.

– Prea bine, să presupunem că sunt. Nu aveți dovezi pentru a demonstra acest lucru, nu-i așa? Când Coventry nu răspunse, Bartholomew clătină din cap. Sincer, nu știu ce ați sperat să obțineți

cerându-mi să vin aici. Dacă scopul a fost să îmi smulgeți o mărturisire, aflați că eu nu mărturisesc niciodată nimic, replică el, apoi se ridică și porni spre ușă. Să mergem, domnule Smith! Ducele ne-a irosit destul timp astăzi.

– Voi cere o investigație, adăugă Coventry.

Cuvintele lui îl făcură pe Bartholomew să se oprească la ușă cu mâna pe mâner și să se întoarcă spre Coventry.

– Faceți cum doriți. Cu siguranță, eu nu am nici un plan să vă împiedic.

– Omul acesta e un șarpe, declară ducesa de îndată ce Bartholomew și asociatul lui părăsiră biroul. Ochii ăia verzi mi-au dat fiori.

– Dar are dreptate, băigui Coventry. Nu putem dovedi că este implicat, iar el sigur nu va mărturisi.

– Dar poate că va lua această confruntare directă ca pe un avertisment, sugeră Lady Everly.

– Și aceasta este o posibilitate, zise Coventry, apoi se uită spre Amelia și îi întâlni privirea. Îi oferi un zâmbet plin de regret. Îmi pare rău că nu am putut obține mai mult de la el.

– Să nu îți pară rău, spuse ea. Acum că știm că suntem vizați, vom angaja câțiva paznici care să supravegheze clădirea zi și noapte. Dacă încearcă din nou cineva să provoace pagube, să sperăm că va fi prins.

– Între timp, poate că ar trebui să nu mai vizitezi casa, spuse Coventry. Nu îmi place ideea de a te expune unor posibile pericole.

– Nu fi ridicol! spuse Amelia, simțind cum întreg trupul i se revoltă la această idee. Trebuie să fiu la curent cu ce se întâmplă.

– Poate să te informeze Coventry, interveni Lady Everly. Are dreptate când insistă să stai departe de locul acela până când vor fi fost eliminate toate amenințările.

– Dar este proiectul meu, iar amenințările nu sunt atât de mari timp de câteva minute, în care tot ce fac este să verific stadiul lucrărilor, spuse ea, nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Chiar și așa, spuse ducesa, trebuie să fii precaută. Mai ales pentru că este proiectul tău, Lady Amelia. Dacă ți s-ar întâmpla ceva, probabil că ar fi sfârșitul acestui demers.

Ameliei nu îi plăcu deloc acel gând, astfel că acceptă fără prea multă tragere de inimă.

– Foarte bine, spuse ea, dar dacă trece o săptămână fără incidente, voi merge într-o vizită scurtă.

Oftând, Coventry își privi mama, apoi pe Lady Everly, după care întâlni privirea Ameliei.

– Bine, spuse scurt Thomas, trădându-și astfel reținerea.

Ducesa se ridică, sugerând sfârșitul conversației.

– A fost o oră solicitantă. Ați dori o ceașcă înviorătoare de ceai?

– Oh, într-adevăr, ar fi minunat! spuse Lady Everly, urmând-o pe ducesă afară din birou.

– Eu mă întrebam dacă l-aș mai putea vedea pe Jeremy, spuse Amelia.

Întorcându-se spre ea din pragul ușii, ducesa ridică din sprâncene și îi aruncă o privire fiului ei.

– Coventry, îi poți tine companie lui Lady Everly cât timp o conduc pe Lady Amelia în camera copilului?

– Mi-ar face plăcere, răspunse el, ocolind biroul și oprindu-se lângă Amelia. Îți mulțumesc pentru interesul față de el.

Tonul lui trăda o profundă apreciere.

– După ce l-am cunoscut, nu îmi pot imagina de ce nu ar fi astfel, spuse ea. Este un copil isteț.

– Da, este.

Răspunsul lui Coventry păru oarecum intuitiv. Ameliei i se păru ușor straniu pentru că, din moment ce era tatăl lui Jeremy, era normal să știe cât de adorabil era propriul fiu.

– După tine, spuse Coventry, întrerupându-i gândurile.

Amelia îl privi și îi zâmbi drept răspuns la afecțiunea care strălucea în ochii lui, apoi o urmă pe ducesă.

Amelia intră în camera băiatului și îl căută cu privirea până când îl găsi lângă una dintre ferestre. Stătea pe o banchetă tapițată și privea strada de dedesubt, ținând brațele încrucișate la piept și legănându-se ușor înainte și înapoi.

– Vom fi bine, îi spuse Amelia ducesei. Dacă doriți, puteți să vă întoarceți jos. Voi veni și eu în câteva minute, după ce îi dau cadoul pe care i l-am adus.

– I-ai adus un cadou? șopti ducesa, parcă nevenindu-i să creadă.

– Nu e cine știe ce, dar astăzi l-am văzut în vitrina unui magazin și m-am gândit că i-ar plăcea.

– Bine, atunci, vă las singuri.

Mulțumindu-i, Amelia merse spre fereastră rostind numele băiatului pentru a-și anunța prezența și a nu-l speria.

– Pot să stau lângă tine? întrebă ea. Jeremy nu răspunse, nici nu întoarse privirea spre ea. Amelia se opri pentru o secundă, apoi se așeză pe locul liber de lângă el și privi și ea pe fereastră. Mă așteptam să văd mai mulți oameni plimbându-se pe afară la această oră din zi.

Nici de data aceasta nu primi răspuns. Studie două doamne care se apropiau din capătul străzii. Un gentleman care venea din sensul opus își scoase pălăria drept salut când trecu pe lângă ele.

– Treizeci și șapte.

Amelia își întoarse privirea spre Jeremy.

– Treizeci și șapte de... oameni? întrebă ea.

– Treizeci și șapte de doamne de la amiază și patruzeci și trei de gentlemeni. Cinci copii și unsprezece câini.

– Înțeleg. Locuiești pe o stradă aglomerată.

Jeremy o privi cu o expresie indiferentă.

– Astăzi au fost cu zece oameni mai puțin decât ieri, dar numărul câinilor e același, spuse el, privind din nou pe fereastră.

Tăcură câteva minute. Amelia urmări o pasăre ce ateriză pe acoperișul clădirii aflate vizavi, apoi își deschise săculețul și scoase un cub din lemn.

– Ți-am adus asta, spuse ea, întinzându-i obiectul.

– Ce este? întrebă Jeremy, ochii rămânându-i fixați pe ceva de afară.

– Un puzzle. Trebuie să îl dezasamblezi și apoi să îl asamblezi la loc. M-am gândit că ți-ar plăcea.

Abandonând ceea ce îi atrăsese atât de intens atenția, Jeremy își întoarse privirea spre mâna ei întinsă. Trecu un moment îndelungat, timp în care Amelia se întrebă dacă băiatul avea să îi accepte sau nu cadoul. În cele din urmă, îl puse pe bancă între ei și se ridică.

– Trebuie să mă întorc jos, dar sper să ne revedem în curând.

– Ne vom mai juca de-a calul?

Ea încuviință din cap, deși Jeremy nu observă gestul, privirea lui fiind acum ațintită asupra cubului.

– Dacă vrei, da.

Jeremy nu mai spuse nimic, iar Amelia părăsi încăperea. Era greu să comunici cu o persoană care nu trăda nici măcar o fărâmă din modul în care gândea sau simțea, darămite când era vorba de un copil de la care te-ai fi așteptat să râdă și să se joace. Amelia își dorea să-l

ajute, doar că nu se afla în poziția de a o face. Ea era doar o prietenă și probabil că acest lucru nu avea să se schimbe niciodată.

– Ce părere ai? o întrebă Lady Everly în drum spre casă, în trăsură. Despre fiul ducelui?

Cu toate că se așteptase la acea întrebare, Amelia fu surprinsă și își alese cu grijă cuvintele:

– Este extraordinar de isteț pentru vârsta lui. Îmi place foarte mult compania lui.

Lady Everly o privi lung. Amelia se strădui să nu își ferească privirea.

– Cei doi se deschid în fața ta. Mai mult decât față de oricine altcineva. Atenția ducesei față de tine este remarcabilă. Nu pot să nu mă întreb de ce oare.

– Nu știu. Poate că aveați dreptate când ați spus că invitația la ceai are legătură cu nevoia ca eu să mă mărit mai repede decât Juliette. Se poate ca ducesa să mă studieze, pur și simplu, pentru a-mi găsi cele mai atrăgătoare calități.

– Hm... Nu cred că este chiar atât de simplu.

– Nu?

– Nu, răspunse Lady Everly, devenind gânditoare. Cred că pregătește altceva, cum ar fi să te curteze fiul ei.

Amelia rămase cu gura căscată.

– Poftim?

Lady Everly încuviință din cap.

– Da. Asta trebuie să fie. Este limpede că ducesa te place, iar cu moartea fiicei sale în minte, poate spera să te păstreze în preajmă. Ceea ce ar fi posibil dacă te-ai căsători cu ducele.

– Cred că este o concluzie pripită, având în vedere că a fost o singură vizită privată, în care s-a întâmplat să îl cunosc pe domnișorul Jeremy.

Lady Everly zâmbi.

– Nu când nimeni înaintea ta nu l-a mai văzut vreodată pe băiat. Este sub protecție strictă, și totuși tu ai reușit să le intri în grații și să-l cunoști.

Nevrând să-i explice contesei că i se permisese acea întâlnire doar pentru că ea înțelegea comportamentul lui Jeremy și nu l-ar fi judecat niciodată, Amelia își întoarse privirea spre fereastră.

– Vă înșelați în privința intențiilor ducesei, milady. Excelența Sa știe la fel de bine ca mine că nu aș fi o ducesă potrivită. Ar fi o greșeală să presupunem opusul.

– Dacă tu chiar crezi acest lucru, atunci ceva este în neregulă cu stima ta de sine. Pentru că, după părerea mea, meriți să te căsătorești cu un bărbat pe placul tău, chiar dacă întâmplarea face ca bărbatul respectiv să fie duce.

Capitolul 19

Nu era foarte cald, decise Amelia în ziua următoare în timp ce intra în cortul care fusese ridicat în grădina ei. Cu toate acestea, evenimentul pentru strângerea de fonduri pe care îl organizase cu ajutorul lui Lady Everly se dovedea a fi un succes remarcabil. Majoritatea celor care fuseseră invitați sosiseră, mulți dintre ei aducând coșuri cu cadouri, care fuseseră vândute la tombola ce tocmai avusese loc în urmă cu câteva minute. Trebuia să calculeze profitul mai târziu, dar știa că avea să fie încântată de rezultat, din moment ce câteva obiecte fuseseră vândute cu câte 100 de lire fiecare.

O adiere răcoroasă o făcu să își strângă șalul pe umeri. Soarele încă strălucea, dar în aer se simțea o răceală care o făcea să regrete că nu purta pelerină. Întinse mâna spre o carafă cu limonadă.

– Permiteți-mi, zise o voce gravă peste umărul ei.

Amelia se întoarse și văzu că bărbatul care se apropiase de ea era domnul Lowell. Se dădu într-o parte pentru a-i permite să o servească.

– Ce ați mai făcut? o întrebă el, oferindu-i un pahar cu limonadă.

Ea luă o gură, apoi îi povesti despre incendiu și despre accident, simțind că Lowell avea dreptul să știe, fiind investitor.

Pe chipul bărbatului se așternu îngrijorarea.

– Slavă Domnului că sunteți bine! Ar fi putut fi mai rău.

– Da, presupun că așa este.

Urmă o pauză, apoi Lowell întrebă:

– Și cu Coventry? Ceva progrese în această direcție?

Amelia își feri privirea, studiindu-i pe oamenii îmbrăcați elegant plimbându-se încolo și încoace pe peluză. Coventry purta o conversație cu mama lui. Amelia îi salutase pe amândoi la sosire, dar se scuzase imediat după aceea pentru a veni acolo – o modalitate ușoară de a scăpa de Coventry, dar nu și de sentimentele ei.

– Nu. Nu chiar.

Lowell bâgă o mână în buzunar și studie mulțimea.

– Ce păcat, spuse el, iar cum Amelia nu răspunse, continuă: Eu nu sunt genul de bărbat care să vă dorească răul pentru că m-ați refuzat. Dimpotrivă, vă plac pe amândoi suficient cât să sper că lucrurile se vor schimba în avantajul dumneavoastră. Iar Coventry este un om bun. Merită să fie fericit.

Amelia se încruntă și își întoarse privirea spre Thomas. Lord și Lady Wilmington li se alăturaseră lui și ducesei. Thomas râdea la auzul replicii unuia dintre ei.

– Nu mi s-a părut niciodată a fi foarte *nefericit*, spuse ea.

– Pentru că nu aveți cu ce să faceți comparație. Înainte era mult mai... Lowell păru să nu găsească cuvântul potrivit, apoi adăugă: Era mai degajat.

Amelia ridică din umeri.

– Majoritatea oamenilor se schimbă odată cu vârsta.

– De acord. Dar Coventry s-a schimbat peste noapte. A trecut de la a fi prietenul fără griji, întotdeauna la dispoziția ta, la a fi un bărbat care alege brusc să evite societatea cât mai mult posibil.

– Și-a pierdut sora.

Iar la scurt timp după aceea, murise mama copilului său, dacă socotise ea bine. Probabil că suferința lui fusese insuportabilă.

Lowell oftă adânc.

– Da, așa este, spuse el, apoi își termină limonada, puse paharul pe masă și se scuză, lăsând-o pe Amelia singură, cu gândul la schimbul lor de replici.

Privirea îi căzu pe sora ei și decise să i se alăture, din moment ce evenimentele recente o împiedicaseră să petreacă prea mult timp în compania lui Juliette. Dar chiar când porni într-acolo, auzi o femeie spunând:

– Cred că este cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut vreodată.

Amelia se opri. Aruncă o privire în jur, dar nu văzu pe nimeni, apoi își dădu seama că vocea venea probabil de dincolo de pânza cortului. O altă voce răspunse cu un chicotit:

– Îți închipui ce lovitură ar da oricare dintre noi dacă ar pune mâna pe el?

Curioasă, Amelia rămase pe loc, bând din limonadă și ignorând regula conform căreia trasul cu urechea era nepoliticos.

– Mama ar fi încântată, spuse prima voce. Să pui mâna pe un duce... zise femeia și oftă, de parcă ar fi vorbit despre o mare poveste de dragoste.

Amelia ciuli urechile. Evident, nu vorbeau despre fratele ei, din moment ce Huntley era deja căsătorit. Prin urmare, se refereau la Coventry. Cine altcineva putea fi? Doar dacă nu cumva mai exista un duce tânăr și eligibil pe care ea nu îl cunoscuse încă.

– Ce păcat că nu contează doar aspectul fizic, spuse cea de-a doua voce. Nu sunt sigură că sunt pregătită să cresc copilul altei femei.

Urmă o pauză, apoi prima răspunse:

– Fără îndoială, este o responsabilitate foarte mare.

– Eu o consider a fi o afacere riscantă, din moment ce nimeni nu l-a văzut vreodată pe băiat. Coventry îl ține ascuns din cine știe ce motiv.

Deci despre Coventry vorbeau. Pulsul Ameliei se înteți.

– Este un tată protector. Oricum, e inutil să îl luăm în calcul, din moment ce este puțin probabil să se căsătorească vreodată. Din câte am auzit, amanta lui era de o frumusețe și de o inteligență uimitoare. A iubit-o foarte mult și a suferit enorm când a murit. Băiatul este tot ce i-a rămas de la ea.

Inima Ameliei se opri.

– Știu. Cât de tragic! Poate că ar trebui să ne îndreptăm atenția asupra altcuiva, spuse una dintre ele, apoi se auzi foșnet de rochii. Ce părere ai de vicontele de Tibs?

Femeile, două tinere domnișoare cu care Amelia făcuse cunoștință mai devreme, se îndepărtară de cort, pornind spre casă și continuându-și discuția. Nici una dintre ele nu privi în direcția Ameliei, neobservându-i prezența.

Ea rămase încremenită, cu degetele încleștate pe pahar. Coventry iubise și pierduse. Pe sora *și* pe amanta lui. Faptul că alesese să-și crească fiul singur – asumându-și responsabilitatea unei asemenea sarcini – era incredibil. Până în acel moment, Ameliei nu îi trecuse prin cap că era posibil ca Thomas să fi fost atașat emoțional de mama lui Jeremy sau că moartea ei i-ar fi putut frânge inima. Ar fi trebuit să se gândească la aceste lucruri, dar nu o făcuse, ceea ce o îndureră. Brusc, simți lacrimile înțepându-i ochii și pieptul încordându-i-se.

– Amelia?

Ea clipi, luată prin surprindere de Coventry, care stătea în fața ei. Cum de nu îl observase apropiindu-se? Se forță să zâmbească, încercând să alunge gândurile triste și să adopte masca persoanei eficiente și serioase care învățase să fie.

– Tocmai voiam să mă alătur surorii mele. Ai vrea să mă însoțești? întrebă ea, glasul sunându-i mult prea voios.

Coventry se încruntă. O privi cu o expresie serioasă, incredibil de stânjenitoare pentru Amelia.

– Ești bine? o întrebă el, încruntarea adâncindu-i-se.

Amelia își feri instinctiv privirea.

– Arăți de parcă mai ai puțin și începi să plângi.

– Nu fi absurd! spuse ea, râzând forțat.

– Ți-a spus cineva ceva neplăcut? Era limpede că el nu o credea. L-am văzut pe Lowell ținându-ți companie mai devreme. Dacă el...

– Nu trebuie să îți faci griji. Nu a mai făcut nici o cerere în căsătorie, nici nu a fost nepoliticos. Dimpotrivă, a fost foarte curtenitor, spuse Amelia.

Simți brusc dorința de a-și ridica poalele rochiei și de a o lua la fugă. În schimb, își îndreptă umerii și se concentră să-și țină respirația calmă. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? Avea senzația că își pierdea controlul.

– Atunci ce este?

Amelia îi întâlni privirea.

– Nu știu, îi zise ea sec. Brusc, nu mă simt prea bine și... cred că aș vrea să mă retrag în camera mea.

Coventry o privi preț de câteva clipe, parcă gândindu-se dacă trebuia să insiste cu întrebările sau nu. În cele din urmă, încuviință scurt din cap și spuse:

– Prea bine. Permite-mi să te conduc înăuntru.

– Dar cum rămâne cu oaspeții? Este evenimentul meu. Eu sunt gazda. Nu pot pleca pur și simplu!

– Desigur că poți, o asigură el, deja conducând-o spre terasă. Eu și Lady Everly îți putem ține locul, ca să te poți odihni.

Intrară în casă, iar Thomas o conduse pe coridor, spre scări.

– Nu știu ce m-a apucat, zise ea doar pentru a spune ceva pentru a alunga tăcerea insuportabilă care se așternuse între ei în timp ce mergeau.

– Ești sigură că nu a spus Lowell ceva nepotrivit?

– Da, răspunse ea, încuviințând ferm din cap.

– Atunci ce este?

Se opriră la baza scărilor, iar Amelia deveni conștientă de privirea lui curioasă, ce îi studia chipul. Cum putea să îi spună că o durea inima din pricina a ceea ce aflase? Cum putea să-i explice mâhnirea

pricinuită de faptul că el era legat de o fantomă, de o femeie în fața căreia ea nu avea nici o șansă să câștige?

Neputând să găsească vorbele potrivite și nevrând să încerce să o facă, clătină din cap.

– S-au întâmplat multe lucruri în ultima vreme. Mă tem că m-au epuizat.

Coventry trase adânc aer în piept și încuviință fără tragere de inimă.

– În regulă.

Amelia îi mulțumi pentru amabilitate, apoi urcă scările cu picioare greoaie, întrebându-se de ce avea senzația că îl pierduse, când el nici măcar nu fusese vreodată al ei.

În întuneric, Amelia stătea la fereastra dormitorului ei în seara aceea, privind cerul nopții presărat de puncte argintii sclipitoare. Își părăsise casa din St. Giles în urmă cu trei luni. Se întâmplaseră foarte multe lucruri de atunci. Fratele ei se îndrăgostise de fiica unui conte și se căsătorise cu ea. Amelia și Juliette fuseseră prezentate reginei – un eveniment care aproape că se sfârșise dezastruos când ea se apropiase prea mult de o vază. Din fericire, Gabriella prinsese valorosul obiect, împiedicându-l să cadă, dar incidentul îi amintise Ameliei că locul ei nu era în lumea bogăției și a puterii, unde cel mai mărunt pas putea duce la dezastru.

Cu timpul, lucrurile se așezaseră. Lecțiile o ajutaseră să își îmbunătățească limbajul și comportamentul. În ultimele trei săptămâni, cât timp Raphe fusese plecat, se înhămase la sarcina de a construi o școală, ceea ce îi schimbase mult viața. Se simțea de parcă avea un scop, iar existența ei putea însemna mai mult decât a fi drăguță, de a spune lucrurile corecte și de a-și găsi un pretendent potrivit. Îi reclădise încrederea pierdută din pricina remarcilor crude pe care le auzise despre ea și despre frații ei în urmă cu câteva săptămâni. Nu mai avea importanță ce spuseseră acele tinere domnișoare. Ceea ce conta acum era abilitatea ei de a schimba ceva în bine și modul în care fusese primit de ceilalți efortul ei de a face asta.

Ar fi mințit dacă ar fi negat că fusese încântată de faptul că Thomas Coventry se arătase impresionat de eforturile ei. Șansa de a petrece mai mult timp în compania lui îi oferise și altceva – revelația atracției care poate exista între un bărbat și o femeie. Coventry o făcuse să se simtă frumoasă și dorită. O învățase că, dacă lupți

pentru lucrurile în care crezi, câștigi un respect ce nu poate fi uitat cu ușurință. Prin urmare, cu toate că el nu putea să o iubească vreodată așa cum îl iubea ea, Amelia avea să prețuiască pentru totdeauna sărutul pe care îl împărtășiseră și cuvintele pe care i le spusese când îi mărturisise cât de mult îl ispitește.

O mișcare afară îi atrase atenția. Coborî privirea, mijind ochii în întuneric. Preț de câteva secunde, nu văzu nimic și era pe cale de a se întoarce în pat, când o siluetă solidă ieși din umbră pe trotuarul opus. Era un bărbat – se opri, privi spre casa lor, duse mâna la pălărie și o ridică în direcția Ameliei, apoi plecă.

Un fior o străbătu. Doar nu o văzuse, nu? Amelia fusese ascunsă în întuneric, în spatele draperiilor groase. Și totuși, avu senzația că bărbatul se uitase direct la ea. Mai grav decât atât, voise să îi dezvăluie că o urmărise.

Retrăgându-se de la fereastră, Amelia se întrebă dacă nu cumva fusese unul dintre oamenii lui Bartholomew. Dacă era așa, prezența lui nu putea fi decât o amenințare. Ceea ce însemna că trebuiau luate măsuri. În primul rând, se cuvenea să-l informeze cât mai curând pe Coventry. Această decizie o conduse direct la reședința Coventry în ziua următoare, însoțită de camerista ei în plimbarea de cincisprezece minute pe care alesese să o facă de dragul mișcării. Petrecuse prea mult timp stând jos în ultima vreme, fie că fusese pe scaune, pe canapele sau în trăsuri.

Dar, pe măsură ce își croiau drum spre Wimpole Street, simți fiori reci pe șira spinării. Privi peste umăr și surprinse o mișcare rapidă. I se tăie respirația și grăbi pasul.

– Am impresia că suntem urmărite.

Heather o privi îngrijorată.

– Poate că ar trebui să luăm o birjă pentru restul drumului, milady.

Dădură colțul.

– Nu văd nici una disponibilă momentan, dar cred că ai dreptate. O vom opri pe prima care ne apare în cale.

După cum se dovedi, toate birjele care treceau pe lângă ele erau deja ocupate și, din moment ce aleseseră cel mai scurt drum, străzile nu erau destul de aglomerate încât să necesite circulația mai multor vehicule, așa cum ar fi fost pe Oxford Street sau pe Piccadilly. Amelia privi din nou în spate și observă un bărbat mergând la o oarecare distanță în urma lor, cu capul plecat. Se întrebă dacă era posibil să fie

același bărbat pe care îl văzuse cu o seară în urmă. Oare trebuia să se oprească și să îl confrunte?

Nu. Ar fi fost o idee groaznică – genul de idee pe care nici Raphe, nici Coventry, nici altă persoană întreagă la minte nu ar fi acceptat-o. Dacă bărbatul lucra pentru Bartholomew, după cum bănuia ea, putea fi periculos. Ar fi fost stupid să riște să îl confrunte. Mai ales că trebuia să se gândească și la siguranța lui Heather.

Prin urmare, menținu ritmul alert și oftă ușurată când intră în foaierul casei Coventry. Majordomul îi luă boneta, apoi o conduse în salon.

– Vă rog să așteptați aici în timp ce o informez pe Excelența Sa de sosirea dumneavoastră, zise el, apoi ieși din încăpere.

– Milady, spuse Coventry câteva secunde mai târziu. Ce s-a întâmplat? Majordomul mi-a spus că păreai agitată când ai sosit și trebuie să recunosc că pari puțin palidă.

– Îmi cer scuze că am venit neinvitată. Știu cât de ocupat sunteți și...

– Amelia, îi spuse el blând, renunțând la politeturi, în ciuda prezenței lui Heather.

Simțind cum un val de căldură îi inundă obrajii, Amelia îi aruncă o privire cameristei și fu recunoscătoare să o vadă ocupată cu o cărțulie pe care probabil că și-o adusese cu ea în săculeț.

Coventry îi atinse ușor cotul, făcând-o să tresară. Își întoarse atenția asupra lui, iar el o îndrumă spre capătul opus al salonului, pentru a vorbi în privat.

– Mereu ești bine-venită aici. Nu este nevoie să îți faci griji în această privință. Așa că, te rog, spune-mi ce te-a supărat!

Amelia trase adânc aer în piept, încercând să alunge tensiunea care pusese stăpânire pe ea.

– Noaptea trecută, am văzut un bărbat pe stradă. Mi-a dat impresia că ne urmărea casa, iar când a plecat, și-a înclinat pălăria spre fereastra la care stăteam eu.

– Asta nu este o chestiune minoră, spuse Coventry, încruntându-se de îngrijorare.

– Iar astăzi, când veneam aici, am avut senzația clară că sunt urmărită.

– După ce l-ai văzut pe omul acela noaptea trecută, ar fi trebuit să iei o trăsură.

– Ai dreptate, spuse Amelia, iar Coventry ridică surprins din sprâncene. Doar că nu am vrut să accept faptul că ar fi un pericol, iar cum vremea este atât de plăcută și fiind în Mayfair, nu m-am gândit că ar exista vreo amenințare.

Coventry o studie pentru un moment.

– Ai văzut pe cineva suspect astăzi?

– Un bărbat tot mergea în urma noastră, cu capul plecat. A dispărut chiar înainte să ajungem aici.

Băiguind ceva ce aducea a înjurătură, Coventry își trecu degetele prin păr și o privi. Când vorbi din nou, păru mai serios ca oricând.

– Gata cu plimbările! Dacă trebuie să mergi undeva, iei trăsura Huntley sau pe a mea, cu vizitii de încredere.

– Dar în parc? Sigur voi fi în siguranță dacă mă plimb prin parc atâta vreme cât sunt însoțită.

– Doar dacă cel care te însoțește sunt eu, spuse el. Probabil îi observă expresia înspăimântată, pentru că adăugă rapid: Siguranța ta este cea mai importantă. Nu trebuie să o riscăm sub nici o formă. Nu atât cât există o posibilă amenințare și, fără îndoială, nu când amenințarea aceasta ar putea veni din partea lui Bartholomew.

– Crezi că e posibil să încerce să se joace cu mintea mea?

– Da. Și dacă este adevărat, mă tem că e doar începutul. În cazul acesta, trebuie să fii vigilentă. Degetele lui le întâlniră pe ale ei într-o mângâiere intimă, alungându-i grijile și născând o dorință fără speranță. Dacă ți s-ar întâmpla ceva... Făcând un pas în spate, Coventry clătină din cap. Nu ți se va întâmpla nimic, atât timp cât ne luăm măsuri de precauție.

– Pot să merg la Vauxhall sâmbătă? Abia așteptam ziua aceea.

Lady Everly și ducesa sugeraseră ieșirea respectivă, din moment ce Amelia și Juliette nu mai vizitaseră grădinile.

– Cred că va fi în regulă, din moment ce vei face parte dintr-un grup mai mare. Am auzit că vor fi acolo și Burton, și Lowell, spuse Coventry, încercând să își ascundă nemulțumirea.

– Lady Everly a considerat că ar fi prudent să îi invite.

– Înțeleg că nu știe despre cererea în căsătorie a lui Lowell, nici că l-ai refuzat. Când Amelia clătină din cap, Coventry continuă: Mă surprinde faptul că este de acord să îți țină companie după cele întâmplate.

– Poate că o place pe Juliette? Nu ar fi imposibil.

– Presupun că nu, zise Coventry. Ochii lui căpătară o nuanță ciocolatie intensă, iar pe buze îi apăru un zâmbet, afișând expresia aceea chipeșă care îi înmuia genunchii Ameliei. Îți mulțumesc pentru generozitatea pe care i-ai arătat-o ieri lui Jeremy. A fost foarte frumos din partea să îi oferi un cadou. Se joacă încă de atunci cu el.

– A reușit să îl rezolve?

– Da. Nu i-a luat mult timp. Iar plăcerea pe care i-a produs-o rezolvarea cubului a fost neprețuită. Eu...

Thomas tăcu, iar Amelia citi în ochii lui ceva nu mai văzuse niciodată – înțelegere și determinare. Coventry aruncă o privire rapidă în direcția lui Heather, apoi reveni asupra Ameliei.

– Trebuie să îți spun anumite lucruri, Amelia, lucruri care sper că te vor ajuta să înțelegi de ce am ezitat atât de mult să am o legătură mai profundă cu tine. Nu este vorba de faptul că nu țin la tine, ci...

– Te rog.

Nu își putea închipui ce îl îndemnase să îi spună acele lucruri acum, dar trebuia să îl oprească înainte să îi frângă din nou inima. Nu putea suporta gândul de a fi nevoită să îl asculte vorbind despre iubirea pentru amanta lui și despre cum nu avea să mai simtă niciodată acea dragoste. Amelia se împăcase cu acea idee, o acceptase, dar nu voia să fie torturată cu ea.

– Nu este nevoie să îmi explici, spuse Amelia.

– Desigur că este.

Ea clătină din cap.

– Aș prefera să nu o faci.

Thomas se încruntă.

– Amelia...

– Ah! Mi se părea mie că aud voci, zise ducesa, intrând în salon.

Îndepărtându-se de Coventry, Amelia merse să o salute.

– Am venit să îl informez pe fiul dumneavoastră despre un incident, spuse ea, apoi relată o versiune scurtă a poveștii pe care i-o spusese mai devreme lui Coventry.

– Cât de tulburător trebuie să fi fost! zise ducesa, părând îngrijorată. Trebuie să le însoțești acasă pe Lady Amelia și pe camerista ei. Insist!

– Exact la asta mă gândeam și eu, bâigui Coventry.

– Dar mai întâi, spuse ducesa, sper că vei rămâne la prânz. Avem plăcintă cu ciuperci și scrumbie.

Mulțumindu-i pentru invitație, Amelia o însoți pe ducesă în camera de zi, iar Coventry le urmă. Slavă Domnului, scăpase de explicațiile ducelui, dar încă era foarte afectată de prezența lui și de profunzimea cu care o privise apoi în drum spre casă. Parcă plănuia ceva, iar ea nu reușea sub nici un chip să își dea seama ce anume.

Capitolul 20

Oricât de mult ezita Amelia să asculte ceea ce avea el de spus, Thomas știa că trebuia să poarte o discuție serioasă cu ea. Având în vedere relația care se dezvolta între ei și recentele lui gânduri de a se căsători cu ea, trebuia să o facă să îl asculte și apoi să vadă încotro avea să îi poarte adevărul.

Sosind la grădinile Vauxhall împreună cu mama lui în acea zi de sâmbătă, merseră la pavilionul unde Amelia, Juliette și Lady Everly le țineau companie domnului Lowell, domnului Burton, vicontelui de Tibs și contelui de Yates. Cel mai grav era că vicontele de Tibs își plecase capul spre Amelia în timp ce vorbea, iar ea părea foarte amuzată de ceea ce spunea el.

– Calmează-te, îi șopti ducesa înainte să ajungă lângă grup. Arăți de parcă ai fi pregătit să pleci la război.

– Dacă există vreunul, mamă, atunci sunt pregătit să lupt.

Ducesa chicoti, iar în secunda următoare îi salutară pe ceilalți și își găsiră locuri la masă. Lady Everly, care se ridicase la sosirea lor, le făcu semn să se așeze în locul eliberat de ea, refuzându-i lui Thomas șansa de a sta lângă Amelia.

„Femeie enervantă!"

– Arătați minunat astă-seară, doamnelor, spuse Thomas, privindu-le pe fiecare dintre ele.

Ochii lui zăboviră o secundă în plus asupra Ameliei, dar ea nu îi întâlni privirea când îi mulțumi pentru compliment.

– Suntem norocoși să ne aflăm în compania lor elegantă, spuse domnul Lowell privind-o pe Amelia.

Ea roși drept răspuns, ceea ce îl făcu pe Thomas să vrea să îl pocnească.

„Dumnezeule!"

Amelia întorsese capul.

Thomas trase adânc aer în piept, încercând din răsputeri să se calmeze. Amelia era minunată, frumusețea și caracterul ei fiind mai

atrăgătoare decât la oricare femeie. Iar el... Dumnezeule, ce simțea pentru ea! Nu reușea sub nici un chip să își exprime sentimentele în cuvinte, dar știa că tânjea să fie în preajma ei, să o strângă în brațe și să se desfete cu vitalitatea ei.

Fură aduse dulciurile, dar lui nu îi era foame sau poftă. Cel puțin, nu de mâncare. Amelia se aplecă peste Tibs pentru a-i spune ceva surorii ei, iar Thomas aproape că sări din scaun când văzu ochii bărbatului licărind de plăcere. Doar mâna mamei pe brațul lui îl împiedică să acționeze irațional.

– Am aruncat o privire pe legea propusă de tine, îi spuse Yates, mâncând o prăjitură.

Thomas își întoarse privirea spre conte.

– Vă mulțumesc, dar nu pare a avea șanse să fie acceptată. Așadar, poate că ar trebui să discutăm despre altceva, din moment ce este puțin probabil ca un asemenea subiect să fie de interes pentru doamne, spuse Thomas, amintindu-i discret că politica nu este un subiect de discuție într-o societate politicoasă.

– Dimpotrivă, eu sunt curioasă, spuse Lady Juliette.

– Este o chestiune obositoare.

– Sugerați că ducem lipsă de răbdare sau abilitatea de a o înțelege? întrebă Amelia.

Mama lui încercă să își înăbușe un chicotit, iar Thomas știu imediat că pierduse lupta.

– Nu, desigur că nu. Ce altceva ar fi putut spune când toți ochii erau ațintiți asupra lui? Îi aruncă o privire Ameliei, care hotărâse, în sfârșit, să îi acorde întreaga ei atenție. Ei bine, încerc să schimb legea succesiunii.

Tibs izbucni într-un hohot de râs, iar în secunda următoare încremeni, observând că nimeni altcineva nu mai râdea.

– Vorbești serios?

– Nu există asigurări pentru copiii ilegitimi. Mulți sfârșesc abandonați de tații lor, iar acest lucru este complet greșit. Bărbații trebuie să își asume responsabilitatea. Trebuie să știe că nu pot umbla de capul lor fără consecințe, zămislind copii.

– Pari foarte înflăcărat în această privință, fu comentariul domnului Burton.

– Are un bastard al lui, șopti Yates.

Comentariul, cu toate că fu rostit fără cea mai mică urmă de răutate, fu resimțit de Thomas ca un pumnal în piept. Își încleștă bărbia și îl privi încruntat pe Yates.

– V-aș fi recunoscător dacă nu ați vorbi astfel despre el.

– Scuzele mele dacă te-am jignit, spuse Yates. Află că eu consider legea propusă de tine destul de progresivă.

– Și partea referitoare la titluri? întrebă Thomas, curios să îi audă părerea.

– Ei bine, atât timp cât este la latitudinea individului respectiv, eu...

– Stați puțin, îi întrerupse Tibs. Ce propui cu privire la titluri?

– Ca nobilul să aibă opțiunea de a-i permite fiului ilegitim să îi moștenească titlul, răspunse Thomas.

O tăcere copleșitoare se așternu asupra grupului pentru o secundă, apoi Amelia spuse:

– Cred că este...

– Absurd? sugeră Tibs.

– Fără îndoială, pare a fi o luptă dificilă, remarcă domnul Lowell.

– Voiam să spun că mi se pare o misiune admirabilă, zise Amelia, plecându-și genele și luând o prăjitură. Apoi adăugă încet: Vă doresc mult succes, Excelență. Nu există cauze mai bune decât acelea care îi favorizează pe copii.

– Acestea fiind spuse, rosti Lady Everly, punând capăt conversației, aș vrea să recomand o plimbare, pentru a ne bucura de spectacolul cascadei când va începe.

Grupul părăsi pavilionul, iar Thomas merse de îndată lângă Amelia, oferindu-i brațul înainte să o facă altcineva. Ea acceptă, dar nu înainte ca el să îi observe ezitarea.

– Trebuie să vorbim, îi spuse direct Thomas.

O luară înaintea grupului, pornind pe aleea care ducea spre una dintre principalele atracții ale grădinii Vauxhall. El mai văzuse cascada de câteva ori și era convins că Ameliei avea să îi placă.

– Despre ce anume?

Thomas o trase mai aproape de el.

– Despre noi.

Ameliei i se tăie respirația și se întoarse uluită spre Coventry.

– Nu înțe...

– Nu sunt minunate luminile? întrebă Yates, alăturându-li-se împreună cu Juliette. Câte credeți că ar putea fi?

– Mii, cred, răspunse domnul Lowell din spatele Ameliei.

El și Tibs o însoțeau pe Lady Everly, împreună cu domnul Burton.

– Fără îndoială, este un spectacol magic, șopti Juliette. Nu credeam să văd vreodată ceva asemănător.

– Îmi amintește de *1001 de nopți*, spuse Yates. Ați citit-o?

– Nu, nu am avut plăcerea.

Încetinind ritmul, Thomas le permise lui Yates și lui Juliette să o ia înainte, ca să își poată continua discuția în privat.

– Cred că sora ta și-a găsit un admirator.

– Se poate, zise Amelia, permițându-i lui Thomas să o tragă într-o parte, pentru a nu-i încetini pe ceilalți. Dar am impresia că este interesată de altcineva.

– Serios?

– Momentan nu voi spune de cine pentru că nu sunt convinsă întru totul.

– Veniți, spuse Lady Everly, trecând pe lângă ei împreună cu Tibs și Burton, se adună o mulțime de oameni acolo. Dacă nu ne grăbim, nu veți putea să vedeți nimic. Și ar fi păcat, din moment ce e posibil să nu mai fi văzut niciodată ceva asemănător.

Când se apropiară de cascadă, Thomas încetini și mai mult ritmul și privi în jur. Ajunseseră la marginea mulțimii, dar când Amelia vru să o urmeze pe Lady Everly printre cei adunați acolo, Thomas o opri.

– Nu, îi spuse brusc.

Amelia ridică ochii spre el, iar Thomas observă în acel moment disperarea pe care ea încerca să o ascundă.

– Dă-mi drumul, Thomas!

Felul în care îi rostise numele, parcă implorându-l, aproape că îl îngenunche.

– Amelia...

– Încetează, spuse ea, trăgându-și brațul, dar el nu o eliberă. Te rog! îl imploră.

Thomas dădu din cap și o trase înapoi, departe de mulțime, spre un pâlc de copaci învăluit în întuneric.

– *Vei asculta* ce am de spus, la naiba, și o vei face acum!

– Ce crezi că faci? întrebă Amelia, simțindu-se rănită, rușinată și furioasă în același timp.

Iar bărbatul afurisit care stârnise toate aceste sentimente înăuntrul ei nu voia să o lase în pace.

– Îți ofer toate informațiile de care ai nevoie pentru a lua o decizie în cunoștință de cauză, ripostă el, îndrumând-o printre copaci, până ce ajunseră la distanță de zgomotul spectacolului.

Amelia îl privi derutată și întrebă încet:

– Ce înseamnă asta?

Thomas trase adânc aer în piept.

– Trebuie să discutăm despre atracția dintre noi și să îți spun adevărul absolut despre Jeremy.

– Te rog, nu, spuse ea, nevrând să asculte nici măcar un cuvânt.

Nu când vorbele lui o implicau pe marea iubire a vieții ducelui.

– Amelia...

– La naiba, Thomas! Nu intenționase să se enerveze, dar el o făcea să nu-și mai stăpânească emoțiile. Știu că ai avut o amantă pe care ai iubit-o mai mult decât pe oricine. Știu că ți-a frânt inima când a murit la nașterea lui Jeremy și știu că eu nu voi fi niciodată la fel de importantă pentru tine cum a fost ea. Așadar, care este rostul? Ce vrei de la mine?

Între ei se așternu tăcerea, iar preț de câteva clipe lungi nu se auzi nimic în afară de respirațiile lor sacadate, de parcă ar fi alergat un kilometru.

Când Thomas vorbi, în cele din urmă, glasul îi era grav și răgușit.

– Ai idee cât rău îmi fac asemenea cuvinte?

Schimbarea tonului lui o tulbură pe Amelia.

Era ceva în el care îi înfierbânta pielea și o ducea cu gândul la plăceri scandaloase și mângâieri calde. Dar totul era fantezie, desigur. Acesta era ducele de Coventry, un bărbat care își exprimase clar lipsa de interes față de ea în această privință. Și totuși, Thomas făcu un pas mai aproape, iar mâna lui poposi brusc pe brațul ei, degetele lui croindu-și drum spre umărul Ameliei, până pe ceafă.

– Te rog, nu face asta, spuse Amelia, gândindu-se că ar fi murit dacă l-ar fi lăsat să continue. Inima ei pur și simplu s-ar fi spulberat în mii de bucăți. Relația lor era imposibilă, iar durerea acestui gând, oh, Dumnezeule... Te rog, oprește-te!

Mâna lui se opri pe obrazul ei.

– Dacă ți-aș spune că nu există nici o amantă, nici o fantomă cu care să te compari, nici o dragoste pierdută, nici o amintire împărtășită cu altă femeie mai importantă decât tine?

Amelia simți că îi stă inima. Sau cel puțin așa avu senzația. Iar în acel moment, ar fi dat orice să îi poată vedea chipul în întuneric și să știe dacă vorbele lui erau adevărate sau nu.

– Explică!

Thomas își retrase mâna și urmă o scurtă pauză. Amelia se împotrivi impulsului de a-l lovi cu pumnii pentru a-l forța să răspundă, rămânând complet nemișcată, ținându-și firea într-un mod remarcabil.

– Jeremy nu e fiul meu, Amelia. Este băiatul surorii mele.

Amelia rămase cu gura căscată, apoi întrebă:

– Poftim?

– Melanie a fost sedusă. Când a murit la naștere, i-am jurat că îl voi proteja pe Jeremy ca și cum ar fi al meu.

– Fiul ilegitim al unui duce este mai puțin scandalos decât fiul unei domnișoare nemăritate și al unui... Amelia clipi. Cine este tatăl lui Jeremy?

Aerul deveni greu în jurul lor, iar când Thomas vorbi din nou, glasul îi era încordat.

– Un ticălos nevrednic, care i-a părăsit pe amândoi.

– Un gentleman?

– Un tânăr cu un titlu nobiliar, nu îl pot numi gentleman.

O adiere răscoli frunzele copacilor din jur, iar Amelia tresări instinctiv când Thomas continuă:

– E fratele mai mic al lui Fielding.

Amelia își aminti brusc vorbele lui Raphe. Trase adânc aer în piept.

– Iar Fielding nu a făcut nimic, nu-i așa? De aceea îl urăști atât de mult.

– A descoperit aventura, care a avut loc la una dintre proprietățile mele în timpul unei petreceri. Era disperat să o ascundă și să evite scandalul unei nunți pripite, așa că l-a ajutat pe fratele lui să fugă din țară înainte ca eu să aflu ce s-a întâmplat.

– Și când se va întoarce fratele lui?

– Rămâne în exil, deși aș putea să caut răzbunare dacă aș vrea. Dar, din moment ce e mai bine ca trecutul să rămână îngropat, am decis să nu fac asta.

Acum, când aflase toate aceste lucruri, respectul Ameliei pentru Thomas crescu mai mult decât pentru orice altă persoană. Coventry riscase să fie implicat într-un scandal, își sacrificase propriul viitor

și își negase dreptul la răzbunare, pe care fără îndoială că ar fi vrut să și-l exercite pentru a-și proteja sora și nepotul.

– Ideea este, adăugă el, iar Amelia îi simți mâna pe încheietură de data aceasta, că am petrecut ultimii cinci ani din viață spunându-mi în sinea mea că nu mă pot căsători, că nu am loc pentru o soție în viața mea și că trebuie să-mi înfrunt singur responsabilitățile. Dar poate că mă înșel, adăugă Thomas, iar degetele lui ajunseră pe talia ei, trăgând-o brusc spre el. Poate că Jeremy are nevoie de o mamă.

Ameliei i se tăie respirația.

– Ce spui?

Cealaltă mână a lui îi cuprinse bărbia, mângâind-o blând, trimițându-i fiori calzi și tandri până în vârful degetelor.

– Am văzut cum te porți cu el, Amelia, iar Jeremy nu a fost niciodată atât de fericit. Ca să nu mai vorbesc de grija ta sinceră pentru copii, în general, și de felul optimist în care vezi viața. Nu am nici o îndoială că Jeremy ar avea de câștigat foarte mult de pe urma prezenței tale constante în viața lui și...

Thomas tăcu, bâigui o înjurătură în barbă și, în cele din urmă, spuse:

– Nu te cer în căsătorie – cel puțin nu până când nu suntem amândoi complet siguri că ar funcționa căsnicia noastră –, dar îți spun care sunt intențiile mele.

– Și care sunt acestea, mai exact? întrebă ea, ținându-și respirația în timp ce aștepta răspunsul.

Thomas oftă.

– Aș vrea să îmi dai șansa să te curtez.

Încântată de perspectivă, Amelia nu voia să distrugă momentul întrebându-l ce simte pentru ea. Faptul că Thomas i-ar fi încredințat creșterea lui Jeremy era o dovadă suficientă că avea o părere bună despre ea. Și poate că măcar acum putea să spere mai mult ca niciodată că într-o bună zi el ar simți pentru ea ceea ce ea simțea pentru el. Răspunsul fu simplu:

– Când ai vrea să începi?

– Chiar acum.

Mâna lui îi cuprinse ceafa și o trase brusc spre el. Buzele li se întâlniră într-o simplă mângâiere, care aproape că îi umplu ochii de lacrimi, dorința de a fi strânsă în brațe și iubită fiind atât de intensă, încât Amelia cu greu o putea suporta.

Își puse brațele pe după gâtul lui și se lipi de pieptul tare, în timp ce el îi mângâia spatele.

– Amelia, îi șopti Thomas pe obraz, buzele lui croindu-și drum spre gâtul ei, lăsând tăciuni aprinși în urma lor.

– Da... Degetele Ameliei trecură nestingherite prin părul lui. Avea de gând să profite de șansa de a-l atinge fără scuze. Visase la acest moment, visase să renunțe la regulile stricte. Buzele lui îi sărutau bărbia, dinții mușcându-i blând pielea delicată, provocându-i valuri de plăcere. Thomas...

Gura lui puse din nou stăpânire pe a ei, reducând-o la tăcere, golindu-i mintea de toate gândurile. Amelia nu putea decât să îi simtă trupul ferm împingându-se în silueta ei delicată, mâinile lui explorând-o, iar sărutul lui... Adânc. Fierbinte. Poruncitor. Amelia nu mai trăise niciodată ceva asemănător – era mai primitiv decât primul și parcă o revendica. Iar dorința nestăvilită pe care o simțea amenința să îi fure mințile.

Se agăță de umerii lui, temându-se ca nu cumva să-i cedeze picioarele. Nu era imposibil, având în vedere cât de slăbită se simțea, amețită de gustul și de mirosul bărbatului iubit. Se simțea de parcă ar fi fost un elixir de care el nu se mai putea sătura. Simțea că totul era așa cum trebuia, încântător și perfect – o uniune a sufletelor atât de divină, încât lacrimile amenințau să curgă.

Și se termină mult prea repede, glasul lui Thomas șoptindu-i numele în timp ce o îndepărtă ușor. Amelia îi simți respirația pe chipul ei, greoaie și sacadată.

– Dumnezeule, șopti el, buzele lui mângâindu-i obrazul. Dacă ai ști ce îmi faci, Amelia!

– Mă gândesc că nu poate fi cu mult diferit față de ce îmi faci tu mie, șopti ea.

Thomas o ținu lipită de el, iar ea îi simți buzele croindu-și din nou drum spre gâtul ei și îl auzi gemând drept răspuns la cuvintele ei. O trase din nou spre el, îngropându-și chipul în scobitura umărului delicat și mușcând-o ușor. Ea icni, surprinsă și totodată ademenită de metoda lui primitivă de a-și marca teritoriul. În timp ce un val de căldură o străbătu din cap până-n picioare, ea își dori să fi fost în altă parte – într-un loc intim.

„Măcar de-ar fi..."

Parcă simțindu-i îngrijorarea, Thomas se retrase din nou, de data aceasta cu mai multă luciditate.

– E timpul să ne întoarcem la ceilalți, înainte să ne observe absența.

La urma urmei, tot ce îi oferise Thomas era o curtare cu posibilitatea unei căsătorii. Fără garanții până ce nu avea să fie sigur. Dacă ar fi fost găsiți astfel, dacă lui Thomas i-ar fi forțată mâna... Amelia își dori brusc să se întoarcă la ceilalți și să se asigure că totul era în regulă și că absența lor trecuse neobservată. Prin urmare, îl urmă înapoi printre copaci până la aleea vag luminată, unde mulțimea urmărea spectacolul cascadei. Ajunseseră la timp. Amelia răsuflă ușurată, dar senzația de ușurare se stinse rapid la vederea lui Lady Everly. Femeia se îndrepta spre ei cu o privire încruntată și dezaprobatoare, care ar fi putut îngheța apele. Restul grupului venea în urma ei, toți căscând ochii, nevenindu-le să creadă.

– Ce Dumnezeului făceați acolo, între copaci? rosti contesa printre dinții încleștați, oprindu-se în fața lor. Toți ceilalți rămaseră la o distanță respectabilă în spatele ei, cu excepția mamei lui Thomas, care îi privea cu o expresie dezamăgită.

– Noi...

– Nu contează, ripostă Lady Everly, retezând răspunsul lui Thomas. Nu vreau să știu, dar mă aștept să mă vizitați mâine, la prima oră, Excelență, spuse ea tăios, făcând un pas spre el și coborând glasul. Și îți sugerezi să ai o propunere în minte.

– Nu trebuie să vă faceți griji, îi spuse el pe un ton rece. Strânse iute mâna Ameliei înainte de a-i da drumul. Intenționez să fac ceea ce este onorabil.

Amelia își simți inima frângându-se. În glasul lui nu era pic de căldură, nici urmă de afecțiune pentru ea. Într-o clipită, devenise o obligație, nu o alegere. Își încordă bărbia și își îndreptă umerii.

– Aș vrea să plec acum.

Departe de toate privirile critice. Departe de el.

Se despărțiră fără politețuri sau zâmbete, iar în timp ce stătea în trăsura care le ducea la acasă, Amelia simți îmbrățișarea greoaie a amărăciunii, amintindu-i că era condamnată.

– Ce-a fost în capul tău? îl întrebă ducesa în timp ce intrară în salon mai târziu, spărgând tăcerea care se așternuse în drum spre casă.

Thomas își trecu degetele prin păr.

– Am făcut o greșeală, mamă.

– Asta este de la sine înțeles.

Thomas se așeză pe canapea, iar ducesa veni lângă el.

– I-ai văzut chipul lui Lady Amelia? Arăta ca un animal încolțit.

Sentimentul de vinovăție îi inundă pieptul, îngreunându-i respirația.

– Este vina mea, spuse el. Amelia a auzit zvonul că aș fi avut o amantă și am vrut să i-l scot din minte. Am dorit ca ea să știe că nu tânjesc după cine știe ce dragoste pierdută, ci... Își trecu palma peste față și oftă. Nu mai contează. Eu am făcut să fim încolțiți amândoi și ne-am pătat viitorul cu îndoieli. Se va întreba mereu dacă singurul motiv pentru care mă însor cu ea este că nu am avut de ales.

– Și nu este?

Thomas întâlni privirea cunoscătoare a mamei lui.

– Desigur că nu. În cele din urmă, m-aș fi însurat cu ea din nenumărate alte motive. Știi asta.

– Atunci îți sugerez să îi spui și ei, zise ducesa, ridicându-se și mergând spre ușă. Mă retrag acum, dar vreau să știi că totul se va termina cu bine pentru amândoi. Mai ales dacă stai măcar o clipă să te gândești la ceea ce simți cu adevărat pentru ea.

Ce *simțea*?

Întrebarea îl bântui mult timp după ce ducesa părăsi salonul. Fără îndoială, o plăcea pe Amelia. Mult. Thomas hotărî că era un început bun. Și îi plăcea cu adevărat să o sărute. Chimia dintre ei era extraordinară, nu existau motive de îngrijorare în această privință. De asemenea, era profund impresionat de cât de repede îl acceptase ea pe Jeremy și complicațiile care veneau odată cu el. Amelia ar fi fost o mamă excelentă și ar fi ținut în siguranță secretul băiatului. Thomas simțea acest lucru în străfundul ființei lui. Dar mai era ceva? Un atașament mai puternic, ce depășea toate celelalte motive? Nu era sigur.

„Te gândești la ea când nu sunteți împreună. Îți faci griji pentru siguranța ei. Părerea ei contează pentru tine."

Dar toate acestea însemnau că o iubea? Clătinând din cap, Thomas merse la culcare, sperând că dimineața avea să limpezească lucrurile.

Nu se întâmplă astfel. Din contră, aduse mai multe întrebări și confuzie. Nu că Thomas s-ar fi gândit vreodată să nu facă lucrul onorabil. Dar se gândi totuși la efectul pe care l-ar fi avut asupra relației

cu Amelia o căsătorie pripită. Și fără să ia în calcul cum putea reacționa Huntley la întoarcere. Drăcie, ce dezastru provocase!

– Am încredere că te-ai gândit serios la această chestiune, îi spuse Lady Everly când îl întâlni în salonul casei Huntley mai târziu în acea zi.

– Desigur, răspunse el, aruncându-i o privire fermă. Intenționez să îmi fac datoria.

– Ce romantic din partea ta, băigui ea, apoi pufni când Thomas tăcu. Totuși, mă tem că Amelia este foarte încăpățânată. Când ne-am despărțit seara trecută, nu părea prea încântată de ideea căsătoriei.

– Se simte captivă. Și simte că acum și eu sunt captiv din cauza ei.

– Și așa te simți, captiv?

– Nu. Absolut deloc. Thomas se gândise la tot ce se întâmplase în ultimele douăsprezece ore. Nu trebuia să se ajungă în acea situație. Seara trecută am vrut doar să vorbesc cu ea.

– Singuri? În întuneric? întrebă contesa, clătinând din cap. Nu pretinde că nu erai conștient de riscuri, zise ea, privindu-l cu asprime. Sau că doar ați vorbit.

Thomas se întoarse cu spatele, simțindu-se pedepsit de privirea ei.

– Aveți dreptate, desigur. Știu acest lucru. Iar acum e timpul să îndrept lucrurile. Dacă îmi permiteți, aș vrea să o scot la o plimbare preț de vreo oră.

– Mă îndoiesc că Amelia va fi de acord.

– Spuneți-i că vreau să-i vizităm proprietatea, pentru a verifica stadiul lucrărilor, spuse Thomas, gândindu-se că asta trebuia să o convingă să i se alăture.

– Prea bine, acceptă Lady Everly. Dar numai dacă luați o însoțitoare cu voi. După tot ce s-a întâmplat recent, mă tem că nu pot avea încredere să o las singură cu tine.

Acceptând mustrarea meritată, Thomas își plecă ușor capul drept recunoștință și așteptă în salon în timp ce Lady Everly merse să îi vorbească Ameliei.

Capitolul 21

Coborând din trăsură pe High Street, Amelia îi mulțumi lui Thomas pentru ajutor și urcă treptele de la intrarea în casă. Nu voia să fie în compania lui în acea zi. Nu voia nici măcar să fie în același oraș sau în aceeași țară cu el. Dar își dorea să vadă progresul făcut de muncitori de la ultima ei vizită, iar acest lucru nu îi dădu de ales. Era nevoită să îi accepte compania, cu toate că evenimentele din seara precedentă îi creau o stare acută de disconfort.

– Amelia, spuse el în șoaptă, dar cu o oarecare disperare.

Ea alese să pretindă că nu îl auzise, din moment ce nu avea nici cea mai mică dorință de a începe o discuție lungă despre scandal și datorie și despre ceea ce erau nevoiți să facă pentru a nu-și păta reputațiile. Probabil că discuția ar fi implicat și o propunere de căsătorie, lucru pe care Amelia nu voia să îl audă dacă nu venea din inimă.

Prin urmare, își continuă drumul și privi în jur.

– Oh, privește! Scara este aproape terminată. Puțin lustru și gata. Ce părere ai, Coventry? Să acoperim treptele cu un covor ori să le lăsăm așa?

– Probabil vor fi mai ușor de curățat fără covor. Și din moment ce va fi o școală, nu o casă de locuit, nu cred că este nevoie de un covor. Dar nu despre asta doresc să discut acum.

Amelia se îndreptă grăbită spre sala de bal, forțându-l pe Coventry să o urmeze. Sau nu, după cum spera ea. El alese să o urmeze.

– Amelia. Putem, te rog...

– Se lucrează la ferestre, spuse ea, îndreptându-se spre locul unde doi muncitori renovau un pervaz cu un strat nou de cărămidă și zâmbindu-le. Văd că ați scos tot cadrul din lemn care era aici înainte.

– Dacă nu era ars, era putrezit, milady, spuse unul dintre bărbați, netezind o grămăjoară de ciment. Nu trebuie să vă faceți griji, o să fie totul pregătit până când vin noile ferestre.

Mulțumindu-i, Amelia se grăbi să își continue turul înainte ca Thomas să o poată opri.

– Ai grijă pe unde calci! spuse ea. Sunt câteva găuri în podea aici. Se părea că toate scândurile afectate fuseseră scoase din podeaua din salon. Cele noi stăteau într-un colț, așteptând să fie montate.

– Poți să te oprești, te rog? spuse Coventry, glasul lui trădând o exasperare crescândă. Trebuie să vorbim despre seara trecută, Amelia.

– Nu doresc să facem asta.

– Este evident, bâigui el.

Amelia ajunse la ușa salonului, sperând să poată scăpa prin coridorul de dincolo de ea și să își continue drumul în altă parte a casei. Dar se părea că Thomas se săturase de această urmărire și o prinse de încheietură. Un icnet îi scăpă printre buze când Coventry o trase înapoi spre el, punându-și celălalt braț pe după mijlocul ei și ținând-o aproape, în timp ce respirația lui îi mângâia gâtul.

– Dă-mi drumul!

Erau într-o casă plină de oameni, pentru Dumnezeu! Putea intra oricine în orice clipă, micșorându-i astfel șansa de a evita căsătoria.

– Nu este cuviincios.

– Nici noaptea trecută nu a fost, șopti el, trimițând un fior prin corp și stârnindu-i simțurile. Atunci nu părea să te deranjeze apropierea mea.

– A fost diferit.

Dumnezeule, parcă nu mai avea aer și se simțea ca și cum s-ar fi putut topi în brațele lui!

– Cum?

Închizând ochii, Amelia se luptă din răsputeri să își adune gândurile. Coventry nu făcuse nici o promisiune legată de căsătorie până când nu fuseseră prinși. Nu îi vorbise despre iubire, nici măcar despre afecțiune. El era mânat de dorință, dar pentru ea nu era suficient, mai ales pentru o viață întreagă.

„Poți avea ceea ce îți dorești de multă vreme. Nu îi da cu piciorul!"

Amelia se forță să se calmeze și, retrăgându-se din strânsoarea lui, se întoarse să îl privească.

– Adăpostul întunericului m-a împins să fiu nesăbuită, dar a fost o greșeală. Ambele sărutări au fost greșeli.

Thomas se încruntă.

– Ești sigură?

– Absolut.

– Iar orice aș spune, nu te pot convinge de contrariu?

– Nu, spuse ea, încrucișându-și brațele la piept.

Se priveau în ochi.

– Ce păcat, zise Thomas.

Fără să detalieze, trecu pe lângă ea și ieși din încăpere.

Acum fu rândul ei să îl urmeze.

– Ce vrei să spui?

El ridică din umeri.

– Mă gândeam că ai fi o mamă excelentă pentru Jeremy. Te place foarte mult.

Să se coboare atât de jos încât să se folosească de un copil nevinovat... Totuși...

– Și eu îl plac foarte mult, dar nu îmi pot permite să mă gândesc la căsătorie doar din acest motiv, spuse Amelia în timp ce ajunseră în foaier, unde îi aștepta Heather.

– Atunci, explică-mi! Spune-mi ce vrei să fac și mă ocup de asta imediat, spuse Thomas, pe chip citindu-i-se disperarea. Dumnezeule, femeie! Părea pe punctul de a o scutura bine cu un argument care să o trezească la realitate. Nu vezi că reputația întregii tale familii depinde de noi, de a face lucrul corect?

Amelia îl privi lung, ultima ei speranță pentru o rezolvare fericită a problemei năruindu-se.

– Tocmai asta este problema, spuse ea, întorcându-i spatele și pornind spre ușă înainte ca el să-i observe lacrimile. Vino, Heather!

– Trebuie să accepți consecințele acțiunilor noastre! strigă Thomas în urma ei, făcând-o să se întoarcă spre el și să-i arunce o privire încruntată.

– Nu, nu trebuie. Atâta vreme cât părăsesc orașul pentru o vreme, nu am nici o îndoială că totul va fi bine. Eu și frații mei am trecut prin situații mai grave decât o bârfă care putea fi iscată de o discuție privată cu tine în grădinile Vauxhall.

– A fost mai mult decât o discuție, Amelia.

– Nimeni nu știe încă acest lucru. Dar, dacă ne căsătorim, vor ști cu siguranță, spuse ea, tremurând din pricina furiei și a durerii pricinuite de el. Am închis subiectul. Nu vom mai discuta despre asta, iar tot ce îmi doresc acum este să mă întorc acasă. Mă însoțești, te rog?

Thomas ezită o clipă, timp în care Amelia își ținu răsuflarea. În cele din urmă, el încuviință din cap.

– Desigur, spuse și întinse brațul, gesticulând spre ușă.

Amelia porni grăbită într-acolo, vrând cu disperare să scape de compania lui.

Cum era posibil să iubești atât de mult pe cineva și, în același timp, să te temi de apropierea lui? Amelia nu știa, dar așa se simțea în acel moment. Patru săptămâni schimbaseră totul. Inima nu mai era a ei, îi aparținea lui. Dar fără vreo asigurare că sentimentele lui aveau să fie vreodată împărtășite, nu trebuia să riște și să își petreacă viața în compania lui Coventry. Cum ar putea fi când cinci minute păreau o tortură nesfârșită?

Amelia nu avea un răspuns, dar, în timp ce cobora treptele de la intrare, îl auzi spunând:

– Vom redeschide subiectul când se va întoarce fratele tău. Am încredere că va fi de acord cu mine.

Amelia se temea că el putea avea dreptate. Dar faptul că Thomas era dispus să o amenințe cu acea întâlnire nu făcu decât să îi confirme cele mai rele temeri. Cererea lui în căsătorie nu avea nici o legătură cu ceea ce simțea pentru ea. Dacă ar fi fost oricare altă femeie în locul ei, Coventry ar fi procedat la fel. Pentru că era lucrul corect și pentru că protejarea reputației cuiva era mai importantă decât orice altceva. Scandalul trebuia evitat cu orice preț. Aceasta era dogma aristocratică.

Ajunsă pe trotuar deloc mulțumită de comentariul lui, Amelia văzu că Heather îi aștepta deja în trăsură. Câțiva trecători se apropiau din stânga și alți trei veneau din dreapta. Unul dintre ei era un muncitor care coti spre casă. Amelia îl auzi salutându-l pe Coventry.

– Cred că ești nou, spuse Coventry. Nu te-am mai văzut pe aici.

Urmă un schimb de cuvinte. Amelia aștepta să se îndepărteze ceilalți trecători, dar unul dintre bărbații care se apropiau veni lângă ea, șocând-o când brațul lui îi cuprinse mijlocul și se împinse în spatele ei, în timp ce altul se propti în fața ei, împiedicând-o să se miște.

– O să lași clădirea asta în pace, ai auzit? Gravitatea avertismentului o răscoli. Asta e ca să ne iei în serios.

Simți ceva ascuțit împungând-o, apoi străpungând-o adânc. Durerea era insuportabilă. Un țipăt își croi drum din gâtul ei, amestecându-se cu râsetul nemilos al celor care o răniseră. O împinseră într-o parte, iar Amelia se împletici pe picioare. Urmă un strigăt, apoi se auzi ropotul grăbit al pașilor lovind trotuarul în fugă.

Își duse mâna la rană și simți o umezeală lipicioasă prelingându-i-se printre degete. Trase adânc aer în piept, apoi o mână o prinse de cot.

– Milady! se auzi glasul ferm al vizitiului, urmat de vocea neliniștită a lui Heather.

– Coventry!

Avea nevoie de el acum, căutându-l disperată cu privirea și întorcându-se spre casa în lucru. Își simțea picioarele din ce în ce mai slăbite.

O siluetă cocoșată îi atrase atenția. Iată! Thomas se ținea cu mâinile de cap și încerca să se ridice. O învălui un sentiment de ușurare. Coventry era bine. Nu o pățise atât de rău ca ea. Ceea ce era bine. Dacă unul dintre ei trebuia să sufere, Amelia nu voia ca acela să fie el.

Thomas ridică privirea și o văzu.

– Dumnezeule!

Amelia îl văzu legănându-se pe picioare în timp ce se ridică, privind-o cu ochii mari, plini de groază și de durere. O senzație stranie de slăbiciune îi învălui mintea. Durerea începu să se stingă, iar ea simți cum alunecă în întuneric.

– Trebuie să o ducem acasă imediat, strigă Thomas, grăbindu-se spre vizitiul său, care o ținea pe Amelia în brațe, în timp ce Heather îi privea cu o expresie îndureratã. Curgea foarte mult sânge. *Prea* mult sânge. Thomas își simți inima încleștându-se de disperare. Dacă urc în trăsură, poți să mi-o dai? întrebă el.

– Desigur, Excelență, spuse vizitiul, prinzând-o mai bine pe Amelia. Veți avea nevoie de un doctor, Excelență.

– De Florian am nevoie. Nici nu mă gândesc la altcineva.

O urcară pe Amelia în trăsură întocmai după cum stabiliseră, Thomas ignorând durerea violentă care îi zvâcnea în cap. Fusese luat prin surprindere, fiind lovit cu un obiect greu de către așa-zisul muncitor. Căzuse ametit în genunchi, fiind doar vag conștient de țipătul care străpunsese aerul. Acum știa că fusese al Ameliei. Ticăloșii aceia o înjunghiaseră, iar dacă ea nu primea iute ajutor... Thomas nu îndrăzni să își ducă gândul mai departe. Tot ce putea să facă era să o strângă în brațe și să se roage, în timp ce îi apăsa rana cu mâna pentru a opri hemoragia.

– Va fi bine? întrebă Heather îngrijorată de pe bancheta opusă.

– Ar face bine să fie, îi spuse el sumbru, altfel îi voi vâna pe ticăloșii care i-au făcut asta și îi voi ucide cu mâna mea.

Thomas îl recunoscuse pe unul dintre ei ca fiind bărbatul care îl însoțise pe Bartholomew la el acasă. *„Domnul Smith."*

Ar fi vrut să îi facă să sufere pe Bartholomew și pe complicii lui pentru durerea pricinuită Ameliei și pentru că îi puseseră viața în pericol, dar ținu pentru sine ideile de tortură, din moment ce un asemenea subiect ar fi tulburat-o pe Heather. În schimb, scrâșni din dinți în timp ce trăsura se legăna înainte și înapoi. Amelia gemu, capul căzându-i ușor pe umărul lui. Thomas o strânse și mai tare în brațe, încercând în continuare să oprească sângerarea.

Trăsura se opri brusc, iar Heather aruncă o privire pe fereastră.

– Aceasta nu este reședința Huntley. De fapt, nu știu unde suntem.

– Ce naiba?

Portiera trăsurii se deschise, iar vizitiul băgă capul înăuntru.

– Unde naiba suntem? Ți-am spus să...

– Suntem acasă la doctorul Florian. M-am gândit că ar fi mai eficient să îl luăm acum sau măcar să îi lăsăm un mesaj, în caz că nu este acasă...

– Bine. Ocupă-te de asta rapid!

Vizitiul închise portiera, iar Thomas se lăsă pe spate pe banchetă. Sângele îi șuiera în urechi, iar ochii îl înțepau din pricina lacrimilor care refuzau să cadă. Vreme de cinci ani, evitase această suferință chinuitoare, care îi măcina sufletul.

Simțise o durere asemănătoare când sora lui zăcuse pe patul de moarte. Fusese o durere atât de puternică, încât crezuse că avea să moară odată cu ea. Iar acum o simțea în toată ființa lui – ca o promisiune că viața lui s-ar fi sfârșit dacă Amelia ar fi murit.

Portiera se deschise din nou, iar pe banchetă fu aruncată o trusă, urmată de silueta impozantă a doctorului Florian.

– Permite-mi să văd, spuse el, îngenunchind pe podea în fața Ameliei. Trăsura porni la drum cu un hurducăit, dar mișcarea nu îl deranjă pe doctor, de parcă ar fi fost obișnuit să călătorească într-o asemenea manieră. Thomas se simți extrem de recunoscător pentru acest lucru. Își retrase mâna pentru a dezvălui rana. Expresia doctorului rămase impenetrabilă.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Florian.

O întrebare practică.

– Să tot fie vreo cincisprezece minute.

Thomas nu era sigur, nu se oprise nici o clipă să își verifice ceasul de buzunar.

Florian încuviință din cap.

– Ruptura din rochia ei sugerează că a fost o lamă subțire, dar va trebui să o scăpăm de haine pentru a o examina corespunzător. În orice caz, pare să fie într-un loc care nu ar trebui să prezinte vreun risc pentru organele vitale. Ai făcut bine că ai aplicat presiune pe rană. Continuă să o faci! Ar trebui să își revină în curând.

Doctorul nu explică ce însemna „în curând", dar Thomas se aștepta la cel puțin câteva zile, având în vedere gravitatea rănii. Cu toate acestea, era recunoscător pentru diagnosticul optimist, întrucât avusese cele mai groaznice gânduri până în acea clipă. Florian îl mai liniștise puțin, cu toate că Thomas încă se simțea responsabil pentru ceea ce se întâmplase. Ca și cu sora lui, ar fi trebuit să fie mai vigilent. Ar fi trebuit să se aștepte la asemenea incidente și să le împiedice. Dar, exact cum se întâmplase în cazul lui Melanie, el fusese distrat, iar acum Amelia era rănită.

Ar fi fost puțin spus că era la fel de furios pe el însuși precum era pe bărbații care o răniseră. Thomas ar fi vrut să meargă la Black Swan, pentru a-și primi pedeapsa meritată. Dar, în schimb, își plecă ușor capul spre Amelia și îi șopti la ureche:

– O să fie bine, iubito! O să treci peste asta.

Thomas nu știa dacă Amelia îl auzise sau nu, dar apoi o sărută pe tâmplă, sperând ca măcar să simtă că îi păsa cuiva de ea și că era îngrijită.

Ajunseră acasă și coborâră degrabă din trăsură, Heather coborând ultima. Thomas urcă treptele cu Amelia în brațe și intră pe ușa deschisă larg de Pierson, care probabil că îi auzise sosind. Fără să se oprească, Thomas continuă să înainteze spre scara ce ducea la etaj, urmat de Florian.

– Ce se petrece? întrebă Pierson.

Întrebarea fu repetată de către Lady Everly, care sosise în foaier împreună cu Lady Juliette. Îl priviră pe Thomas și căscară amândouă ochii.

– Acela e sânge? întrebă cu disperare în glas Lady Everly.

Încuviințând scurt din cap, fără să răspundă, Thomas continuă să urce grăbit treptele.

– Vă explic totul mai târziu! strigă el peste umăr. Timpul e esențial acum, zise el când ajunse pe coridor. Care este camera ei?

– A doua ușă pe dreapta! strigă Lady Juliette.

Florian, care se dovedise a fi un om bun, i-o luă înainte și deschise ușa, apoi se grăbi să tragă cuvertura de pe pat, ca Thomas să o poată așeza pe Amelia.

– Ajută-mă să o dezbrac! spuse Florian, întorcând-o pe Amelia pe partea nevătămată.

Thomas nu ezită, degetele lui descheind amorțite nasturii de la spatele rochiei. Îi coborî mânecile și îi dezlegă corsetul – nu pentru că trebuia îndepărtat, ci pentru că voia ca Amelia să poată respira mai bine.

Îi împinseră rochia spre picioare și îi ridicară cămășuța pentru a dezvălui rana sângerândă care o făcuse să își piardă cunoștința. Thomas se ridică, studiindu-i o clipă trăsăturile palide. Era conștient de prezența lui Lady Everly undeva în spatele lui și fu recunoscător că femeia nu intervenise într-o situație în care alții, fără îndoială, l-ar fi alungat din cameră în efortul de a proteja reputația Ameliei.

– Voi avea nevoie de o oală cu apă fierbinte, spuse Florian, apoi scoase câteva obiecte din geantă, printre care comprese din pânză albă, clești, ac și ață și o sticlă cu un lichid limpede. Le puse pe toate pe noptieră, unul lângă altul.

– Ce e în sticlă? întrebă Thomas când Florian o deschise și turnă puțin lichid pe o compresă.

– Rom. Este mai puternic decât coniacul și, din moment ce mie nu îmi place să îl beau, nu am nici un regret să îl folosesc astfel, spuse doctorul, apoi ținu compresa pe rană, iar Amelia deschise brusc ochii, aerul șuierându-i printre buze.

– Ești bine, îi spuse Thomas pe cel mai liniștitor ton de care fu în stare, împingând-o blând înapoi pe pat, ca Florian să își poată continua îngrijirile. I-ai putea da niște laudanum pentru durere? îl întrebă el.

– Am ceva mai bun, zise Florian, apoi scoase încă o sticlă din geantă, tot cu un lichid limpede. I-o dădu lui Thomas. Recomand jumătate din doza pe care i-am fi dat-o din laudanum. Acesta e mult mai puternic.

Thomas citi eticheta.

– Morfină? spuse el, aruncându-i o privire reticentă doctorului. Nu am mai auzit de ea.

– Este o descoperire recentă, așa că încă nu se fabrică. Dar am folosit-o pe câțiva pacienți și am avut rezultate bune, așa că am încredere că va fi foarte eficientă în acest caz. Totuși, decizia de a o administra sau nu îți aparține în totalitate.

Cu toate aceste informații în minte, Thomas deschise sticla și turnă foarte puțin lichid într-un pahar de pe noptieră. Îl chemase pe Florian nu pentru că nu ar fi existat alți doctori capabili în zonă, ci pentru că Thomas îi aprecia spiritul inovator. Bărbatul era renumit pentru folosirea unor metode care se dovediseră eficiente, indiferent de unde proveneau sau cine le descoperise. Florian călătorise în lung și-n lat în căutarea cunoștințelor medicinale, având convingerea că alte culturi ar putea deține cheia către anumite descoperiri față de care englezii încă erau ignoranți. Mulți îl considerau a fi excentric și contra științei. După părerea lui Thomas, Florian era mai luminat decât majoritatea lor. Prin urmare, duse paharul la buzele Ameliei și o îndemnă blând să bea.

Ea bău și gemu. Între timp, fu adusă apa fierbinte. Florian își dezinfectă instrumentele, iar până ce fu complet pregătit pentru intervenție, Ameliei îi apăru un zâmbet tâmp pe buze.

– E normal să se întâmple asta? întrebă Thomas când ea chicoti.

– Rezultatele morfinei variază, dar da, apariția unei senzații de euforie este obișnuită, răspunse Florian, scoțând din rană cu clește-le o mică bucată de material – probabil fusese împinsă înăuntru de lama cuțitului.

– Ești foarte chipeș, spuse Amelia, ridicând privirea spre Thomas, apoi zâmbi. Întoarse capul spre Florian. Și tu, spuse ea, oftând. Superb păr.

Fără să comenteze, doctorul puse mai mult rom pe rană, apoi băgă ața în ac și începu să coasă. Înainte să termine, Amelia reușise să adoarmă cu o expresie de fericire pură pe chip.

– Cât va dormi? întrebă Thomas.

– Nu știu sigur, cel puțin câteva ore, poate chiar până dimineață, răspunse Florian, curățându-și instrumentele și punându-le înapoi în geantă. Știi cine ar putea fi în spatele atacului?

– Nu sunt pe deplin sigur, zise Thomas, dar îl bănuiesc pe Bartholomew. Are mai multe motive decât oricine altcineva.

Florian îl privi lung, apoi întrebă:

– Intenționezi să ceri să fie închis?

Oftând, Thomas simți ghearele eșecului înșfăcându-l din nou.

– Nu am nici o dovadă care să permită prinderea lui, în afară de faptul că l-am zărit pe unul dintre oamenii lui la locul faptei.

– Atunci îți sugerez să pui pe cineva să îi verifice plata taxelor. Din câte am înțeles, are multe datorii față de Coroană.

Thomas se încruntă.

– De unde Dumnezeului știi tu asta?

– Nu îți pot spune, dar poți să te bazezi pe corectitudinea informației. Ai cuvântul meu.

Mulțumindu-i, Thomas îl plăti pentru ajutor și îl conduse la ușă.

Înainte de a-și pune pălăria și de a pleca, Thomas îi spuse lui Lady Everly că avea să revină mai târziu pentru a o verifica pe Amelia. Acum se părea că avea de prins un criminal și știa exact la cine să apeleze pentru ajutor.

Capitolul 22

– Neplata taxelor spui? repetă întrebarea regele George, mâncând un biscuit. Ochii lui regali licăreau interesați. Ești sigur că Bartholomew este vinovat de această infracțiune?

– Așa mi s-a spus, îl asigură Thomas. Și înclin să îmi cred sursa.

Unul dintre beneficiile statutului de duce era acela de a fi ascultat de către rege. Și din moment ce Thomas nu abuzase niciodată de acest privilegiu, era întotdeauna luat în serios când venea în fața Maiestății Sale.

– De ce?

– Pentru că este un om foarte respectat. I-aș încredința viața mea.

Regele deveni gânditor.

– Ce interes ai tu în treaba asta, Coventry? Presupun că nu vrei doar să porți de grijă cuferelor Coroanei.

Era timpul să fie sincer.

– Adevărul este că Bartholomew a amenințat-o pe sora ducelui de Huntley, Lady Amelia. În această după-amiază, a fost înjunghiată în mod brutal de unul dintre oamenii lui.

– Dumnezeule! exclamă regele, postura devenindu-i rigidă, mâinile încleștându-i-se pe brațele fotoliului aurit. Atunci, nu ar fi mai simplu să îl arestăm pentru tentativă de omor?

– Știți la fel de bine ca mine că va scăpa de această acuzație. Vina va cădea pe umerii bărbatului care a mânuit cuțitul.

– Așa că speri ca Bartholomew să fie găsit vinovat pentru altă acuzație, spuse regele, încuviințând gânditor. O mișcare inteligentă din partea ta. Singura problemă, din punctul meu de vedere, este că ar trebui pornită o investigație minuțioasă. Ar trebui implicați contabilii, iar acest lucru va lua ceva timp. Totuși...

– Da?

– Având în vedere atacul asupra lui Lady Amelia, propun să trimitem de îndată un gardian să îl aresteze pe Bartholomew pornind de la presupunerea că este vinovat. Apoi va fi responsabilitatea

avocatului său să îi dovedească nevinovăția, oferindu-ne timpul necesar să găsim dovezi împotriva lui. Lucrurile acestea pot fi lungite cu puțină birocrație. De asemenea, există posibilitatea să iasă la suprafață mai multe nelegiuiri, dacă le oferim oamenilor recompense în schimbul unor informații folositoare.

– Atât timp cât Bartholomew plătește pentru nelegiuirile lui, eu sunt mulțumit.

– Atunci poți să stai liniștit, Coventry, întrucât sunt convins că se va face dreptate în cazul acesta. Îți mulțumesc că mi-ai adus la cunoștință chestiunea.

– Vă mulțumesc, Maiestate, spuse Thomas, apoi se ridică și făcu o reverență. Voi lăsa adresa lui Bartholomew secretarului dumneavoastră.

Fără îndoială, era foarte neplăcut să îți recapeți cunoștința, își spuse Amelia. Începea să fie din ce în mai conștientă de o durere groaznică în zona coastelor. Și durerea aceea groaznică de cap! Dumnezeule, nu își amintea să mai fi simțit o durere atât de puternică dinainte de a se cufunda într-o stare delirantă de extaz. Acum se simțea de parcă i-ar fi fost tăiat creierul în bucăți.

– Draga mea!

Recunoscu glasul lui Lady Everly și încercă să deschidă ochii. Din fericire, draperiile fuseseră trase, cufundând camera în nuanțe întunecate, foarte liniștitoare.

– Cum te simți? întrebă contesa.

Amelia clipi, încercând să se ridice pe perne, și gemu imediat din pricina unui junghi tăios.

– Am avut zile mai bune, răspunse ea oftând și cufundându-se înapoi între perne. Ce s-a întâmplat?

– Te-a înjunghiat un ticălos, spuse Lady Everly, glasul tremurându-i de emoție. Ducele te-a adus aici împreună cu doctorul Florian, care ți-a îngrijit rana. A spus că nu este prea gravă, că ar trebui să te refaci repede cu multă odihnă.

Amelia încuviință din cap, încercând să înțeleagă situația.

– Și ei unde sunt acum?

– Au plecat amândoi în urmă cu trei ore. Coventry a spus că se va întoarce mai târziu ca să vadă cum te simți.

Amelia simți cum îi creștea inima în piept la acel gând, apoi se întristă când își aminti ultimele cuvinte pe care și le spuseseră înainte

de atac. Regreta tonul pe care îi vorbise. Thomas nu îl meritase, indiferent cât de frustrată fusese din pricina insistenței lui că nu aveau de ales și erau nevoiți să se căsătorească. Încă o tulbura acest lucru, dar acum avea altele pe cap – cum ar fi posibilitatea ca fratele ei să se întoarcă acasă și să o găsească în starea aceea. Simplul gând că ar fi fost nevoită să îi explice totul era epuizant.

– El este bine? o întrebă pe Lady Everly. Nu îmi amintesc dacă a fost rănit în vreun fel.

– Dacă a fost, nu mi-a spus nimic. S-a concentrat doar asupra ta, Amelia, răspunse contesa, apoi turnă apă într-un pahar și o ajută să bea. Îți înțeleg ezitarea cu privire la căsătorie, dar cred că ar trebui să te mai gândești.

Amelia gemu.

– Trebuie să vorbim acum despre asta?

– Nu, dar aș vrea să îmi asculți părerea, din moment ce probabil că diferă de a majorității, spuse Lady Everly, apoi puse paharul deoparte și se așeză pe marginea patului. Mie nu mi s-a permis să mă căsătoresc cu bărbatul iubit, astfel că m-am căsătorit din datorie. Nu a fost cea mai rea uniune din lume, dar nu a fost nici una foarte fericită. Trase adânc aer în piept, apoi oftă și continuă: Nimeni nu te poate forța să te căsătorești cu Coventry, iar dacă nu îți dorești absolut deloc, atunci cred că fratele tău este omul care te-ar putea ajuta să îți croiești o viață în altă parte, departe de cenzura societății. La urma urmei, uite ce a făcut pentru sora Gabriellei! Dar cred că ar fi o greșeală din partea ta. Știu cât de mult ții la Coventry, iar instinctul îmi spune că și el ține la tine la fel de mult.

– Nu. Mi-ar fi spus dacă ar fi fost așa.

Lady Everly chicoti.

– Bărbații pot fi foarte netrebnici când trebuie să își mărturisească sentimentele. Doar menționezi cuvântul *iubire,* iar ei încep să transpire. Dar reacția lui când te-a adus aici mai devreme – pașii mari și disperați, tonul chinuit – spune foarte multe despre ceea ce simte în adâncul inimii.

Închizând ochii, Amelia își înăbuși senzația de bucurie ce amenința să o învăluie. Nu avea de gând să se lase influențată de câteva cuvinte și să își permită să spere și apoi să fie dezamăgită.

– Chiar dacă este adevărat ce spuneți, relația noastră nu este posibilă. Coventry trebuie să se însoare cu o femeie care să îl poată f

mândru. Are nevoie de o soție căreia să i se potrivească perfect rolul de ducesă.

Lady Everly zâmbi slab.

– Draga mea, a venit timpul să îți dai seama că tu poți fi acea femeie. Dar, pentru a face acest lucru, trebuie să încetezi să mai privești trecutul ca pe o piedică. Nu uita, felul în care te percep oamenii este influențat de starea ta de spirit. Dacă tu te consideri nedemnă, ceilalți te vor vedea la fel.

O bătaie în ușă le anunță prezența lui Pierson.

– A sosit ducele, spuse el. Să îl trimit sus?

Lady Everly îi aruncă o privire scurtă Ameliei, care încuviință din cap ezitant.

– Da, te rog, îi spuse contesa, apoi așteptă să plece majordomul. Cred că tu și Coventry aveți multe de discutat, așa că vă voi oferi intimitate. Dădu să plece, dar Amelia o prinse de mână.

– Doar nu aveți de gând să ne lăsați singuri în dormitorul meu, spuse ea, un fior brusc de neliniște făcând-o să își dorească brusc ca Lady Everly să rămână cât mai aproape posibil. Nu s-ar cuveni.

– Nu cred că este vreun rău în asta. La urma urmei, sunteți logodiți, ușa va rămâne deschisă, iar tu, draga mea, nu ești tocmai în postura de a face altceva în afară de a vorbi. Îi mângâie ușor mâna, iar Amelia o eliberă. Voi fi în salon dacă ai nevoie de mine, adăugă contesa, referindu-se la spațiul intim din capătul holului.

Nu era departe, dar nici suficient de aproape pentru Amelia în această circumstanță – nu când ea era nevoită să se confrunte cu un duce foarte hotărât.

Încă o bătaie în ușă îl pofti pe duce în cameră. O salută pe Lady Everly în timp ce trecu pe lângă el, lăsând-o pe Amelia singură cu Thomas, a cărui privire fermă nu o liniști absolut deloc. Parcă o sfredelea de-a dreptul, devorând-o și făcând-o să se simtă slăbită de dorință. Oh, dacă ar fi putut ridica un zid de apărare împotriva efectului pe care întotdeauna îl avea asupra ei! Dar de fiecare dată când era convinsă că își construise un zid în jurul inimii, el îl năruia prin simpla lui prezență, iar ea se comporta de parcă ar fi fost o molie atrasă de flacără.

– Mă bucur să văd că te-ai trezit, spuse el, venind spre pat cu pași mari. Cum te simți?

– De parcă aș fi fost înjunghiată, spuse Amelia, iar el se înfioră. Doare, dar nu e o durere fatală. Să privim asta ca pe o binecuvântare.

Încordându-și maxilarul, Thomas ajunse lângă ea. Amelia trase adânc aer în piept și își ținu respirația în așteptarea atingerii lui, care sosi o secundă mai târziu – mângâierea blândă a degetelor lui pe obrazul ei.

– Iartă-mă, șopti Thomas. A fost vina mea. Nu ar fi trebuit să se întâmple. Eu...

– Șșșt... Suferința lui o făcu să uite de propria durere. Nu ești de vină pentru nimic din toate astea.

Thomas își retrase mâna, lăsând doar răceală în locul ei.

– Ar fi trebuit să anticipez atacul, Amelia. Ar fi trebuit să îl previn.

– Cum? Nici unul dintre noi nu s-a așteptat să se întâmple așa ceva.

– Au existat avertismente – incendiul și accidentul, dispariția domnului Gorrell. Ar fi trebuit să te împiedic să te întorci acolo după toate incidentele, dar...

– Nu ai fi reușit să mă împiedici, Thomas, spuse ea, iar faptul că i se adresase pe numele mic păru să îi alunge lui Coventry starea aceea jalnică. Nu sunt genul de femeie care se lasă ușor controlată de cineva.

Oftând adânc, Thomas se așeză brusc pe marginea patului, de parcă ar fi fost doborât de o povară insuportabilă. Amelia simți cum salteaua se lasă sub greutatea lui.

– Nu, nu ești, spuse el, întorcându-se spre ea. Dar tot simt că te-am dezamăgit, așa cum am dezamăgit-o...

– Încetează, spuse ea tăios, reducându-l la tăcere. Trebuie să înțelegi și să accepți că oamenii au voință proprie. Nu ești protectorul lor, nu poți controla toate lucrurile. Ceea ce i s-a întâmplat surorii tale este tragic, dar ea a crezut că este îndrăgostită și, drept urmare, nu ai fi reușit să o împiedici să se vadă cu fratele lui Fielding pe ascuns. Mai ales că nu ai știut de planul ei de a face acest lucru până când a fost prea târziu.

Thomas nu părea convins, iar Amelia își puse mâna peste a lui, apoi continuă:

– Cât despre mine, nu ai fi putut face prea multe pentru a mă ține departe de casa aceea. Poate doar să mă fi încuiat aici, dar chiar și așa sunt convinsă că aș fi găsit o cale de a-ți sfida dorința.

Thomas bâigui ceva în barbă – o înjurătură, fără îndoială –, apoi o privi în ochi.

– De ce trebuie să fie femeile atât de încăpățânate?

Amelia ridică ușor din umeri, apoi regretă mișcarea, fiindcă simți un junghi de durere în rană. Gemu și făcu o grimasă de durere.

– Poate pentru că ne-am săturat să fim conduse de bărbați.

Thomas îi luă mâna într-a lui.

– Nu trebuie să te obosești, Amelia. Rana pe care ai suferit-o încă este serioasă.

Amelia zâmbi ușor.

– Sunt conștientă de asta.

– Desigur că ești. Nu am vrut să sugerez că nu ai fi. Doar că... nu mă pot abține să nu îmi fac griji. E în firea mea.

Amelia nu se gândise la asta din această perspectivă. Se recunoștea pe sine în el – își petrecuse viața făcându-și griji pentru Juliette și Raphe; și pentru Bethany, când trăia. Aceea fusese povara de a nu avea pe nimeni în afară de unul pe altul. Și totuși...

– Dar asta te va slei de puteri dacă nu renunți la dorința de a avea totul sub control.

Thomas pufni.

– Mă tem că e mai ușor de spus decât de făcut.

– Nu când nu ai deținut niciodată controlul, spuse ea, strângându-i mâna. Cu cât accepți mai repede asta, cu atât mai ușoară va fi viața pentru tine.

Încruntându-se, Coventry își plecă privirea asupra degetelor lor împreunate. Îi mângâie mâna, trezindu-i simțurile la viață.

– E foarte dificil să faci asta. Mai ales când există lucruri pe care mi-ar plăcea să le pot pune în cutii și să le păstrez pentru totdeauna, spuse el, iar privirea lui o căută din nou pe a ei, emoția citindu-i-se în ochi. Căsătorește-te cu mine, Amelia!

Ea bătu în retragere.

– Nu.

Evident, Lady Everly se înșelase.

– Când o să asculți de glasul rațiunii?

Chipul lui se transformă în imaginea unei suferințe de netăgăduit. De parcă înăuntrul lui ar fi existat sentimente profunde, dar când vorbea...

– Te referi la glasul rațiunii din punctul tău de vedere? Care îți spune să mă schimbi, să mă ții lângă tine și să mă forțezi să trăiesc retrasă? Nu voi accepta asta, Thomas! De la nici un bărbat.

– Atunci ce vei accepta? Spune-mi și îți voi oferi!

Închizând ochii, Amelia se forță să își oprească lacrimile ce amenințau să curgă.

– Nu contează atât timp cât nu ești pregătit să îmi dai ce am nevoie, spuse ea, simțindu-se brusc obosită, chiar epuizată. Ar trebui să pleci. Am nevoie de odihnă.

– Nu am încheiat subiectul, Amelia, spuse Thomas după o tăcere de câteva momente. Noi doi ne vom căsători. De asta poți fi sigură.

Ea nu avu energie să răspundă, deși deschiderea și închiderea ușii de la intrare reușiră să îi atragă atenția. Sunetul unor voci înăbușite ajunse la ei, apoi pași greoi începură să urce scările, oprindu-se în capătul lor. Lady Everly era cea care vorbea, apoi se auzi o voce familiară – Raphe. Privirea Ameliei țâșni spre ușă chiar în clipa când fratele ei intră în cameră. Înaintă cu pași mari și se opri înaintea lui Thomas, care se ridicase să-l întâmpine.

– Coventry, spuse Raphe pe un ton care nu fusese niciodată atât de amenințător, îngrijorând-o pe Amelia.

– Raphe, zise ea, dar el o ignoră.

Spre frustrarea ei, ambii bărbați o ignorară.

– Trebuia să o protejezi! rosti tăios Raphe. În schimb, mă întorc acasă și o găsesc înjunghiată și compromisă. Este adevărat sau am fost prost informat?

– Este adevărat, răspunse Thomas la fel de ferm.

– Atunci nu vei avea nici o obiecție față de ceea ce trebuie să fac.

– Absolut nici una. Nu m-aș aștepta la altceva din partea ta.

Amelia îl privi când pe unul, când pe altul. Despre ce naiba vorbeau? Află răspunsul la această întrebare două secunde mai târziu, când pumnul lui Raphe intră în contact direct cu fața lui Thomas.

Capitolul 23

Thomas simți junghiul de durere străbătându-l. Meritase pumnul – se așteptase la asta –, dar tot durea ca naiba. Mai mult decât orice altă lovitură încasată vreodată, probabil pentru că fusese dată cu patimă. Era personală, purtând greutatea dezamăgirii lui Huntley.

– Raphe! În ciuda faptului că era slăbită, groaza se simți în glasul Ameliei. Nu este nevoie de o asemenea brutalitate.

– Să ne înțelegem, Amelia. Singurul motiv pentru care nu te pocnesc în clipa asta e că ești femeie și, în plus, ești rănită, zise Raphe, încrucișându-și brațele la piept și privind-o încruntat. Unde dracu' ți-a fost mintea?

– Îți pot explica, spuse ea, oftând obosită.

– Așa speram și eu! urlă Huntley.

Lui Thomas nu îi plăcu tonul pe care îi vorbea Ameliei, astfel că se postă între ea și fratele ei.

– A îndurat destule pentru o zi. Ultimul lucru de care avea nevoie era să vii acasă și să o mustri.

Huntley miji privirea, iar pentru un moment îngrozitor păru că avea de gând să își dezlănțuie furia, dar apoi porni spre ușă, fără vreun avertisment.

– Noi doi avem multe de discutat, Coventry. Te aștept în biroul meu.

Thomas așteptă până ce îi auzi pașii coborând scările, apoi se întoarse spre Amelia.

– Îmi pare rău că s-a întors și te-a găsit așa.

– Încă un bărbat care se simte responsabil pentru tot ce este greșit în lume, spuse ea, oftând adânc. Să nu uiți asta când veți discuta! Voi doi vă asemănați foarte mult.

Thomas se gândi la cuvintele ei o clipă, apoi se aplecă și o sărută ușor pe buze. Gestul fu foarte scurt și blând; cu toate acestea, reușiși să îi stârnească în el o dorință greu de stins. Dacă Amelia i-ar fi acceptat propunerea și s-ar fi lăsat în voia dorințelor lui! Thomas

se gândi că nu exista o altă soluție, fiind dispus să își pună averea la bătaie pentru ca Huntley să fie de acord cu el odată ce avea să îi spună tot ce avea de gând.

– Ia loc, spuse Huntley de îndată ce Thomas își făcu apariția.

Se întâlnise cu Gabriella pe coridor în drum spre birou și îi descrisese pe scurt situația Ameliei, iar ducesa pornise grăbită să o vadă.

Thomas se așeză pe scaunul pe care îl prefera de fiecare dată când intra în acea încăpere. Era confortabil – mai puțin rigid decât altele, fără îndoială din pricina uzurii. Îl privi pe Huntley, care acum părea puțin mai calm. Drumul până în birou și cele câteva minute care trecuseră îl mai liniștiseră.

– Permite-mi să încep cu începutul, zise Thomas, apoi relată evenimentele care avuseseră loc de la plecarea lui: vizita Ameliei la proprietate, achiziția casei și toate incidentele ulterioare.

– Știu că avea astfel de planuri, spuse Huntley, întinzându-se după sticla de coniac de pe o tavă. Turnă în două pahare și îi împinse unul peste birou lui Thomas. Dar nu știam unde este situată clădirea sau starea în care se afla. Mi-am închipuit că ar fi o ocazie de a investi în Mayfair. De asemenea, am rugat-o să îți ceară sfatul în această privință. Te rog să mă ierți că nu te-am informat despre asta, dar chestiunea mi-a fost adusă la cunoștință cu doar o zi înainte de plecare. Probabil mi-a scăpat din vedere să îți trimit vorbă.

Thomas luă o gură de coniac, bucurându-se de efectul liniștitor pe care îl avea asupra lui. După ce fusese lovit în cap, lăsat inconștient, iar apoi pocnit în față, îi prindea bine acel întăritor.

– Am aflat oricum. Ar trebui să știi că am încercat să o conving să renunțe.

– Și cum a mers?

Thomas își aminti numeroasele certuri pe care le avusese cu Amelia în ultimele patru săptămâni.

– Sora ta poate să fie foarte insistentă când își pune ceva în cap.

Huntley rânji – primul semn de compasiune și înțelegere pe care îl arăta de la sosirea acasă.

– Văd că ai ajuns să o cunoști destul de bine în absența mea, spuse el, iar comentariul îl făcu să redevină brusc serios. Se lăsă pe spate în scaun și adoptă o expresie gravă. Chiar ai compromis-o sau a exagerat Lady Everly?

Știind că acesta avea să fie detaliul cel mai greu de explicat, Thomas se pregăti pentru reacția lui Huntley.

– Am fost văzuți ieșind împreună dintre copaci la grădinile Vauxhall de către numeroși oaspeți.

– Asta nu îmi răspunde la întrebare.

– Am sărutat-o, mărturisi Thomas.

– Atât?

– *Atât?* Thomas își privi prietenul cu gura căscată. Nu e nevoie de mai mult, Huntley. Mai ales dacă iei în calcul statutul nostru. Ea este o lady, iar eu un gentleman. Un sărut este suficient pentru a dicta cursul necesar al evenimentelor.

– Te-a văzut cineva sărutând-o?

– Nu, desigur că nu. Dar se vor face presupuneri, spuse Thomas, luând încă o gură de coniac. Nu poți duce o femeie într-un loc ascuns și întunecos fără ca oamenii să se gândească la ce este mai rău. Reputația îi va fi distrusă dacă nu mă însor cu ea.

Huntley încuviință din cap, iar Thomas se gândi că reușise, în sfârșit, să îl facă să înțeleagă, când prietenul său întrebă:

– Ea își dorește să se căsătorească cu tine?

– Nu cred că asta este...

– Relevant?

Huntley îi aruncă o privire aspră, care îl făcu să se simtă precum ticălosul în care știa că se transformă. Thomas permisese dorințelor primitive să îl acapareze, fără să se gândească la binele Ameliei. Ea îl ispitise, dar el ar fi trebuit să nu permită asta.

Parcă citindu-i gândurile, Huntley spuse:

– Ar fi greșit să îi ignorăm părerea.

– Atunci, ce propui să facem?

– Nu sunt sigur, dar nu o voi forța să accepte o căsătorie pe care nu o dorește. Thomas deschise gura, vrând să protesteze, dar Huntley ridică mâna, reducându-l la tăcere. Părinții mei au fost captivi într-o căsnicie, iar asta nu i-a afectat doar pe ei, ci și pe copiii lor.

– Dar scandalul iscat va fi imens, insistă Thomas, simțind că îi era din ce în ce mai greu să vorbească fără sprijinul la care se așteptase din partea fratelui Ameliei. Întreaga ta familie va fi afectată. Gândește-te la Lady Juliette!

Aplecând ușor capul, Huntley păru să fi căzut pe gânduri preț de o clipă. Thomas își ținu respirația.

– Vom trece și de scandal, dacă trebuie, spuse Huntley în cele din urmă, risipindu-i ultima speranță lui Thomas. Pentru mine, cel mai important lucru este fericirea familiei mele, nu să le fac altora pe plac respectând ce trebuie făcut sau nu. Și din moment ce tocmai am ieșit dintr-un scandal mare, am încredere că mai putem face față unuia fără prea multe pagube. Lady Juliette mai poate să aștepte un an înainte să își caute un soț. Până atunci, totul va fi dat uitării. Mai ales când aceiași oameni care probabil că ne-ar critica acum ar fi la fel de încântați să aibă parte de bunăvoința mea.

– Dar...

– Desigur, doar dacă nu cumva mai există ceva în afară de simțul datoriei care te împinge să ceri mâna Ameliei, spuse Huntley, ridicând din sprâncene. Există altceva, Coventry?

Thomas îl privi lung pe bărbatul care îi devenise prieten apropiat în ultimele luni. Stomacul i se învolbură la gândul de a renunța la Amelia, de a nu o ține din nou în brațe și de a-i simți buzele mișcându-se blând peste ale lui. Se ridică, merse la fereastră și privi afară, pe stradă.

– Mi-a trezit interesul, spuse el, imaginându-și zâmbetul ei vesel și temperamentul bătăios – mai ales când el era cel care reușea să o înfurie. Clătină din cap. Nu mă pot gândi la altceva când nu suntem împreună. În ultimele săptămâni, ea a fost în toate gândurile mele. Abia așteptam să o revăd, să o ajut cu școala, să...

– Da?

Când i se limpeziră brusc gândurile, Thomas se întoarse spre Huntley, care îl privea într-un mod enervant de arogant și de amuzat.

– Te distrezi pe seama mea?

– Absolut, dar asta nu îmi răspunde la întrebare, spuse Huntley, iar zâmbetul i se lărgi. Dădu din mână, îndemnându-l să vorbească. Continuă! Cred că ești pe cale să ai o revelație.

„Să o sărut și să o ating... Să ne potolim dorințele."

Precaut, Thomas păstră acele gânduri pentru sine. Dar ce fantezii avusese, cum fusese torturat de ele în nenumărate nopți! Și totuși, știa că nu doar dorința și datoria de a o proteja erau cele care o păstrau pe Amelia în mintea lui. Erau legătura care se formase între ei și afecțiunea născută de aceasta. Thomas ținea la ea... foarte mult. Mai mult decât ținuse vreodată la o femeie.

Căsătoria i se păruse întotdeauna imposibilă, până când ea intrase în viața lui și îl convinsese că, alături de femeia potrivită,

nu ar fi fost doar posibilă, ci și minunată. De când își dăduse seama de acest lucru, Thomas nu și-o dorise pur și simplu ca parte din viața lui, ci avusese *nevoie* de ea ca de aer. Iar când Amelia fusese înjunghiată, el se simțise de parcă ar fi fost rănit de moarte. Ceea ce putea să însemne un singur lucru. Nu-i așa?

– O iubesc, spuse Thomas, recunoscând adevărul pentru prima dată și simțind adevărul cuvintelor care aduseră cu ele o nouă realitate. Una în care, la urma urmei, putea să o câștige, din moment ce acum avea șansa să nu se mai poarte ca un netrebnic și să o curteze cu toată afecțiunea pe care Amelia o merita. O iubesc atât de mult, încât nici nu îmi vine să cred!

– În cazul acesta, ai binecuvântarea mea, dacă ea este de acord.

Mulțumindu-i, Thomas își luă rămas-bun de la Huntley, asigurându-l că urma să se întoarcă în câteva zile, când Amelia avea să se simtă mai bine. Până atunci, putea doar să spere că nu își distrusese definitiv șansa de a fi cu ea.

Stând pe terasă împreună cu Gabriella și cu Juliette, Amelia se bucură de ceai și de libertatea de a ieși din dormitor. Petrecuse trei zile lungi în camera ei și se gândea serios să nu se mai întoarcă acolo niciodată. Ar fi fost o schimbare bine-venită să doarmă la parter, pe una dintre canapele, deși se îndoia că Pierson ar fi fost de acord.

– Acum că știm totul despre aventurile amoroase ale Ameliei, să auzim despre ale tale, Juliette! o tachină Gabriella.

Nu contenise cu întrebările de când aflase că Amelia fusese curtată de nu mai puțin de trei gentlemeni, doi dintre ei făcându-i și o cerere în căsătorie. Și din moment ce casa se umpluse de flori primite de Amelia în ultimele două zile, subiectul fusese dificil de ignorat.

– Nu am nimic la fel de interesant ca Amelia, nici măcar pe departe, spuse Juliette.

– Dar există cineva? insistă Gabriella.

Juliette ridică din umeri.

– Nu tocmai. Lord Yates a arătat un oarecare interes, deși nu prea mă trage inima să iau în considerare o uniune cu el.

– Dar are un titlu nobiliar și este prietenos, spuse Amelia.

– Calități pe care le apreciez, dar nu sunt suficiente să îmi pună inima pe jar.

Gabriella zâmbi.

– Văd că avem încă o romantică printre noi.

– Este greșit să îți dorești iubire? întrebă Juliette pe un ton oarecum defensiv.

– Deloc, îi răspunse Gabriella. Există un bărbat care ți-ar putea insufla un asemenea sentiment profund?

Juliette se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu cred.

Amelia se întrebă dacă era adevărat, observând că obrajii surorii ei se îmbujoraseră. Decise să îi ofere intimitate, astfel că nu insistă asupra subiectului, apariția lui Pierson ajutând-o să facă acest lucru.

– Ducele de Coventry a venit să o vadă pe Lady Amelia.

– În sfârșit, șușoti Gabriella, apoi zise: Condu-l înăuntru.

Amelia o privi.

– În sfârșit?

Gabriella zâmbi.

– Este limpede că ducele e săgetat de Cupidon. Sunt surprinsă că a reușit să stea atât de mult timp departe de tine.

Amelia se încruntă. Nu avea de gând să o contrazică pe cumnata ei, deși știa că nu avea dreptate. Tot ce făcea Coventry era să-i ofere ceea ce credea el că putea să o convingă – buchete imense și foarte costisitoare de trandafiri. Ea îi aprecia efortul, dar și-ar fi dorit să îl evite, deoarece îi era mult mai greu să îl refuze.

Dar apoi Thomas își făcu apariția, iar Amelia își dădu seama că i-ar fi fost greu să-l refuze chiar și fără flori. Bărbatul arăta pur și simplu uluitor purtând o jachetă bej, cu guler din catifea gri și pantaloni asortați. Ghetele maronii îi completau ținuta în tonuri pământii. Cu părul ușor ciufulit, Coventry se apropie cu un braț de bujori superbi.

Făcu o plecăciune și i se adresă mai întâi Gabriellei.

– Excelență, mulțumesc pentru invitația în casa dumneavoastră. V-am adus aceste flori.

Îi întinse bujorii Gabriellei, care se ridică pentru a-i accepta așa cum se cuvenea.

– O mituire superbă, Excelență, spuse ea, apoi se întoarse spre Juliette. Să mergem, cred că ducele vrea să discute în privat cu sora ta!

Amelia îi aruncă o privire dezaprobatoare cumnatei ei, dar fără rezultat. Ea și Juliette plecară în grabă și chiar închiseră ușa în urma

lor. Bine atunci! Amelia îi aruncă o privire lui Coventry și văzu că era oarecum nesigur – aproape timid –, ceea ce i se păru nu doar straniu, ci și ușor tulburător. Bărbatul fusese întotdeauna perfecțiunea întruchipată a încrederii aristocratice.

– Mă bucur să văd că arăți atât de bine, spuse el, apoi zâmbi ezitant.

Amelia îi studie zâmbetul, neștiind ce putea însemna.

– Da, spuse ea. Rana se vindecă destul de bine. Acum mă pot mișca fără pic de durere sau disconfort.

El încuviință din cap.

– Este o veste excelentă.

Thomas aruncă o privire spre canapeaua pe care stătea Amelia, părând să se gândească să se așeze lângă ea, ceea ce o făcu să se ridice. Nu ar fi ajutat-o deloc dacă l-ar fi avut atât de aproape, nu când simțea că începea să ezite chiar în timp ce vorbeau. Petrecuse trei zile și trei nopți lungi amintindu-și de ce căsnicia lor nu ar fi funcționat. „Dar el ar fi al tău și tu ai fi a lui", îi șopti din nou o voce în minte. Dar Amelia avea nevoie de mai mult. Ar fi suferit dacă nu ar fi avut mai mult, era convinsă de asta.

– Și ce ai mai făcut? întrebă Amelia, îndepărtându-se de canapea, punând distanță între ei.

Poate că o descriere a rutinei lui zilnice putea să îi distragă gândurile.

– Nu prea bine, spuse el. Groaznic, de fapt.

Surprinsă, Amelia se opri și îl privi, studiindu-i chipul, nu doar aspectul fizic. Ochii lui nu mai aveau scânteia aceea luminoasă. Iar tenul căpătase o nuanță palidă, cum nu îl mai văzuse niciodată. Îl făcea să arate bolnăvicios, ceea ce o făcu să meargă spre el.

– Ești bolnav? întrebă Amelia săgetată de un gând. Jeremy este bine? Sper că nu...

– E bine.

– Și mama ta?

– Și ea este bine, răspunse Thomas, apoi păși mai aproape de ea, amintindu-i de statura lui impozantă și de atracția care îi aducea împreună. Făcuse o greșeală apropiindu-se de el, întrucât nu avu timp să fugă. Thomas îi prinse mâna într-a lui și i-o sărută, apoi îi întoarse palma și și-o puse pe obraz. Eu sunt singurul afectat.

Inima Ameliei tresări la auzul cuvintelor lui.

– Afectat? Thomas încuviință, iar ochii li se întâlniră. De ce anume?

– De iubire, spuse el, apoi întoarse capul și îi sărută încheietura mâinii. Efectul fu la fel de amețitor precum cuvintele lui.

– Iubire?

Ameliei nu îi venea să creadă, astfel că evită fiorul de bucurie care o învălui.

– Te iubesc, Amelia! spuse Thomas, apoi o privi ezitant. Nu îmi pot închipui viața fără tine.

Ea simțea cum lacrimile amenințau să cadă. Gâtul i se încordă în jurul cuvintelor pe care și-ar fi dorit să le rostească. Tot ce putu să facă fu să încuviințeze din cap, în timp ce buzele îi tremurau.

Thomas o mângâie pe obraz.

– Sper că sunt lacrimi de bucurie, nu de durere.

Ea încuviință din nou.

– De bucurie, reuși Amelia să spună, iar el o strânse în brațe.

Îi cuprinse bărbia cu degetele și îi ridică blând capul spre el, iar ochii li se întâlniră. Ai lui căpătaseră o caldă nuanță ciocolatie, învăluită într-o uluire tandră, expresie pe care Amelia nu avea să o uite prea curând, întrucât o făcea să se simtă prețuită.

– Și eu te iubesc. Ți-am spus asta?

Thomas dădu din cap.

– Până acum, nu. De fapt, având în vedere cât de tare te opuneai căsătoriei, mă temeam că nu simți la fel.

Un râset tremurând îi scăpă Ameliei printre buze.

– Cât de mult te înșeli, Thomas! Te-am iubit din prima clipă când am dansat împreună. Și oricât de mult mi-am dorit să nu te mai iubesc uneori, inima nu mi-a permis să o fac.

Thomas zâmbi și își aplecă ușor capul spre ea.

– Mă bucur enorm, spuse el, apoi o sărută, reținut la început, după care mai ferm.

Amelia îi simți mâna urcându-i pe ceafă, țintuind-o în loc. Fiori fierbinți îi străbătură întreg corpul, îndemnând-o să se predea, iar ea făcu întocmai. Își puse brațele pe după gâtul lui și se lipi de trupul ferm al lui Thomas. El răspunse cu un geamăt lacom, iar ea deschise ușor buzele, permițându-i să pătrundă.

Ceea ce urmă fu un sărut fierbinte și decadent, o uniune de pasiuni nestăpânite. Amelia avea impresia că întreg trupul îi era mistuit

de flăcări. Ar fi vrut ca mâinile lui să se miște și să exploreze, dar rămaseră revoltător de încremenite.

– Thomas, șopti ea când reuși să inspire o gură de aer.

El răspunse mușcându-i blând buza.

– Și eu îmi doresc mai mult, îi spuse Thomas, citindu-i gândurile. Apoi o sărută pe obraz și îi șopti la ureche: Dar suntem în casa fratelui tău, iar ușa camerei este larg deschisă. Nu voi merge mai departe în acest moment, dar de îndată ce vom fi căsătoriți și singuri în dormitorul nostru, poți fi sigură că te voi avea în toate felurile posibile.

Efectul comentariului lui fu scandalos, furându-i Ameliei un oftat plin de dorință, făcând ca aerul în jurul lor să devină și mai tensionat.

– Amelia, ce îmi faci tu mie... Thomas clătină din cap, de parcă ar fi fost năucit. Să plănuim nunta cât mai degrabă, iubirea mea! Cu cât ne căsătorim mai repede, cu atât mă pot ocupa mai rapid de plăcerea ta.

– Nu doar de a mea, spuse Amelia, permițându-și să fie îndrăzneață, ci și de a ta, *Excelență*.

Flăcările care se aprinseră în ochii lui erau mistuitoare.

– Nu mai am răbdare.

Nici Amelia nu avea, dar tot ce puteau să facă era să aștepte. Avea să dureze cel puțin trei săptămâni până să își rostească jurămintele, din pricina anunțurilor de căsătorie ce trebuiau citite în biserică. Amelia îl mai sărută o dată înainte să se desprindă din îmbrățișare, întrebându-se cum putea să reziste așteptării.

Din păcate, trei săptămâni se transformară în patru din pricina sosirii întârziate a materialului pentru rochia de mireasă. Amelia fusese atât de iritată din acest motiv, încât se gândise să poarte o rochie oarecare din garderobă, dar Thomas voia ca ziua nunții lor să fie perfectă pentru ea. Astfel că el hotărâse să amâne slujba până când avea să fie totul pus la punct – sugestie făcută printre dinții încleștați, după care Thomas se scuzase și plecase. Acela fusese unul dintre numeroasele semne ale agitației lui crescânde.

Nici Amelia nu se descurcă mai bine. Zilele îi erau ocupate cu sarcini legate de nuntă, iar nopțile cu gânduri despre ce avea să se întâmple între ea și Thomas când aveau să fie, în sfârșit, singuri ca soț și soție.

În cele din urmă, când începuse să se întrebe dacă ziua nunții avea să mai sosească vreodată, sosi clipa. Gabriella și Juliette și camerista ei o ajutară să se pregătească înainte de a pleca spre biserică. Când Amelia coborî treptele, Raphe o aștepta la baza lor, iar emoția care licărea în ochii lui îi strânse inima. În acel moment, se bucură că nu aleseseră să facă o nuntă rapidă, printr-o dispensă specială. Fratele ei își câștigase onoarea de a o conduce la altar așa cum se cuvenea, iar Ameliei i-ar fi părut rău să îi refuze acest drept.

Raphe se aplecă și o sărută pe obraz.

– Arăți uimitor, îi spuse el cu sinceritate. Încă nu îmi vine să cred că se întâmplă.

– Nici mie, îl asigură ea. Este un miracol, nu-i așa?

Raphe încuviință din cap încordat și îi întâlni privirea, fără vreun efort de a-și ascunde lacrimile ce îi apăruseră în colțul ochilor.

– Mergem? spuse el, oferindu-i brațul.

Amelia îl acceptă bucuroasă și îi permise să o conducă afară din reședința Huntley, spre viitorul care o aștepta la biserică.

Ceremonia fu mai scurtă decât se așteptase Amelia – nu că ar fi deranjat-o acest lucru. După ce se încheie, se bucurară de un mic dejun minunat alături de prieteni și familie într-un salon privat la Rules. Parcă totul se întâmplase într-o clipă. Amelia abia dacă își amintea ce mâncase în afară de tort, care fusese delicios. Apoi, soțul ei o luă de acolo spunând că era epuizat, lucru pe care nimeni nu păru să îl creadă. Cei doi erau în drum spre hotelul Mivart, pe Brook Street, unde Thomas rezervase un apartament pentru noaptea nunții.

– Ești pregătită? o întrebă el, stând lângă ea în trăsura ducală – trăsura *lor* ducală.

– Foarte pregătită, răspunse Amelia, înțelegându-i aluzia.

– Ți-a vorbit Gabriella despre... Știi la ce să te aștepți?

Amelia zâmbi drept răspuns la disconfortul lui evident în privința subiectului.

– Da.

Thomas răsuflă ușurat.

– Bine. Îmi făceam griji, din moment ce nu ai o mamă cu care să discuți despre lucrurile acestea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te sperii.

Simțind că și el era la fel de agitat ca și ea cu privire la ceea ce urma să se întâmple și fiind emoționată de acest gând, Amelia se așeză astfel încât să îl privească în ochi.

– Nu trebuie să îți faci griji în această privință. Dacă îți amintești, am crescut înconjurată de femei ușoare și de clienții lor, așa că am o idee despre ce se întâmplă între bărbați și femei, chiar dinainte ca Gabriella să îmi dea mai multe detalii și să îmi arate o carte destul de surprinzătoare.

Thomas făcu ochii mari.

– O carte?

– Conține ilustrații foarte colorate ale unor poziții diverse, dar și descrierile lor, spuse Amelia, care nu-și putu abține rânjetul la vederea expresiei lui șocate. Poate că *eu* te voi învăța câte ceva pe tine...

Thomas o atacă cu gura lui, ea simțind asprimea prădalnică a sărutului care urmă. Mâinile începură să i se plimbe pe trupul ei, atingând, simțind, mângâind, până când Amelia se foi de plăcere.

– Patru săptămâni, îi șopti el la ureche. Ai idee prin ce iad am trecut în tot timpul acesta?

Amelia încuviință din cap în timp ce o inundă un val de plăcere, provocându-i o dorință nestăvilită, pe care nu o putea nega.

– Da, îi mărturisi ea. Pentru că la fel a fost și pentru mine.

Thomas se opri, privind-o în ochi un timp. Trăsura se zdruncină, iar mâna lui coborî în locul unde Amelia avea nevoie de ea cel mai mult, atingerea ei fermă înlocuind dorința fierbinte cu plăcere pură.

Rezemându-se de spătarul banchetei, oftă ușurată.

– Da...

Privirile le rămaseră încleștate în timp ce Thomas exercită mai multă presiune.

– Spune-mi cum te simți, zise el.

– Incredibil, mărturisi Amelia, aproape gâfâind.

Thomas o sărută pentru o clipă fugară, apoi respirația lui îi mângâie obrazul când îi șopti:

– M-am gândit la tine în fiecare noapte de când ne-am cunoscut, Amelia, la sunetele pe care le-ai scoate de plăcere în brațele mele, zise el, apoi o sărută din nou și mișcă iar mâna, făcând-o să îl implore să continue. Cred că a venit timpul să aflu.

Împinse și mai mult mâna în faldurile rochiei ei, în timp ce spatele Ameliei se arcuia, întreg trupul fiindu-i străbătut de valuri

de plăcere violente. Amelia se agăță de el în timp ce tremura ușor, bucurându-se pe deplin de acea clipă.

Thomas își ținu mâna pe loc până când fiorii ei tremurânzi încetară, fiind înlocuiți de un calm liniștitor.

– Ești splendidă, îi spuse el când trăsura se opri brusc. Amelia nici nu știu când el coborî și o ajută și pe ea, dorința lui de a fi cât mai repede singuri fiind evidentă în pașii lui fermi. Cinci minute mai târziu, erau conduși în apartamentul pe care Thomas îl rezervase.

Portarul care îl ajutase cu bagajele plecă, iar ușa se închise în urma lui. Amelia simți primul fior de agitație.

– Arată minunat, spuse ea, mergând să privească pe fereastră, gândindu-se că nu ar fi trebuit să menționeze cartea aceea, nici faptul că știa câte ceva despre a face dragoste. Acum probabil că Thomas se aștepta la oarecare experiență din partea ei, când, de fapt, ea nu avea absolut deloc.

– Perfect, șopti el, venind în spatele ei.

Amelia îi simți mâna pe șold, apoi buzele lui o sărutară pe gât. Oftă, respirația ei legănând ușor draperiile delicate.

– Thomas, îl mustră ea. Ne-ar putea vedea cineva.

– Dacă aceasta este grija ta, mai bine ai pleca de lângă fereastră, draga mea soție, pentru că nu am de gând să mai aștept nici măcar o secundă până ce vei fi a mea.

O mușcă ușor de ureche, iar Amelia își simți stomacul învolburându-se de nerăbdare.

Toată agitația se risipi când Thomas o întoarse spre el și o sărută tandru, alungându-i orice gând. Mâinile lui coborâră alene pe trupul ei, sărutul devenind din ce în ce mai imperios, apoi le simți pe spate. Brusc, rochia îi alunecă de pe umeri. Amelia habar nu avea cum reușise Thomas să descheie toți nasturii fără ca ea să-și dea seama, dar nici nu îi păsa prea mult. Corpul ei tânjea acum după mai multă atingere – piele pe piele –, după atingerile intime pe care aveau să le împărtășească în curând.

Începu să tragă de haina lui, împingând-o de pe umeri. O mânecă i se blocă pe braț, iar el râse în timp ce o săruta, domolind astfel tensiunea, apoi o ajută să scape de haină.

– Fată îndărătnică, șopti el, sărutând-o pe umăr, în timp ce ea îi scoase cămașa din pantaloni și își strecură mâinile pe sub ea.

Ah!

Ce minunat se simțea spatele lui ferm sub degetele ei! Amelia le plimbă pe tot spatele, simțindu-i mușchii încordându-se drept răspuns. Apoi începu să îi exploreze alene pieptul, smulgându-i un sunet aspru din gât.

Thomas puse din nou stăpânire pe gura ei, iar la atingerea buzelor lui parcă săriră scântei fierbinți. Din ce în ce mai nerăbdătoare, Ameliei îi scăpă un oftat de plăcere pură. Apoi simți cum corsetul i se slăbește și aerul rece îi mângâie pielea când Thomas îi scoase cămașuța peste cap și o aruncă în aer.

Rupându-se din sărut, Thomas se retrase puțin, ochii devenindu-i întunecați. Rânji, trădându-și foamea lacomă.

– Dumnezeule, ești frumoasă, șopti el, apoi făcu un pas în spate și își plimbă privirea pe trupul ei.

Amelia se simți cuprinsă de o vulnerabilitate deloc familiară – acea senzație de a fi complet expusă și privită era stranie și stânjenitoare, dar și provocatoare. Apoi îl văzu ducându-și mâinile spre lavalieră, pe care o desfăcu foarte încet, ceea ce o făcu să se simtă ridicol de nerăbdătoare. Apoi Thomas își scoase cămașa, dezvăluindu-și pieptul pe care ea îl explorase mai devreme cu mâinile. Trupul lui era pe atât de uimitor pe cât și-l închipuise Amelia, cu mușchi tari și brațe puternice, care să nu îi dea drumul niciodată.

– Și tu, șopti ea, ochii fixându-i-se pe mișcările degetelor lui în timp ce Thomas își descheie pantalonii și îi scoase. Apoi se opri și îi întâlni privirea, ochii lui părând să o devoreze, iar Amelia trase aer în piept și întrebă îndrăzneață: Și restul?

Thomas zâmbi într-un mod primejdios.

– Cum poruncește doamna mea.

Se dezbrăcă apoi de lenjeria intimă și rămase gol, în toată splendoarea lui, în fața Ameliei.

– Perfect, spuse ea, gândindu-se că nici un alt cuvânt nu l-ar putea descrie mai bine.

Orice urmă de amuzament se șterse de pe chipul lui, iar Thomas merse spre Amelia asemenea unui pirat hotărât să își revendice comoara. Acel gând trimise un fior prin întreg corpul Ameliei, care deveni și mai violent când el o ridică în brațe și o sărută. Cu pași mari, o duse în pat.

– Amelia, îi șopti în timp ce o întinse pe așternutul din mătase, apoi se așeză lângă ea.

Întinzând mâinile spre el, Amelia căută căldura trupului lui, alungând distanța dintre ei.

– Da?

– Sunt cel mai norocos bărbat din lume. Mâna îi coborî pe șoldul ei, mângâindu-i coapsa și explorându-i corpul în timp ce ea îl explora pe al lui. O senzație de calm îi învălui pe amândoi, dată de atingerile delicate.

– O să fiu blând cu tine, vreau ca această nouă experiență să fie cât mai plăcută pentru tine.

Apoi o sărută, mângâind-o tandru, până când Amelia se simți ametită de esența lui. Când ea îl exploră, Thomas păru să devină din ce în ce mai agitat. Se așeză între coapsele ei, și în timp ce ea își plimba mâinile pe spatele lui, agățându-se de el, Thomas se împinse ușor înainte, croindu-și o cale care avea să le unească trupurile. Un zâmbet apăru pe buzele Ameliei, dar nu de amuzament, ci de profundă satisfacție, pentru că bărbatul pe care îl iubea era al ei, în sfârșit, și nimic nu îi dăduse vreodată o senzație mai victorioasă decât acest lucru.

– Amelia!

Numele ei pe buzele lui era o pură binecuvântare.

– Da, oftă ea.

Dacă existase durere, ea nu o simțise. Tot ce putea să facă acum era să cerșească mai mult.

Mișcându-se blând la început, Thomas crescu treptat ritmul, purtând-o spre un loc minunat. Apoi o înălță dincolo de el, parcă plutind împreună pe aripile extazului, strângând-o în brațe.

Când corpul lui se prăbuși peste al ei, îmbrățișând-o și rostogolindu-se într-o parte, Amelia își puse palma pe pieptul lui și îi simți bătăile rapide ale inimii.

– Te iubesc, șopti Amelia.

Lumina amiezii se stinse, iar întunericul învălui încăperea.

– Și eu te iubesc, spuse el, probabil pentru a suta oară. Și te voi iubi întotdeauna.

Capitolul 24

– Este minunat! spuse Gabriella, venind lângă Amelia. Este așa cum ți-ai imaginat că va fi?

– Este chiar mai bine, răspunse Amelia.

Aruncă o privire în jur, admirând transformarea pe care o suferise casa cumpărată de ea. În șase luni se schimbase complet. Clădirea arăta la fel de prezentabil ca orice altă casă din oraș vizitată de Amelia, cu ornamente din lemn lustruit și podele care străluceau după ceruire.

– Totuși, nu aș fi reușit fără Thomas.

Gabriella răspunse cu un zâmbet cunoscător. Sarcina îi pria din plin, iar Raphe era foarte entuziasmat că avea să devină tată în curând. Copilul avea să se nască în aproximativ două luni. Se păruse că Gabriella ținuse secretă sarcina până când ajunseseră la Paris, vrând să fie singură cu Raphe.

– S-ar părea că ținea foarte mult la tine chiar dinainte să știe el însuși acest lucru, zise Gabriella.

Privindu-și soțul, care purta o conversație cu Raphe și cu prietenii lui, contele de Wilmington și baronul Hawthorne, Amelia își simți inima crescând de bucurie.

Simțindu-i privirea, Thomas își întoarse ochii spre ea, apoi se scuză și veni lângă ele.

– Școala ta va fi un succes când se va deschide, îi spuse el. Toți cei cu care am vorbit sunt de aceeași părere.

Invitaseră toți investitorii să viziteze clădirea înainte de deschidere, care urma să aibă loc în următoarea zi de luni. Evident, Lowell și Burton erau prezenți, ca jumătate de Mayfair, de altfel. Se părea că ambii gentlemeni își asumaseră rolul de ambasadori, încurajându-i pe toți cei cu care intraseră în contact să doneze pentru cauza Ameliei. Ea nici nu știuse cum să le mulțumească atunci când le descoperise eforturile.

– Se pare că i-a făcut pe oameni să uite de trecutul meu, spuse ea.

Încă era surprinsă de cât de puține bârfe auzise despre ea și Thomas. Se părea că un duce putea să treacă de orice aproape fără scandal, chiar și să se însoare cu o femeie care provenea din mahalaua din St. Giles.

– Asta demonstrează că nu ai avut de ce să îți faci griji, spuse Gabriella.

– Griji? Pentru ce? întrebă Thomas.

– Amelia consideră că nu este demnă să fie soția ta, răspunse Gabriella, apoi plecă pentru a vorbi cu soțul ei.

Thomas își puse brațul pe după mijlocul Ameliei fără ezitare. Nu părea să îi pese cât de nepotrivită putea fi o asemenea demonstrație publică de afecțiune.

– Ești mai demnă decât oricine altcineva – soția și mama perfectă.

Înainte ca Amelia să poată răspunde, doctorul Florian veni lângă ei.

– Mă iertați pentru întrerupere, dar trebuie să vă spun ceva.

Expresia lui serioasă amenința să alunge fericirea care încă o învăluia pe Amelia. Îi aruncă o privire lui Thomas, care părea la fel de îngrijorat pe cât se simțea ea.

– Ce anume? întrebă Coventry.

Florian îi privi pe amândoi, apoi spuse în șoaptă:

– Am putea vorbi în privat?

Încuviințând, Thomas îi conduse pe amândoi spre biroul destinat directorului școlii. Odată ajunși acolo, închise ușa și așteptă ca Florian să vorbească. Amelia își simți stomacul încleștându-se de nerăbdare. Nu își închipuia despre ce putea fi vorba, dar tensiunea din încăpere nu era deloc plăcută.

– Este legat de Bartholomew, începu Florian.

Amelia îi aruncă o privire lui Thomas, apoi spuse:

– Din câte am auzit, a fost acuzat de neplata taxelor, contrabandă și falsificarea actelor.

De îndată ce contabilii începuseră să investigheze afacerile financiare ale lui Bartholomew, descoperiseră lucruri care duseseră la alte nelegiuiri.

– Magistratul mi-a spus, personal, că urmează să fie spânzurat, adăugă ea.

Florian încuviință din cap.

– Cineva acuzat de toate aceste infracțiuni va fi spânzurat, cu siguranță.

Amelia se încruntă, fiind confuză.

– Ce vrei să spui?

– Că bărbatul închis la Newgate nu este Bartholomew, deși toată lumea crede asta.

– Poftim? Thomas se uită îngrijorat la Amelia, apoi întoarse din nou privirea spre doctor.

– Am participat la proces, spuse Florian. Bărbatul acuzat de faptele lui Bartholomew seamănă cu el, dar vă asigur că au arestat omul nepotrivit.

– Individul acesta pretinde că ar fi altcineva? întrebă Amelia.

– Nu. Când am adus această chestiune în atenția magistratului, mi s-a spus că bărbatul respectiv insistă că el este Bartholomew. Întrucât bărbatul continuă jocul acesta, mi s-a spus că sigur mă înșel.

– E posibil să te înșeli? întrebă Thomas.

– Nu. Bartholomew va rămâne liber, iar un alt bărbat va fi spânzurat în locul lui.

– Nu are nici un sens, bombăni Thomas. De ce ar renunța cineva la viață în acest fel?

Florian ridică din umeri.

– Poate că adevăratul Bartholomew i-a oferit ceva – asigurarea că va avea grijă de familia lui după aceea. E posibil ca acest impostor să sufere deja de o boală și astfel nu ar avea nimic de pierdut. Dar pot doar să presupun.

Thomas îl privi lung pe Florian.

– Faci mai mult decât asta, spuse el, apropiindu-se de doctor. Cum se face că știi atât de multe despre Bartholomew, inclusiv despre fondurile și înfățișarea lui? Ce interes ai avut să participi la proces?

Florian nu clipi, nici nu își schimbă expresia feței.

– Tot ce voi spune este că am propriile motive pentru care vreau să îl văd cu ștreangul de gât. Speram că voi reuși, în sfârșit, dar ticălosul i-a păcălit din nou pe toți, convingând un amărât să-i ia locul, zise el, apoi o privi pe Amelia și se scuză pentru limbaj.

– Nu este nevoie, spuse ea.

Thomas oftă.

– Atunci, presupun că nu există nici o șansă să îl prindem.

– A părăsit Londra, confirmă Florian. Am verificat deja.

– Deci e vinovat și a dispărut. Minunat!

Amelia fu de acord. Bartholomew liber nu era rezolvarea ideală la care sperase ea.

– Crezi că s-ar putea să se întoarcă și să ne amenințe din nou?

– Mă îndoiesc, răspunse Florian. Din punctul de vedere al autorităților, omul va muri în curând. Ar fi stupid din partea lui să riște să afle cineva că au arestat persoana greșită. Dacă mă întrebi pe mine, cred că va începe o afacere nouă departe de aceste locuri.

– Presupun că ne liniștește puțin lucrul ăsta, spuse Thomas, dar nu suficient.

– De acord, zise Florian, apoi se întoarse spre Amelia. Îmi pare rău că v-am adus vești atât de proaste, dar m-am gândit că ar trebui să știți.

– Francheța dumitale este de apreciat, îi spuse ea.

Se întoarseră la petrecere, unde Thomas o trase pe Amelia deoparte.

– Nu îmi place absolut deloc răsturnarea asta de situație, îi zise el.

– Nici mie, dar refuz și să ne distrugă viețile, când avem atât de multe lucruri pentru care să fim recunoscători, spuse ea, încercând să zâmbească. Că tot veni vorba, ar trebui să plecăm în curând. E frumos afară și m-am gândit că ar fi drăguț să îl ducem pe Jeremy în parc.

– I-ar plăcea, Amelia, dar nu e nevoie să ne grăbim dacă vrei să mai stai puțin aici și să te ocupi de invitați. Sora ta și Lady Everly sunt cu Jeremy chiar în acest moment. S-au dovedit a fi foarte grijulii cu el.

Amelia îl privi cu subînțeles.

– Îl răsfață când nu suntem prezenți.

El rânji.

– Îl răsfață chiar și când suntem. Nu ai văzut-o pe Lady Everly ieri dându-i o bucată de ciocolată pe sub masă?

– După ce eu i-am spus că nu mai are voie? rosti Amelia, gândindu-se că trebuia să stabilească niște reguli. Asta îmi dovedește punctul de vedere.

– Presupun că da, zise el privind în jur. Abia aștept să văd locul ăsta plin cu copii săptămâna viitoare. Nimic nu se compară cu bucuria și râsetele lor.

Amelia zâmbi.

– Ce-ai zice dacă ai avea unul al tău?

Thomas se încruntă confuz.

– Am deja.

– Da, Jeremy este fiul tău.

Și avea să fie considerat astfel pentru totdeauna, din moment ce nimeni, în afară de Amelia, Thomas și Lady Everly, nu avea să știe vreodată adevărul.

–Dar... începu Amelia și își puse mâna pe pântec.

Thomas îi urmări mișcarea, apoi ridică privirea spre chipul ei.

– Vrei să spui că ești... adică...

Îndurându-se de el, Amelia hotărî să clarifice chestiunea.

– Așteptăm un copil, Thomas.

În secunda următoare, el o ridică în aer și o învârti, apoi o coborî din nou pe podea și o sărută zgomotos, chiar acolo, în foaierul Școlii Coventry, fără să îi pese de ce puteau crede ceilalți. Abia când se întoarseră acasă, Thomas păru să conștientizeze pe deplin realitatea.

În noaptea aceea, o ținu tăcut în brațe, fiind chiar îngrijorat când o întrebă blând:

– Dacă te pierd?

Amelia îi înțelegea teama. Sora lui murise la nașterea lui Jeremy.

– Presupun că există acest risc, deși mă aștept să fie ținut departe cu ajutorul doctorului Florian. Dacă mă întrebi pe mine, e un făcător de minuni.

– Da. Îl vom ține aproape pe perioada sarcinii.

– Și totul va decurge așa cum trebuie.

Ceea ce se și întâmplă, permițându-le să își țină fiica în brațe nouă luni mai târziu, după un travaliu surprinzător de scurt.

– Niciodată nu am fost atât de fericită, îi spuse Amelia lui Thomas, privindu-l când el săruta tandru căpșorul micuței Melanie.

Lângă el stătea Jeremy, care pictase multe desene colorate pentru a le agăța de pătuțul surioarei lui.

Thomas o puse pe Melanie în pătuț, veni lângă Amelia și o sărută. Iubirea dintre ei era aproape tangibilă, încălzind inima Ameliei.

– Nici eu, iubirea mea. Nici eu.

Capitolul 25

Spitalul St. Agatha, un an mai târziu

Stând în biroul aglomerat în care i se permisese să intre, Juliette se întrebă dacă greșise venind acolo. Respectând regulile, își luase măsuri de precauție și venise însoțită de o cameristă. Cu toate acestea, nu îi dezvăluise fratelui ei adevăratul motiv al acelei ieșiri în oraș. Raphe credea că Juliette plecase să viziteze British Museum, ceea ce fata avea de gând să facă exact după acea întâlnire, pentru a exista și un adevăr în povestea ei.

Mușcându-și buza, privi în jur la toate cărțile și diversele obiecte împrăștiate prin birou.

– Acela este un craniu adevărat? întrebă camerista de lângă ea.

Juliette privi obiectul indicat de Sarah și observă doi ochi goi privind-o înapoi.

– Da, așa cred.

– Dumnezeule!

Ușa se deschise brusc, iar bărbatul cu care Juliette voia să se întâlnească intră în încăpere.

– Milady, spuse doctorul Florian, întâmpinând-o cu o încuviințare politicoasă din cap, apoi îi zâmbi lui Sarah și merse să se așeze la birou. Cărui fapt datorez această plăcere?

– În primul rând, aș vrea să vă mulțumesc pentru că m-ați primit, spuse Juliette. Sper că îmi veți ierta sosirea neanunțată.

Florian o privi în ochi până când Juliette se simți stânjenită și își feri privirea.

– Profesia mea presupune un program aglomerat. Aș aprecia dacă mi-ați spune cu ce vă pot fi de ajutor.

Cu alte cuvinte, doctorul voia să scape de ea cât mai curând posibil, pentru a-și putea continua ziua. Juliette decise să nu îl rețină prea mult.

– Am înțeles că a izbucnit recent o epidemie de tifos în St. Giles. Am urmărit evoluția acestei informații în ziar.

Florian se încruntă.

– Da, este adevărat.

Doctorul nu mai spuse nimic altceva, iar Juliette se aplecă ușor în față. Nu îi scăpă modul în care ochii lui se mijiră curioși sau cum postura păru să îi devină mai încordată. Florian era un bărbat interesant; o fascinase din clipa în care îl cunoscuse – perspectiva lui asupra medicinii era mult diferită de normalitate, astfel că Juliette se simți atrasă de un subiect pe care înainte nu îl considerase nici măcar puțin interesant.

– Aș vrea să știu ce este de făcut în această privință.

Florian nu se clinti, dar ea își dădu seama că doctorul se gândea, întorcându-i cuvintele pe toate părțile în minte.

– Vă interesează chestiunea din pricina legăturii dumneavoastră cu locul respectiv.

– Știu cum este să fii bolnav și să nu îți permiți un tratament corespunzător. Din fericire, afecțiunile mele nu au fost niciodată prea serioase. Alții, precum sora mea Bethany, nu au fost la fel de norocoși.

Parcă i-ar fi spus că ploua des când era ea mică, atât de impenetrabilă rămase expresia doctorului, deși răspunse cu vorbele potrivite:

– Îmi pare rău.

– Mulțumesc.

Juliette nu îl putea învinui pentru indiferența lui. Fără îndoială, moartea devenise o parte comună din viața doctorului, astfel că nu mai era impresionat de ea.

– Cât despre ce este de făcut în privința epidemiei, zise el, reluând subiectul, străzile afectate au fost închise, în speranța de a împiedica răspândirea bolii. Totuși, în ceea ce privește tratamentul, resursele sunt limitate, iar oamenii suferă, fiind prea săraci pentru a acoperi costurile necesare. Cred că există chiar și persoane care sunt de părere că orașului i-ar prinde bine să lăsăm natura să își urmeze cursul firesc și să permitem mahalalei să piară.

– Atunci este exact cum mă temeam, spuse ea. Tocmai de aceea aș dori să vă fac o propunere.

Florian o privi ferm, studiind-o fără să se deranjeze să ascundă acest lucru.

– Fratele dumneavoastră știe că sunteți aici?

– Nu. M-am gândit să vă cer ajutorul înainte să apelez la el.

Florian tresări.

– Chiar dacă ați reușit să îmi obțineți ajutorul, având în vedere că încă nu v-am aflat intențiile, aș prefera să evit furia unui duce. Acum că există doi duci în familia dumneavoastră, aș fi preferat să cereți permisiunea înainte să veniți aici.

Juliette încuviință din cap și mărturisi:

– Vreau să înființez un fond de sănătate pentru cei săraci.

Florian o privi lung.

– Poftim?

– O modalitate prin care să acopăr costul tratamentelor – al oricărui tratament – pe toată durata vieții lor.

Doctorul nu spuse nimic, astfel că Juliette continuă:

– Norocul a fost de partea mea, doctore, iar acum dispun de mijloacele necesare pentru a ajuta. Vă rog, spuneți-mi că îmi veți permite să fac acest lucru!

Dacă el refuza, ea nu putea reuși singură. Numeroase vieți aveau să piară, iar Juliette nu era pregătită să accepte asta.

Nota autorului

Dragă cititorule,

Sper că ți-a plăcut cel de-al doilea volum din seria mea *Diamante neșlefuite*. A fost mult mai dificil decât m-am așteptat să scriu povestea Ameliei. De fapt, a necesitat o rescriere de la început la final, dar, în cele din urmă, trebuie să spun că sunt foarte mulțumită de rezultat.

După cum poate că bănuiți, Jeremy suferă de autism, dar din moment ce acest termen nu a fost folosit înainte de 1911, iar tulburarea respectivă nu a fost descrisă sau cercetată în perioada în care are loc povestea, personajele mele puteau doar să concluzioneze că Jeremy este diferit și are nevoie de o atenție specială.

Cum Amelia și-a petrecut o bună parte din viață în St. Giles, mi-a plăcut foarte mult ideea ca ea să dea ceva înapoi acelei comunități. Cumpărarea unei case dărăpănate cu intenția de a o transforma în școală i-a oferit un scop în viață. De asemenea, povestea și-a găsit inspirație în numeroasele ore pe care le-am petrecut seara urmărind diverse emisiuni pe HGTV. Emisiunea mea preferată este *Fixer Upper*, cu Chip și Joanna Gaines.

În general, intenția și speranța mea cu privire la această serie sunt să explorez diferențele dintre clasele sociale din timpul Regenței, aducându-i laolaltă pe cei foarte bogați și pe cei foarte săraci. Chiar acum plănuiesc să încep să scriu povestea lui Juliette. Fiind cea mai mică dintre frații Matthews, s-a simțit mereu exagerat de protejată și, asemenea Ameliei, are nevoie disperată să își găsească un loc al ei în această nouă viață care i-a fost oferită. Predispusă diverselor maladii când locuia în St. Giles, este obișnuită să se simtă slăbită și neputincioasă, dar acum este pe cale să se transforme într-o persoană valoroasă pentru societate. Iar cu doctorul Florian alături, cine știe unde ar putea duce planul ei?

Mă ocup de povestea ei și abia aștept să împărtășesc cu voi acest nou roman.